DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE

mickey spillane

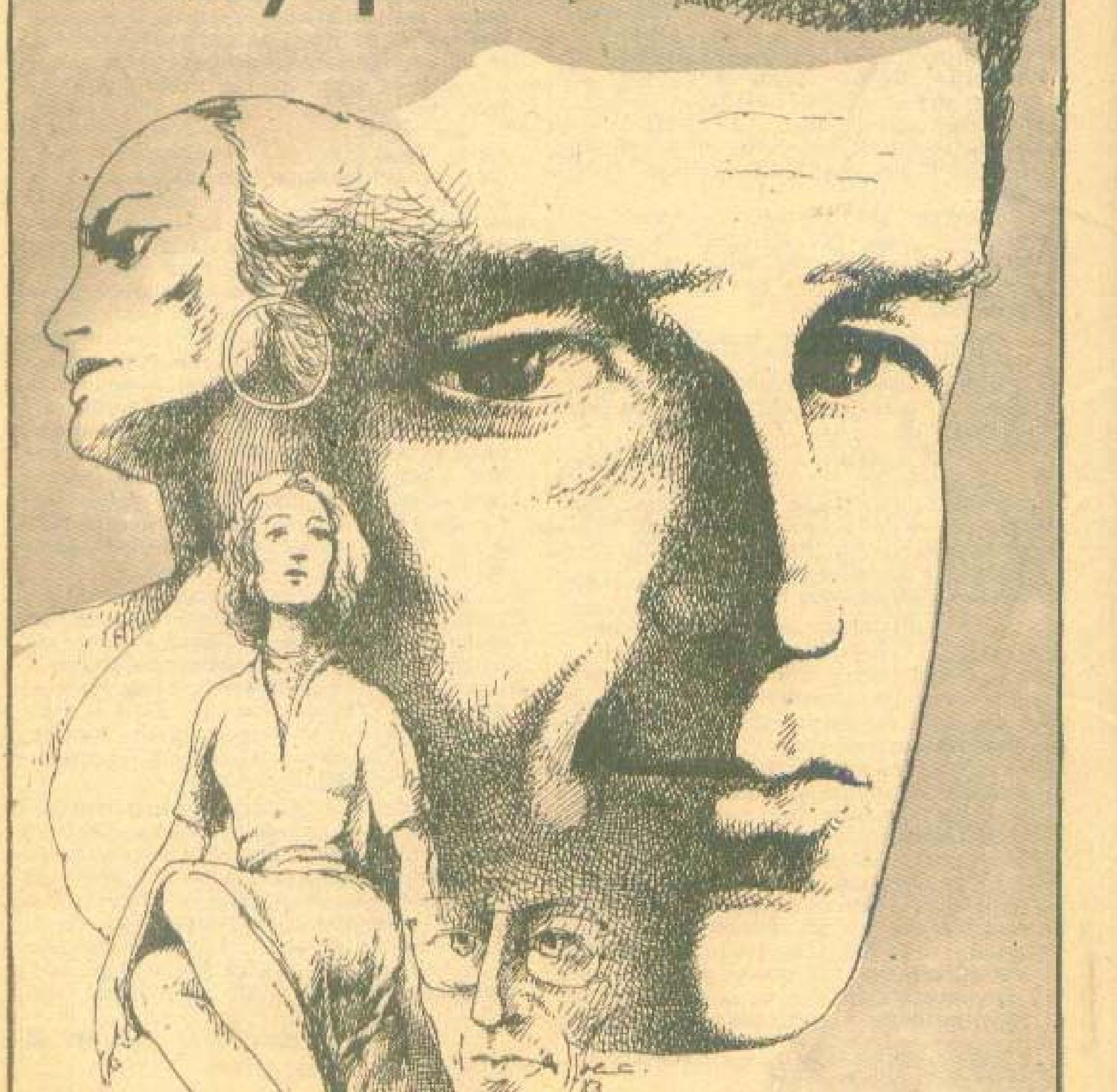

DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE

Eu, Mike Hammer, detectiv particular, am poate și defecte, dar nu suport să fie ucise roșcovanele la care țin. Și cum crimele se țin lanț și cadavrele se adună grămadă, ajung pînă la urmă să văd roșu în fața ochilor...

Capitolul I

E trecut de 12 noaptea cînd îi aduc lui Herman Gable manuscrisul pe care-l rătăcise. Pentru mine, chestia asta nu înseamnă decît un morman de foi îngălbenite, acoperite cu semne abia vizibile, dar, pentru clientul meu, se pare că valorează de mai multe ori cei două mii cincisute de dolari pe care mi i-a promis dacă le găsesc. Cretinul ăsta le-a aruncat pur și simplu în lada de gunoi împreună cu un pachet de ziare vechi. Mi-au trebuit trei zile bune pentru a da de urma lor și a pune mîna pe ele înainte ca să fie arse la crematoriul orașului. Totuși, cînd îndes în buzunar cele cincizeci de bancnote de cîte cincizeci de dolari, credeți-mă, nu regret deloc că n-am închis deloc ochii timp de două nopți.

Îi semnez o recipisă și mă sui la volanul mașinii mele. N-am chef să risipesc bănuții ăștia înainte de-a trage un somn zdravăn. Mă-ndrept spre casă, dar la un stop cu semnalul roșu aprins adorm cu nasul pe volan și mă trezesc o clipă mai tîrziu în mijlocul unui prăpăd de toată frumusețea. Cîteva mașini sînt tamponate, în timp ce altele dau înapoi ca s-o înconjoare pe-a mea. Sînt atît de dărîmat încît nici măcar nu încerc să răspund la amabilitățile șoferilor. Credeți-mă, totuși, că am un repertoriu bine garnisit. Prefer să parchez și să opresc motorul. Un pic mai încolo, sub metroul aerian, se află o crîșmă deschisă toată noaptea și e cazul să beau cîteva cești de cafea cît mai tari pentru ca să mi se risipească din nou ceața din fața ochilor.

Cam multă înghesuială însă în dugheana asta! Doi vagabonzi halesc niște supe de cinci cenți în care îndeasă covrigi. Un bețiv încearcă să mănînce ouă tari fără să cadă de pe taburetul pe care e cățărat și asta îi cere ceva efort. De-abia cînd mă așez la rîndul meu o zăresc pe fata care se află într-un ungher. Are părul roșu ce nu pare să fi fost vopsit și e, din punctul meu de vedere, destul de nostimă.

— Ce doriți? se interesează barmanul cu un glas la fel de dulce ca al broaștelor rîioase îndrăgostite.

— Un jus.

Fata ridică ochii, surîde, încetează să-și mai facă unghiile, își îndeasă micile instrumente într-o poșetă și vine spre mine dînd din șolduri. Cînd se află aproape murmură:

— Shorty are o inimă de piatră. Închipuiește-ți că nu vrea să-mi facă un credit de o ceașcă de cafea. Te-ar încurca să mi-o oferi tu?

Sînt prea istovit ca să mă mai mir de ceva.

— Două cafele, strig eu.

Barmanul pune ceștile în fața noastră cu atîta băgare de seamă încît varsă jumătate din cafea pe linoleumul de pe tejghea.

— Ascultă, Roșcovano, latră el, mi-ar fi drag s-o ștergi în altă parte, împreună cu amicul tău. N-am chef de polițiști pe-aici.

— Nu te obosi, Shorty. Tot ce-i cer acestui domn e o ceașcă de cafea. Are aerul unui om prea obosit ca să joace rolul unui soldat în permisie.

— Sigur, valea, Shorty! adaug eu.

Mă privește pieziș, dar cum n-am aerul că glumesc și în plus mai sînt și de două ori cît el, se mulțumește să mormăie și pleacă să caute pricină celor doi vagabonzi care și-au vîrît în supe toți covrigii din dugheană. Profit de răgaz ca s-arunc o privire spre roșcovană.

Trebuie să vă mărturisesc că, de-aproape, nu e ceea ce promitea să fie. Trebuie să fi fost bine strunjită cu cîțiva ani mai înainte, dar acum s-a ofilit. Gura îi e încremenită într-o expresie rea, amară iar ochii săi par să fi zărit lucruri care nu se văd tricotînd la gura sobei. Veșmintele sale, prea strînse pe corp, lasă să se vadă o bună parte dintr-un trup încă ispititor. Degetele îi sînt lungi, cu unghii bine îngrijite și țin ceașca plesnită cu o grație surprinzătoare. Cred mai întîi că poartă verighetă. Cînd însă așază ceașca pe tejghea, văd că e vorba doar de un simplu inel cu o piatră de email bleu, ornat de cîteva diamante, care aduc a o floare de crin.

— Îți plac? mă întreabă ea brusc.

— Sigur, scumpo, dar, așa cum ai văzut deja, în seara asta sînt dărîmat.

Izbucnește în rîs.

— Iar eu sînt prea în formă ca să te interesez.

— Dragă! Să nu facem psihologie.

— Cu bărbați frumoși ca tine, femeia e cea care plătește, mai adaugă ea.

N-am ce să mai zic și-i ofer o țigară. Aprind și eu una și o fac pe modestul:

— Mi-ar fi drag ca toate păpușile să aibă aceeași părere.

— Poate că nu vor s-arate, dar cu siguranță că sînt de aceeași părere.

Hotărît lucru, e simpatică. Poate pentru că ochii îi sînt duri, dar par încă să poată plînge. Poate pentru că îmi zice lucruri pe care orice bărbat îi place să le asculte. Poate pentru că sînt la capătul puterilor și n-am nici un chef să mă întorc la mine-acasă în noaptea asta. Și apoi, sincer, nu îmi displace, și ea își dă seama de asta. Îmi surîde de parcă m-ar cunoaște de-o viață.

— Cum te cheamă? mă întreabă ea.

— Mike. Mike Hammer. New-yorkez get-beget. Alb, major și vaccinat. E destul pentru un pedigree?

— E nostim. Credeam că pe toți bărbații îi cheamă Smith sau Jones. Ce se-ntîmplă?

— Nici o nevastă la orizont, micuțo, rîd eu. Eticheta nu-mi aparține decît mie. Ție cum ți se mai zice în afară de Roșcovana?

— Nu mi se mai zice în nici un fel.

Ochii i se îngustează în timp ce își termină cafeaua.

— Încă una?

Dă din cap.

— Nu, mulțumesc... Dacă Shorty n-ar fi atît de-al dracului, n-aș fi avut nevoie să cerșesc o ceașcă de cafea.

După felul în care o privesc trebuie să fi înțeles că e mai mult decît o simplă curiozitate în întrebarea pe care i-o pun:

— E șomaj în corporație, fetițo?

O clipă ochii îi aruncă flăcări în timp ce se privește într-una din oglinzile murdare ale crîșmei.

— Nu! zice ea sec.

Arunc un dolar pe tejghea; Shorty îl apucă și-mi dă restul; îl vîr în buzunar, și mă-ntorc spre Roșcovana.

— Nu ți s-a spus niciodată că arăți foarte bine? Cred că-ți dai seama că am văzut de toate felurile, dar am impresia că poți să faci mai bine altceva... cu mult mai bine.

Ea își sărută vîrful arătătorului și mi-l pune apoi pe obraz.

— Ești drăguț, Mike. M-am întrebat adeseori dacă aș mai fi capabilă să port prietenie cuiva, dar tu îmi placi tare mult.

Metroul trece cu zgomot de tunet pe deasupra noastră și nu auzim cum se deschide ușa. Simt însă prezența tipului

în spatele nostru chiar mai înainte de a-l vedea în oglindă. E un individ zdravăn, unsuros, îmbrăcat cu un costum care ar face senzație în Harlem.

— Salut, păpușo, zice el.

Roșcovana se întoarce brusc și strînge din buze.

— Ce vrei?

Din glas i-a dispărut orice căldură, orice expresie. Fața i-a devenit palidă.

— Te distrezi?

— Sînt ocupată. Eliberează gazonul.

O apucă de braț și o întoarce cu fața spre el.

— Nu-mi place cum îmi răspunzi.

De-abia mă dau jos de pe taburet că Shorty e lîngă noi și încearcă să apuce ceva de sub tejghea. Cînd îmi vede însă chipul renunță. Celălalt tip mă observă și el dar comite greșeala de a nu se opri la vreme.

— Întinde-o înainte ca să-ți fasonez moaca, mormăie el.

Se îndreaptă spre mine, dar cu o mișcare rapidă îi vîr patru degete în golul stomacului, chiar deasupra buricului și îl pliez în două ca pe un briceag. Îl deschid din nou cu un dos de labă care îi zdrobește buzele de dinți.

Un asemenea tratament e de-ajuns să liniștească pe cei mai mulți. Ăsta însă, deși abia mai respiră, înjură în rafale iar mîna lui dreaptă cotrobăiește la subsuoară. Roșcovana ne privește cu groază în timp ce Shorty bîiguie în spatele tejghelei, prea înfricoșat el însuși ca să mai poată interveni.

Numai pentru a glumi nițel, scot pistolul meu de calibru 45, îi lipesc țeava de fruntea înverșunatului și trag piedica de siguranță.

— Pune mîna pe pușcociul tău, veneticule, și-ți zbor creierii, zic eu batjocoritor.

Reacționează, dar nu în maniera în care credeam. Se prăbușește leșinat cît e de lung. Shorty gesticulează nervos. Roșcovana e încă prea înspăimîntată pentru ca să poată vorbi. Cînd își recapătă graiul murmură:

— Nu... nu trebuie să faci asta pentru mine. Pleacă mai înainte ca să-și vină în fire. O să te omoare.

O iau de mînă.

— Crezi într-adevăr că mă poate omorî?

Îmi scrutează o clipă chipul. Ceva o face să tresară violent.

— Nu. Nu. Nu cred. Dar te rog, pleacă. Pentru mine.

Îi surîd. Îmi dau seama că-i este frică. Are mari încurcături dar e totuși o prietenă. Scot portofelul.

— Faci ceva pentru mine?

Îi vîr în palmă trei bancnote de cincizeci de dolari.

— Părăsește cartierul ăsta, cumpără-ți ceva de îmbrăcat mai ca lumea și caută o meserie mai puțin primejdioasă.

Nimeni nu m-a privit vreodată așa cum mă privește ea acum, și nimeni nu cred că mă va mai privi așa. O astfel de privire nu-și are locul decît într-o biserică la ceas de rugăciune.

Veneticul își recapătă cunoștința însă nu mă privește. Se uită la portofelul deschis în mîna mea și la insigna înfiptă în interior. Și, dacă n-aș avea încă pistolul la iveală, cu siguranță că ar încerca să-l scoată pe al lui. Îi vîr mîna sub haină, îi confisc pușcociul — un pistol automat — și îl tîrăsc pe individ ca pe un colet pînă pe trotuar.

Nu departe se află un telefon de unde chem poliția. Două minute mai tîrziu, o mașină a poliției se oprește lîngă noi. Din ea sar pe trotuar doi sticleți.

— Salut, Jake, îi zic șoferului.

— Bună, Mike. Ce se-ntîmplă?

— Băiețașului ăsta îi place să se joace cu pistolul, îi explic eu.

Îi întind pistolul de calibru 32 al prietenului meu, veneticul.

— Nu cred să aibă un permis de port-armă și-l puteți închide pînă mîine. Dimineață o să trec pe la poliție ca să depun o plîngere în toată regula. Știți unde să mă găsiți.

Sticletele vîră în buzunar pistolul și-l împinge pe individ în mașină. Le întorc spatele și mă îndrept și eu spre tărăboanța mea.

*

De-abia după ce-am dormit treizeci de ore, am făcut un duș, m-am ras și mi-am garnisit cu bunătăți stomacul, ajung și la biroul meu.

Velda își ridică ochii și mă înjură din priviri înainte chiar să deschidă gura. Cînd am ales-o ca secretară, am ales-o mai mult din pricina siluetei sale — și ce siluetă! — decît din pricina calităților sale profesionale. Faptul că pînă la urmă s-a dovedit a fi la fel de inteligentă pe cît de este impecabil construită n-a stricat nimic din relația noastră.

— Nu-i tîrziu nici acum! mormăie ea căutînd urme de ruj de buze sau alte

amănunte misterioase care trădează pe un bărbat fără ca el să fie capabil să înțeleagă cum și de ce. După felul cum îmi surîde pricep că verdictul mi-e favorabil. Scot deci din haină și arunc pe biroul ei o mare parte din teancul cu bani.

— Avem și noi de-o supă, fetițo. Plătește facturile întîrziate și pune restul la bancă. Am primit vreo vizită?

Pune biștarii sub cheie și răspunde:

— Două! O afacere de divorț și un tip care vroia un om de pază. Se pare că soțul amantei lui s-a jurat să-l vîre în pardesiu de scînduri la prima întîlnire. I-am trimis pe amîndoi la Ellison.

— Istoria cu omul de pază putea fi interesantă...

— Cu siguranță. Tipul mi-a arătat fotografia fetei. E exact așa cum îți plac ție.

— Știi prea bine că nu-mi plac femeile...

Mă instalez în fotoliu și deschid ziarul de dimineață. Imediat îmi sare în ochi o fotografie. Ocupă partea de jos a primei pagini și o prezintă pe roșcovana mea de-acu două seri întinsă într-o băltoacă. UN ȘOFER IZBEȘTE O FATĂ ȘI FUGE, stă scris pe manșeta paginii.

— Sărmana! Ce ghinion!

— De cine vorbești? se interesează Velda.

Îi întind ziarul.

— Am fost cu fata asta acu două seri. I-am plătit o cafea într-o speluncă. Înainte de despărțire i-am dat cîțiva dolari ca să-și schimbe meseria și uite ce i s-a-ntîmplat.

— Ai cunoștințe alese, comentează Velda pe un ton sarcastic.

Mă înfurii.

— Dumnezeule, n-a fost nimic între noi! I-am dat o șansă și ea mi-a arătat mai multă recunoștință decît ar fi făcut-o cele mai multe dintre ciurucurile care se dau drept oameni.

— Îmi pare rău, Mike! Sincer îmi pare rău!

Îmi ia ziarul din mîini, citește articolul și spune încruntînd din sprîncene:

— N-a fost identificată. Îi știi numele?

— La naiba, nu! Știu doar că era roșcovană.

Iau din nou ziarul și citesc și eu articolul. A fost găsită în stradă la orele două și jumătate. Trebuie să fi trecut ceva timp de cînd zăcea așa în băltoacă, pînă cînd un individ mai răsărit decît ceilalți a semnalat sticleților prezența în acel colțișor a unei femei bete în ultimul hal. Bănuiala nu era deloc lipsită de temei fiindcă pe acolo bîntuiau mulți bețivi de ambe sexe. Dar cel mai curios lucru e că asupra fetei nu s-a găsit nici un mijloc de-a o identifica.

Împăturesc ziarul și zic:

— Să nu pleci imediat, Velda. Am o cursă de făcut.

— În legătură cu fata?

— Da. S-ar putea să ajut la identificarea ei. Dă-i un telefon lui Pat și zi-i că mă-ndrept spre el.

— E-n regulă, Mike.

Îmi las mașina acolo unde am parcat-o și mă duc cu taxiul pînă la biroul lui Pat Chambers. Pat este căpitan în Brigada criminală și sticlete pînă în vîrful unghiilor, dar, privindu-l, nimeni n-ar crede asta. Rareori polițiștii se încurcă cu detectivii particulari, dar Pat a avut mai demult inteligența să priceapă că eu, în anumite situații, aș putea avea brațul mai lung decît însăși legea, și ceea ce n-a fost, la început, decît o sănătoasă înțelegere a intereselor noastre reciproce s-a transformat, cu timpul, într-o prietenie solidă.

Dau de el în laborator, unde face experiențe de balistică.

— Bună, Mike, zice el amical, ce vînt te-aduce atît de devreme?

— O problemă, bătrîne.

Scot ziarul din buzunar și îi arăt fotografia.

— Ce-ai descoperit în legătură cu fata asta?

Îl urmez în biroul alăturat laboratorului și aprind o țigară în timp ce el ridică receptorul telefonului.

— Alo, aici e Chambers, zice el. Vreau să știu dacă fata care a fost omorîtă ieri de un șofer a fost identificată.

Ascultă timp de cîteva clipe, încruntă din sprîncene și închide.

— Ei?

— Nimic senzațional. Și-a frînt gîtul. Rana nu-i place unuia dintre băieții mei și el refuză să se pronunțe asupra cauzei morții înainte de a fi examinată mai atent. Știi ceva în plus?

— Nu. Dar am fost cu ea cu o zi înainte ca să moară.

— Și?

— E-o prostituată. Am întîlnit-o într-o crîșmă și am discutat cu ea.

— Nu ți-a spus cum o cheamă?

— Nici măcar prenumele. I se spunea Roșcovana.

Pat se lasă să alunece în fotoliul său.

— Încă nu știm cine e. Era îmbrăcată din cap pînă-n picioare cu haine noi.

Avea o poșetă cu cîțiva dolari. Și nici o cicatrice, nimic care să ne-ajute la identificare. Nici măcar un semn de la spălătorie.

— Știu. I-am dăruit 150 de dolari ca să se îmbrace și să caute o altă meserie. Se pare că în aparență a încercat.

— Devii generos îmbătrînind!

Gluma lui îmi aduce aminte de batjocura Veldei și mă îmbățoșez.

— Hop și tu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot s-o fac și eu pe bunul samaritean din cînd în cînd fără ca toată lumea să mă ia peste picior? Îi plăcea mult să stea la orizontală, de acord, dar avea aerul unei fete de treabă și am făcut ceva pentru ea. Era atît de fericită încît cred că poate a uitat să deschidă ochii cînd a traversat strada și uite ce-a pățit. De cîte ori mă apropii de cineva, provoc o nenorocire!

— Hei! o clipă, Mike, nu te ambala așa. Îmi dau seama ce simți... Și nu vroiam să te jignesc.

— Ei! bine, Pat, eu îmi cer iertare. Povestea asta m-a cam mișcat.

— Întotdeauna mi-ai dat un punct de plecare. Zici că și-a cumpărat haine noi; poate că descoperim de unde. Cu puțin noroc, putem să punem mîna pe cele vechi și să urmărim semnele de la curățătorii. Așteaptă-mă aici, Mike.

Timp de cîteva minute blestem felul nenorocit pe care și l-a ales de-a muri Nelăsînd măcar un nume! Doar o groapă, și pămîntul deasupra. Nimeni în jur, în afară de viermi, iar viermii, e știut, nu prea plîng. Dar Pat o să-i descopere identitatea și niște părinți ca să lăcrimeze deasupra mormîntului. Asta nu va schimba faptele cu nimic, desigur, dar o să am sentimentul că am făcut ceva.

Pat se întoarce cu fața lui din zilele proaste.

— Vînzătorii din magazine au zis toți același lucru... A plecat îmbrăcată în hainele noi și cu cele vechi sub braț.

— Înseamnă că le-a dus acasă.

— Probabil. N-avea nici un pachet sub braț cînd a fost lovită de mașină.

— Nu-mi place chestia asta, Pat. Cînd o femeie de vîrsta ei își cumpără țoale noi, nici măcar nu se mai uită la cele vechi. Le-o fi aruncat pe undeva.

Pat își ia un carnețel.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să-i publicăm fotografia și să sperăm că vreun oarecare o s-o recunoască. Iar noi o să facem o anchetă în vecinătatea locului unde te-ai întîlnit cu ea. E-n regulă?

— Da. Bănuiesc că e tot ce se poate face.

Își întoarce paginile carnețelului, însă înainte de a apuca să-i spun unde se află cîrciuma, un tip în bluză albă intră în birou și-i întinde un raport. Pat aruncă pe el o privire. Apoi își ridică ochii și mă privește pieziș.

Deschid gura ca să-l întreb ce naiba are dar el îmi întinde foaia și-i face semn tehnicianului de la laborator să spele putina. Raportul e în legătură cu a mea roșcovană. Nu spune mai multe decît mi-a zis Pat, dar cineva a mîzgălit în josul paginii că sînt mai multe șanse să fie vorba de o crimă decît de un accident. Gîtul victimei a fost frînt într-un fel destul de suspect.

Pentru prima oară de cînd îl cunosc, Pat se comportă ca un sticlete ordinar.

— Nu-i rea, povestea ta, Mike. Dar dacă asta e tot ce ai aflat...

— Las-o baltă, Pat! îl întrerup eu.

Îmi dau seama ce se petrece în acest creier de oficial.

— Îmi aduc aminte de vremuri cînd erai la înălțime, Pat, mormăi eu. Îmi aduc aminte niște vremuri cînd îmi făceai un serviciu fără atîtea întrebări. Ți-am făcut vreodată vreo figură urîtă?

Încearcă să vorbească însă îl întrerup:

— Bineînțeles, ni s-a întîmplat o dată sau de două ori să nu cădem chiar de acord, dar acum pui gheara pe mine înainte chiar de a ști ce se petrece. Ei, da, știu cîntecul: Toți sticleții îl cîntă: n-am dreptul să păstrez nimic din ceea ce știu. Tot ce pot să fac e să protejez clienții. Dar te întreb încă o dată: ți-am făcut vreodată vreo figură urîtă?

Pat surîde:

— Bine, Mike, îmi vine să intru în pămînt de rușine. Dar lasă-mi dreptul să cred că aveam motive să fiu bănuitor. Cînd ești amestecat într-o poveste mereu ești vîrît în ea pînă peste cap și în acest caz nu te jenezi să-mi sustragi informațiile care-ți trebuie. Dealtfel, nu-ți port pică pentru asta. Dar, spre deosebire de tine, eu am o groază de inși față de care trebuie să dau socoteală...

Continuă să vorbească însă eu nu-l mai ascult. Îmi amintesc cum Roșcovana și-a sărutat vîrful degetului și a surîs cum probabil nu mai surîsese de multă vreme. Și simt un gol în stomac amintindu-mi-l de asemenea și pe veneticul veșnic rînjind și purtînd un pistol de calibrul 32 sub subsuoara stîngă. Roșcovana l-a pri-

vit cu teroare. Îmi înfig unghiile în palme și înjur printre dinți. Așa începe întotdeauna. O mînie ucigașă care mă împinge să sar de gîtul ticăloșilor și să strîng pînă cînd aceștia nu mai dau nici un semn de viață.

— Ce te face să crezi că e vorba de o crimă? zice Pat.

Îi arunc raportul pe birou.

— Nu știu, dar parcă are vreo importanță? Cînd ești mort, ești mort și nimic nu te mai poate aduce pe lumea asta.

— Fără vorbe în doi peri, Mike. Știi mai multe decît mine?

— Știu cum era cînd era în viață. Era o fată bună.

— Și în afară de asta?

— Nimic. Dacă e un accident, nimeni nu poate face nimic. Dacă e o crimă...

— Da, Mike. Și eu îți știu refrenul. Dacă e o crimă, ai să-l cauți pe mîrșavul care a comis-o și ai să-l tragi de urechi cu atîta amabilitate încît și el o să aibă gîtul rupt.

— Mda.

— Ei?

— Dacă e o crimă, povestea privește secția mea. Unde ai cunoscut-o?

— Într-o crîșmă de pe 3 Avenue, sub metroul aerian. Nu-mi aduc aminte exact locul fiindcă eram cam dărîmat, însă pot să-l descopăr cu ușurință.

— Nu cumva vrei să cîștigi timp?

— Ba da. Închide-mă fiindcă împiedic cercetările.

— Lasă gluma, Mike.

— Ți-am spus că-l voi găsi, nu-i așa?

— E-n regulă. În acest timp noi o să facem autopsia și o să-i căutăm hainele vechi. Cînd descoperi crîșma aia, sună-mă. Aș găsi-o probabil și singur dar tu poți s-o faci mai repede... dacă vrei bineînțeles.

— Sigur! aprob eu.

Îi surîd, îi strîng mîna și îl părăsesc cu înțelepciune cînd de fapt am chef să sparg totul în jurul meu. Nu-mi place să-mi pierd sîngele rece într-un asemenea hal, dar e mult peste puterile mele să nu se-ntîmple așa. Și e așa ori de cîte ori miros că e vorba de o crimă.

Cobor la parter și îi cer sergentului de serviciu telefonul lui Jake Larue. Mi-l dă și mă reped în cea mai apropiată cabină telefonică.

— Aici e Mike Hammer, Jake. Ce-ai făcut cu individul pe care ți l-am dat seara trecută?

Jake înjură cu grosolănie.

— Mai bine stăteai în patul tău, Mike.

— De ce?

— Individul avea permis de port-armă și asta putea să mă coste scump.

— Fără glumă! Se dau permise acum unor indivizi de teapa lui?

— Ciuciu! Se numește Feeney Last și e în serviciul bătrînului Berin-Grotin, în calitate de șofer și de om de pază...

Fluier de uimire și pun receptorul în furcă. Așadar, ucigașii au permise port-armă acum! Și cu asta, gata!

Capitolul II

E trecut de patru cînd ajung din nou la birou.

— Tocmai a telefonat Pat, îmi zice Velda.

— Și ți-a spus că mă sfătuiește să-mi văd de treabă, presupun.

— Cam așa ceva. Deci, cum o cheamă?

— Nu știu. Dar o s-o știu.

— Mike, tu ești patronul și nu vreau să fiu cicălitoare, dar s-au adunat cîteva cazuri bune iar tu ești pe punctul de a-ți pierde timpul fără nici un profit pentru nimeni.

Îmi arunc pălăria pe masă.

— Cine zice crimă zice profit posibil, copilo.

— Dar cine vorbește de crimă?

— Eu.

Mă lăfăi în fotoliu și mă întind cît sînt de lung. Velda mă lasă să casc din toată inima și îmi zice:

— Ce cauți, Mike?

— Un nume, fetițo. Nimic altceva decît un nume pentru o biată făptură care a murit incognito. E o idioțenie, nu-i așa? Dar nu pot să spun la florărie să scrie pe coroană: Roșcovanei... Ce-ți spune numele Berin-Grotin, Velda?

Ezită o clipă. Fără îndoială, caută să-mi prindă privirea, însă eu mă prefac interesat de zbaterile unei muște pe tavan.

— Cu siguranță că vorbești despre Arthur Berin-Grotin. E un bătrîn de vreo 70—80 de ani, odinioară celebru pe Broadway pentru chefurile sale și generozitatea sa.

— Pentru ce naiba un tip ca el are nevoie de un om de pază? mă întreb eu.

Velda își răscolește în memorie.

— Dacă amintirile mele sînt exacte, proprietatea lui din Insulă a fost de mai multe ori călcată de hoți. Ținînd cont de vîrsta lui e normal că și-a angajat o gorilă. Cel mai nostim e că de fiecare dată

hoțul ar fi putut obține ceea ce dorea bătînd pur și simplu la ușa de la intrare. Arthur Berin-Grotin este în același timp și un mare naiv și unul dintre cei mai mari filantropi ai orașului.

— Avere mare?

— Uriașă.

— De unde știi atîtea lucruri despre el?

— Dacă ai citi în ziare și altceva decît aventurile lui Popeye și ale lui Donald, ai ști la fel de multe ca și mine. Fotografia îi apare în ziare la fel de des ca și cea a lui Orson Welles. În aparență ține foarte mult la onoarea familiei. Cînd nu e în proces cu vreun imbecil oarecare care l-a defăimat, își dezmoștenește vreo rudă îndepărtată fiindcă a pătat nobilul nume de Berin-Grotin. Acum vreo lună a finanțat un spital cu un milion de dolari sau ceva asemănător. Stai o clipă...

Se ridică și cotrobăiește într-un maldăr de ziare vechi.

— Uite ceva care-l privește, zice ea după o clipă.

Fotografia a fost făcută într-un cimitir. Pe un fundal de monumente și pietre tombale se înalță un mausoleu. Doi muncitori cățărați pe o schelărie lucrează la o placă de marmură. În dreapta fotografiei e un desen care reprezintă viitorul monument. E ceva în genul unui templu grec. Cu siguranță că Arthur Berin-Grotin nu ține să se culce sub cerul liber după moarte!

Velda strînge ziarul și-l aruncă la loc.

— E un client?

— Nu. I-am auzit din întîmplare numele. E o simplă curiozitate.

— Minți.

— Iar tu uiți respectul pe care-l datorezi patronului!

Scoate limba la mine și se reîntoarce la biroul său. Îi dau liber, îmi înfund pălăria pe cap și mă cărăbănesc. Intru în primul bar și cer o bere. Am nevoie să-mi recapăt suflul.

Sînt la al treilea pahar cînd un băiețandru intră în dugheană cu ziarul de seară. Pat a făcut o treabă bună. Fotografia moartei e pe prima pagină și are scris dedesubt: O cunoașteți pe această femeie? Sigur că o cunosc pe Roșcovana mea. Niciodată n-aș putea s-o uit. Alții decît mine se căznesc, în această clipă, să uite că ea a fost pe lume.

Vîr ziarul în buzunar și mă sui în mașină. Aglomerația e atît de mare încît ajung pe 3 Avenue aproape de ora 6. Descopăr cu ușurință crîșma și parchez chiar în fața ușii. Pe urmă intru, mă instalez pe un taburet, pliez ziarul în așa fel încît fotografia Roșcovanei să fie clar vizibilă și îl pun pe tejghea. Shorty servește la celălalt capăt al sălii. Încă nu m-a zărit.

Cînd își dă seama că mă aflu aici se schimbă la față și pare să nu-și poată desprinde privirea de chipul meu.

— Ce... ce doriți? întreabă el într-un tîrziu.

— Ouă cu șuncă. Nu prea prăjite. Și cafea.

Se apleacă să ia ouăle de sub tejghea. Unul dintre ele îi scapă dar nici nu pare să observe. De două ori îl surprind uitîndu-se pe furiș la mine într-o oglindă.

Shorty nu are aerul că se simte în largul său. Iar, atunci cînd trebuie să dea la o parte ziarul ca să pună ouăle în fața mea și dă cu ochii de fotografia Roșcovanei, e aproape gata să leșine.

— Ceea ce e uimitor cu ouăle, zic eu pe un ton ușuratic, este că oricum le-ai face, rămîn tot ouă.

Shorty se mulțumește să mă privească fără să încerce să mă întrerupă.

— Măi-măi, ouăle sînt ouă. Din cînd în cînd, totuși, dai peste cîte un ou stricat. Ai strivit vreodată un ou stricat, Shorty? Face poc! și otrăvește atmosfera. Nimic nu mă înfurie mai mult decît să dau peste un ou stricat.

Aproape că am terminat de mîncat cînd Shorty mă întreabă:

— Ești un sticlete, nu-i așa?

— Am o insignă în portofel... și un pușcoci sub braț.

— Detectiv particular? murmură el nițel mai ușurat.

Pun jos furculița și îl privesc.

— Shorty, tare mi-ar plăcea să-ți zdrobesc mutra numai ca să m-amuz. Poate că treci drept un dur, dar dacă-mi intră-n cap să-ți modific portretul o s-o blestemi pe maică-ta că te-a adus pe lume. Mă numesc Mike Hammer, amice. Poate că ai mai auzit de mine. Mă-nnebunesc să discut cu șmecheri de teapa ta.

Pentru a doua oară face fețe-fețe.

Îi arăt fotografia și pun degetul pe întrebarea scrisă dedesubt. Shorty știe că nu mai glumesc. Încep să-mi pierd răbdarea și își dă seama. Totuși, ridică din umeri.

— Ei bine, ce-i cu asta? nu știu cine e.

— Doar n-a fost atunci pentru prima oară aici.

— Nu, o vedeam mai de mult de-o săptămînă. O dată sau de două ori a încercat să-mi agațe clienții și-am dat-o

afară. Toată lumea îi spunea Roșcovana. E tot ce știu.

— Shorty, nu-i așa că ai mai făcut închisoare?

Strînge din buze.

— Ticălosule! mormăie el.

Îl apuc de gulerul cămășii și îl trag spre tejghea.

— Cînd un tip iese din ocnă se întîmplă uneori s-o ia pe calea cea bună. Dar de cele mai multe ori e invers. Pariez că dacă sticleții ar arunca o privire mai atentă pe-aici, nu le-ar trebui mai mult de-o săptămînă ca să-ți închidă dugheana și să te trimită de unde ai venit.

— Ți-am zis că nu știu nimic. Dacă-aș ști, ți-aș spune imediat. N-am nevoie de necazuri.

— Cred că-ți aduci aminte de veneticul pe care l-am bumbăcit deunăzi. Se numește Feeney Last. De cîte ori a venit pe-aici?

Shorty își linge cu nervozitate buzele.

— De două sau de trei ori, nu știu exact. O căuta pe Roșcovană. Nici măcar n-a mîncat aici.

Îi dau drumul, arunc o jumătate de dolar pe tejghea și mă ridic.

— Dacă descopăr că știi mai mult decît mi-ai zis, o să-ți calce pragul imediat un alt vizitator. Un amabil musafir în haine de sticlete. Dar, cînd o să pună mîna pe tine, o să-ți fie foarte greu să răspunzi fiindcă mai înainte o să-ți vîr dinții pînă în amigdale.

Cînd să ies pe ușă, mă cheamă înapoi.

— Hei, amice!

Mă întorc.

— Cred... cred că Roșcovana avea o cameră pe undeva, prin colțul străzii. Cum ieși, la dreapta.

N-așteaptă să-i răspund și dispare sub tejghea, chipurile ca să strîngă de pe jos oul care i-a căzut.

O iau pe 3 Avenue pînă la prima stradă transversală. Ar trebui mai mult de-o săptămînă ca să explorez „camerele mobilate" din împrejurimi și n-am nici un chef să bat din ușă-n ușă.

În fața unui chioșc de ziare se află trei puștani în costume de sport colorate senzațional care strigă porcării tuturor trecătoarelor. O blondă cu forme opulente îl pălmuiește pe cel care îi e mai aproape și primește în schimb un picior în spate. Blonda se lasă păgubașă.

Traversez strada și mă opresc în fața băiatului care se ține de falcă. Întredeschid vesta ca să-i dau voie să-mi zărească pistolul. Din clipa în care știu că am asupra mea un pușcoci mă privesc cu toții ca pe un semizeu. Cel pe care l-a pălmuit blonda uită chiar să-și mai frece obrazul. Asta-i lumea!

— E o roșcovană nostimă pe-aici, prin împrejurimi, amice, îi zic făcîndu-i din ochi. Nu știi unde-aș putea-o găsi?

Mîndru că-i vorbesc de la bărbat la bărbat, puștanul îmi face și el cu ochiul.

— Mda, avea o cameră la mama Porter. Dar nu mai e nevoie de mers acolo. Fetița a mierlit-o ieri seara. Fotografia ei e în toate ziarele.

— Zău? Ce ghinion!

Mă împinge cu cotul și-mi aruncă o privire cu subînțeles.

— Nu era bună la nimic. Dar, dacă ai nevoie de o păpușică nostimă cu adevărat, știu eu o adresă...

— Altădată. Totuși o să dau o raită prin cartier, dacă tot sînt aici.

Îi strecor o monedă.

— Bea un pahar cu prietenii tăi.

Mă îndepărtez și le doresc în gînd să se-nece de la prima sorbitură.

Martha Porter e un fel de mamut de vreo cincizeci de ani. Poartă o rochie la fel de largă cît un cort. Cea mai mare parte a părului îi e strîns într-un conci enorm în timp ce restul îi acoperă la întîmplare fața.

— Cauți o cameră sau o fată? se informează ea.

Îi întind o bancnotă de 10 dolari.

— Am văzut fata. Acum vreau să văd camera.

Mai întîi se grăbește să ascundă bancnota.

— De ce?

— Fiindcă mi-a luat bani și hîrtii importante și trebuie să le regăsesc.

Rîde batjocoritor.

— Ah! Am auzit una bună! Ei bine, poate că o să-ți găsești hîrtiile, însă în nici un caz banii. A venit aici cu țoalele pe care le avea pe ea și cu doi dolari în portofel. I-am luat banii pentru cameră. Și asta e tot ce-am văzut de la ea.

— De unde a venit?

— Habar n-am și nici n-am întrebat-o. Avea doi dolari și atît costa camera.

— Care-i era numele?

— Nu-l știu și nu văd de ce i l-aș fi cerut. Mi-ar fi spus că o cheamă Smith sau ceva în genul ăsta. Dacă vrei să-i vezi camera, e la primul etaj. N-am mai urcat acolo de cînd a murit. De cînd i-am văzut fotografia în ziar mi-am zis că o să vină cineva să-ntrebe de ea, mai devreme sau mai tîrziu. Toate putorile astea îmi pro-

voacă greață.

Nu e decît o ușă pe palierul indicat. Intru și închid în urma mea.

Cel care a percheziționat camera e un profesionist. Salteaua zace pe podea golită. Cele patru sertare ale comodei au fost răsturnate și așezate unul peste altul pentru ca respectivul să poată ajunge la ciubucul care marchează limita plafonului. Linoleumul a fost și el smuls de pe parchet iar unicul dulap întors cu susu-n jos. N-am nici o grijă, e o treabă dichisită. Și totuși, îmi vine să zîmbesc fiindcă, după ce a căutat în toate ungherele cele mai neașteptate a mers pînă acolo încît să lărgească o gaură de șoarece din plintă. Înverșunarea asta e un semn neîndoielnic că n-a fost găsit ceea ce era căutat.

Împing cu piciorul vălmășagul de pe podea, dar nu e mare lucru de văzut. Almanahuri vechi, unul sau două ziare, cîteva desuuri și diverse obiecte care trebuie să fi fost prin sertare. Un palton zace pe jos cu toate cusăturile desfăcute iar dublura e sfîșiată. Cineva a folosit temeinic un cuțit de oțel.

Vîntul împrăștie lîna deasă a saltelei și mă apropii de fereastra deschisă. Dă spre o scară de incendiu și în mod vizibil a fost forțată. Alături de ea, pe podea, zăresc un pieptene din material plastic. Îl iau de pe jos: e gata să-mi scape, atît e unsuros. Cîteva fire de păr negru i-au rămas printre dinți. Îl apropii de nas.

Pute a briantină. O briantină de bună calitate. O briantină de venetic. Nu-s prea sigur, dar pot oricînd să verific. O regăsesc pe grăsană în coridor și îi fac o dare de seamă în legătură cu starea locurilor vizitate. Scoate un urlet și se năpustește pe scară, zguduind clădirea.

E de-ajuns pentru ziua de azi. Mă-ntorc la mine-acasă și mă culc. Roșcovana îmi bîntuie somnul și nu dorm deloc.

*

La ora șase și jumătate ceasul mă smulge din coșmare și mă trezesc stînd pe marginea patului și tremurînd ca un cotoi rătăcit în cușca unui cîine. Mă zvîrl iute sub duș, mă rad, iau micul dejun și apoi fac inventarul garderobei.

Astăzi, ținuta de gală e obligatorie. Îmi întind pe pat cel mai bun costum și, pentru prima oară, acord o oarecare atenție armoniei ansamblului. După ce mă-mbrac și dau cu peria pe pantofi, am o înfățișare destul de prezentabilă. E de-ajuns, cel puțin, pentru vizita pe care mă pregătesc s-o fac.

Găsesc numele lui Arthur Berin-Grotin în cartea de telefon Long Island. La ora nouă și jumătate îmi îndrept tărăboanta pe drumul Insulei, respirînd cu plăcere briza iodată care suflă dinspre ocean. O oră mai tîrziu, urmînd indicațiile de pe un stîlp impunător, părăsesc drumul și o apuc pe un altul de proporțiile unei autostrade; ajung în curînd la capătul călătoriei mele. Cu toate că e teribil de luxoasă, casa nu are aspectul acela strident al locuințelor îmbogățiților de curînd. Spre sud, toate ferestrele au geamuri fumurii pentru a filtra lumina crudă a soarelui. Parchez sub un portic, opresc motorul și mă dau jos. Apăs ușor pe butonul îmbrăcat în piele al soneriei și din interiorul casei răzbat vibrațiile melodioase ale unei sonerii electrice. Servitorul care îmi deschide ușa este atît de bătrîn și atît de mic încît cu greu depășește nivelul clanței.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Berin-Grotin, vă rog.

— Da, domnule. Pe cine să anunț?

— Michael Hammer, din New York.

Bătrînelul îmi ia pălăria și mă conduce într-o imensă bibliotecă lambrisată cu lemn întunecat de stejar.

— Vă rog să așteptați aici pînă cînd o să-l informez pe stăpînul meu. Pe masa aceasta găsiți țigări.

Îi mulțumesc, mă așez într-un fotoliu din piele și privesc în jur ca să văd cum trăiesc oamenii din înalta societate. Mda, nu-i rău deloc... Aleg o țigară, îi mușc unul din vîrfuri și caut unde să-l scuip. Singura scrumieră disponibilă e o delicată oală de Wedgewood și mai curînd mă las spînzurat decît să murdăresc o asemenea minunăție. Viața oamenilor din înalta societate nu e totuși atît de invidiat, la urma urmei. Pași răsună în hol, și n-am încotro și trebuie să înghit nenorocitul acela de vîrf de țigară ca să scap de el.

Arthur Berin-Grotin intră și eu mă ridic. Vreți, nu vreți, există oameni care inspiră respect și Berin-Grotin e unul dintre aceștia. E bătrîn, desigur, dar anii au fost îngăduitori cu el. Nu-i deloc cocîrjat iar ochii îi strălucesc la fel de jucăuși ca ai unui băiețandru. Cred că are aproape un metru optzeci înălțime și părul său bogat și alb îl ajută să pară și mai înalt.

— Domnul Berin-Grotin? întreb eu.

— Da. Bună ziua, domnule.

Îmi întinde mîna și eu i-o string.

— Mi-ar face plăcere să folosiți numai prima parte a numelui meu, adaugă el. Aceste nume cu trăsură de unire mă exasperează dintotdeauna și, pentru că eu însumi port unul de acest fel, mi se pare normal să-l mai scurtez. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hammer?

Spre deosebire de cea a servitorului, vocea îi este plăcută și deloc plîngăreață. E la fel de sigură și de sinceră ca și felul lui de a strînge o mînă. Își ia un scaun și-mi face semn să m-așez. Nu am deloc cultul preambulurilor așa că trec direct la subiect.

— Domnule Berin, sînt detectiv. Propriu-zis nu mă ocup de un caz, dar caut ceva. O identitate a cuiva. De curînd, o fată a fost călcată în oraș, de o mașină. Era "o prostituată roșcovană și nimeni nu-i cunoaște numele.

— Ah! da. Am citit asta în ziar. Aveți vreun motiv să vă interesați de ea?

— Și da și nu. I-am dat cîțiva dolari ca să poată porni pe drumul drept și, a doua zi, a fost omorîtă. Vreau să aflu cum o cheamă. Nu-i prea vesel să mori fără ca nimeni să știe că ai murit.

Bătrînul închide ochii și pare mișcat.

— Vă înțeleg, domnule Hammer. M-am gîndit și eu la asta și tare mi-e frică de așa ceva. Am supraviețuit soției mele, copiilor mei și cînd o să mor, nimeni nu-mi va plînge pe mormînt.

— Mă îndoiesc.

Surîde.

— Mulțumesc. Oricum o fi, în orgoliul meu, mi-am ridicat un monument care, din cînd în cînd, o să readucă numele meu în atenția poublicului.

— I-am văzut fotografia în ziare.

— Poate vă par morbid?

— Cîtuși de puțin.

— Îți pregătești locuința pentru toate etapele existenței. De ce nu și pentru moarte? Absurdul meu nume cu trăsură de unire o să moară împreună cu mine, dar cel puțin va rămîne timp de mai multe generații cavoul. E destul de ridicol din partea mea, sînt de acord, dar pun asta în contul orgoliului. Orgoliul de a purta un nume pe care l-au purtat înaintea mea mai mulți oameni iluștri. Orgoliu de familie. Orgoliul operei împlinite. Dar n-ați venit aici ca să mă ascultați în legătură cu preparativele mele funerare. Spuneați că acea... tînără...

— Nimeni nu pare s-o cunoască. În ajun de a muri, șoferul dumneavoastră i-a căutat ceartă într-o crîșmă unde mă aflam și eu din întîmplare.

— Șoferul meu?

Pare uluit.

— Da. Feeney Last, pentru a fi mai exacți.

— Cum s-a petrecut?

— O necăjea pe Roșcovană și am căutat să-l potolesc. A încercat să-și scoată pistolul și atunci i-am mutat fălcile din loc. După aceea l-am predat polițiștilor zicîndu-le să-l închidă pentru port ilegal de armă dar ei au aflat pînă la urmă că totul e în regulă.

Sprîncenele lui albe se apropie.

— Credeți... credeți că ar fi tras?

— Nu știu. N-am vrut să risc.

— Știu că era plecat în oraș în seara aceea. N-aș fi crezut însă niciodată că o să se poarte astfel. Era băut?

— Nu cred.

— În orice caz, e de neiertat. Poate c-ar trebui să-l concediez?

— Dumneavoastră hotărîți. Dacă aveți nevoie de un dur ca să vă apere e cu siguranță omul care vă trebuie.

— Am fost furat de mai multe ori și, cu toate că nu păstrez niciodată sume mari asupra mea, am totuși un oarecare număr de obiecte de valoare care mi-ar displace să-mi dispară.

— Unde era în noaptea cînd sărmana fată a fost omorîtă?

Nu-i greu de ghicit la ce mă gîndesc și bătrînul dă din cap.

— Tare mi-e teamă că mergeți pe o pistă greșită, domnule Hammer. Feeney nu m-a părăsit nici după amiază, nici seara. Am fost la New York în ziua aceea, căci aveam mai multe întîlniri. Am mîncat la Albino Club, pe urmă ne-am dus la teatru și ne-am întors la Albino ca să mîncăm ceva înainte de a ne întoarce acasă. Feeney nu m-a părăsit nici o clipă.

— Fiind șofer...

— Nu fiind șofer, ci însoțitor. Aici, la țară, Feeney își îmbracă livreana de șofer atunci cînd fac vizite, pentru că altfel toată lumea ar fi șocată. Dar cînd merg la oraș, îmi place să am pe cineva cu care să vorbesc și Feeney rămîne în civil, dacă mă pot exprima așa...

— Înțeleg.

Nu-i nimic de făcut contra unui astfel de alibi. Știu sigur că bătrînul gentlemen nu minte dar am totuși un gust amar în gură. Speram să-i pun ceva în circă veneticului acela murdar.

— Vă înțeleg bănuielile, reia domnul Berin. Felul cum s-a purtat Feeney în seara respectivă cu siguranță că nu inspiră încredere. Dar fata n-a fost lovită

de o mașină?

— Asta zic ziarele. Nimeni însă n-a văzut cum s-a produs accidentul. Atunci, cum pot să fie atît de siguri? Fata mi-a făcut impresia unei făpturi de treabă și n-aș putea suporta să văd că o bagă în groapă comună.

Își trece o mînă tremurătoare pe față și mă privește.

— Domnule Hammer... dacă aș putea să vă fiu de folos cu ceva... plătind, de exemplu, cheltuielile unei înmormîntări creștinești. Aș fi fericit să fiți de acord. Cînd mă gîndesc la impozantul meu cavou... sînt... nițel rușinat, înțelegeți...

Îl întrerup cu o mișcare din cap.

— Aș vrea s-o fac eu însumi, dar vă mulțumesc de intenție. Ar fi însă cu mult mai bine dacă i-aș putea regăsi familia...

Servitorul aduce brandy. Bem fiecare în sănătatea celuilalt și golim paharele. E un brandy din cel mai bun și asta v-o spune un cunoscător. Dar nu-l apreciez decît pe jumătate fiindcă pista pe care am crezut că pot s-o urmez se oprește aici. Sau aproape. Veneticul ar putea cunoaște, totuși, identitatea Roșcovanei.

— Unde-ați dat de-acest Feeney Last? întreb eu brusc.

— Mi-a fost călduros recomandat de una din firmele care i-au folosit serviciile mai demult. Am cerut să se facă pe seama lui o anchetă amănunțită și raportul i-a fost favorabil. De ce natură or fi fost legăturile lui cu moarta? Aveți vreo ideea despre asta?

— Pe cinstea mea că nu. Dar unde e acum?

— A plecat la cimitir, încă de dimineață, cu placa pe care e înscris numele meu. I-am spus să rămînă acolo și să vegheze ca ea să fie corect pusă. Nu vine mai înainte de prînz.

— Unde e cimitirul?

Se ridică și ne îndreptăm spre ușa de ieșire. Micul servitor țîșnește de nu știu unde și îmi întinde pălăria.

— Mergeți pe drumul spre oraș, îmi explică domnul Berin. Cimitirul se află în apropiere de prima intersecție, la vest de sat. Paznicul o să vă conducă unde trebuie...

Îi mulțumesc și ne strîngem mîinile. Încă mai e pe peron cînd o pornesc și îi fac cu brațul. Văd în oglinda retrovizoare că îmi răspunde la salut.

Paznicul cimitirului e mai mult decît încîntat ca să-mi arate toate minunatele pietre tombale și gropi de curînd săpate peste care se vor înălța nemuritoare capodopere. Pentru un cimitir frumos, e un cimitir frumos. Și, după numele gravate pe toate aceste cavouri de familie, nu chiar primul venit și-ar putea permite să putrezească în acest pămînt fastuos.

Călăuza mea are mare grijă să-mi atragă atenția atunci cînd ajungem la picioarele unei mici coline.

— Și iată, zice el arătînd cu un gest larg, monumentul care va perpetua amintirea unui mare om: domnul Arthur Berin-Grotin. Puțini bărbați merită mai mult ca el ca să ocupe un loc în inimile semenilor.

Cred o clipă că o să izbucnească în lacrimi.

— Un om foarte inteligent, continuă el. Se întîmplă deseori ca mari nume să fie pierdute pentru posteritate. Dar domnul Berin-Grotin...

— Berin, îl corectez eu.

— Ah! deci îl cunoașteți?

— Nițel. Crezi că pot merge să văd chestia asta mai de aproape?

— Oh! Desigur.

Îi las răgazul să se îndepărteze printre pietrele tombale și urc apoi pe cărăruie. Muncitorii lucrează în partea opusă și nimeni nu mă vede cum mă apropii. Cavoul este un veritabil templu cu lungi coloane, prevăzut cu enorme uși din bronz masiv în întregime cizelat cu mîna. Nu înțeleg decît două cuvinte gravate pe arcul portalului: Berin-Grotin. Restul e în latină iar cheia de boltă reprezintă trei pene dispuse ca pe eticheta unei mari mărci de whisky.

Înconjor monumentul și deodată dau înapoi. Veneticul e-aici. Tocmai e gata să-i înjure pe muncitori dintr-o pricină oarecare. Dar, de data asta, poartă un sever costum de gabardină și o șapcă de șofer. Unul dintre muncitori îl sfătuiește să-și închidă pliscul.

Scot la inspirație din buzunar pieptenele din material plastic, mă aplec și-l arunc pe alee. Alunecă pînă la picioarele veneticului, se izbește de o pietricică și se oprește. Feeney Last nu se întoarce imediat dar, cînd o face, pantoful său agață pieptenele și-l trimite spre mine. Instinctiv își duce mîna la buzunarul cămășii apoi ia de pe jos pieptenele, și-l trece prin păr și apoi îl pune în buzunar.

Nu-mi trebuie nimic mai mult. Veneticul e într-adevăr cel care a răscolit camera Roșcovanei.

— Salut, Feeney, zic eu.

Tresare, mă recunoaște, rînjește și scoate un răcnet:

— Fiu de cățea!

Înțelegem amîndoi același lucru în același timp: n-avem pistoalele la noi. Această perspectivă pare să-i placă lui Feeney, fiindcă rictusul său se transformă într-un rînjet sardonic și cu un aer cît se poate de firesc își vîră mîna dreaptă în buzunar. Nu cumva din întîmplare mă ia drept vreun fraier? La fel de firesc mă deschei la frumosul meu costum nou și mă sprijin de zidul de marmură.

— Ce vrei, iscoadă?

— Pe tine, comoara mea.

— Crezi că sînt așa de ușor de luat?

— Desigur.

Rînjetul îi devine și mai bestial.

— Ieri seară am urcat la Roșcovană. Ce-ai căutat acolo, Feeney?

Rînjetul îi dispare. O sclipire de nebunie ucigașă îi apare în priviri.

— Era un pieptene pe podea, chiar lîngă fereastră. Cînd te-ai aplecat ca să ieși ți-a căzut din buzunar. E pieptenele pe care tocmai l-ai luat de jos...

Mîna îi țîșnește din buzunar. Lama cuțitului se ivește din manșetă. Scot imediat haina și i-o arunc în față. Cuțitul trece la cîțiva centimetri de burta mea. Dînd înapoi, atacă din nou, dar de data asta am mai mult noroc decît prima oră. Cuțitul se înfige în stofa frumosului meu costum, eu trag cu violență și cuțitul îi scapă din mînă.

Feeney Last nu-i un amator și brațul meu drept este încă vîrît în manșeta hainei. Înainte de-a apuca s-o scot, se repede asupra mea cu pumnii. Îi blochez stînga cu obrazul meu drept și dreapta cu bărbia. Pe urmă izbesc și eu la noroc: lovesc în plină mutră și, în timp ce el se lovește de zidul mausoleului, îmi eliberez brațul din mîneca hainei. Sprijinindu-se de monument, îmi trîntește în stomac un picior care mă face să mă curbez. Dar Feeney e ca și mine: prea grăbit. Vrea să reînceapă lupta, iar eu îl apuc de un picior și îi dau cu capul de ciment.

De data asta nu mai dau greș. De-abia mai respir dar îmi mai rămîne destulă forță ca să-i răsucesc brațul făcîndu-l să urle de durere. Rămîne așa cum e, cu fața la pămînt și cerșind îndurare, în timp ce eu mă așez pe spinarea lui și îi trag mîna spre ceafă.

— Cine era Roșcovana, Feeney?

— Nu știu.

Un centimetru mai mult spre ceafă. Fața îi este însîngerată fiindcă s-a julit de pietre.

— Ce căutai, Feeney? Cine era fata?

— Nu știu, ți-o jur... Dumnezeule... Oprește!

— O să mă opresc atunci cînd o să scuipi totul din tine.

Încă un centimetru. Începe să vorbească. Atît de încet încît îl aud cu greutate.

— Era o... stricată... pe care am cunoscut-o mai demult, pe Coastă. Am urcat la ea... și mi-a furat ceva... în timpul somnului... Vroiam... să-l iau înapoi.

— Ce anume?

— Fotografii... ale unui tip cu o femeie ușoară... într-o cameră de hotel. El plătea cu regularitate... și ea mi le-a luat...

— Cine era ea?

— Nu știu, ți-o jur. Ți-aș spune, dar nu știu. Oh! Dumnezeule!

Pentru a doua oară de cînd îl cunosc Feeney leșină. Aud pași în spatele meu și mă ridic. În fața mea se află doi muncitori în salopete. Unul dintre ei are nasul tumefiat și un ochi vînăt. Iar felul în care ține ciocanul nu-mi zice nimic vesel.

— Sînteți cu el, copii?

Tipul cu fața paradită dă din cap.

— Am venit să vedem dacă și-a primit răsplata. E un ticălos. Tot timpul se ceartă și comandă și tot timpul vrea să lovească dacă lucrurile nu merg așa cum ordonă el. Dacă patronul lui n-ar fi un om atît de drăguț, demult am fi lăsat totul baltă.

Celălalt aprobă în liniște.

Pun pe mine ce-a mai rămas din haina mea cea nouă, îl adun pe Feeney de pe jos și-l urc pe umăr. E o groapă proaspăt săpată nu departe de mașina mea. Mă aplec înainte și-l basculez pe Feeney care se prăbușește doi metri în pămînt. Dacă nu-l găsește careva mai înainte ca să fie adus sicriul ce trebuie vîrît în groapa asta, niște oameni vor trage probabil cea mai cumplită spaimă din viața lor. Atunci cînd ajung la ieșire paznicul se apropie ca să-și ia rămas bun. Cînd îmi vede fața rămîne încremenit și cu gura căscată.

— Nu-s prea cumsecade cadavrele tale, amice, îi strig.

Capitolul III

Trec pe-acasă ca să-mi schimb hainele, halesc într-un mic restaurant și mă duc la birou. E trecut de ora cinci însă Velda este încă aici. Împreună cu Pat. Îmi

surîde şi ne strîngem mîinile.

— Ce faci? îl întreb eu.

— Am trecut pe-aici şi-am urcat ca să vă anunţ ultimele ştiri. Velda este o gazdă excelentă. Păcat că n-o apreciezi mai mult.

— O apreciez, dar nu-mi dă niciodată ocazia ca să i-o şi arăt.

Îi arunc o privire şi ea se strîmbă la mine.

— Care sînt veştile?

— L-am găsit pe tipul care-a omorît-o pe Roşcovană.

Inima începe să-mi bată cu furie.

— Cine e?

— Un tînăr idiot. Era băut, mergea prea repede şi a trecut pe roşu. A avut impresia că s-a lovit de ceva, dar, cum era în culpă, a şters-o cît a putut de repede. Ni l-a trimis taică-su.

Simt nevoia să m-aşez.

— Eşti sigur, Pat?

— Sigur. E singurul accident semnalat în acel sector în noaptea aceea. Şi mai avem şi mărturiile băiatului. În afară de asta, la laborator s-au găsit urme de vopsea pe rochia fetei şi fragmente de ţesătură pe aripa maşinii. Expertul se gîndeşte că natura neobişnuită a accidentului se datorează faptului că şi-a frînt gîtul lovindu-se de marginea trotuarului.

— Ar trebui să fie o rană, în acest caz.

— Nu e neapărat nevoie. Gulerul paltonului a împiedicat sfîşierea pielei. Singurele zgîrieturi sînt cele provocate de cădere. Are pe genunchi şi obraz urme de sînge.

— Aţi identificat-o?

— Încă nu. Biroul de dispariţii anchetează.

— Să se ducă la dracu!

Îmi aprind o ţigară. Pat se ridică şi vine în faţa mea.

— Mike, spune el punîndu-mi o mînă pe umăr, te cunosc de multă vreme. Cu toate cele ce ţi-am spus, încă mai crezi că ea a fost asasinată, nu-i aşa?

— Da.

— Ai un motiv precis ca s-o crezi?

— Nu.

— Foarte bine. Dacă vreodată ţi se limpezesc ideile, spune-mi-le şi mie.

Îi promit; ridic ochii şi o prietenie veche e în privirile noastre. Pat ştie la fel de bine ca şi mine că în profesiunea noastră intuiţia este deseori rezultatul rutinei şi al unei lungi experienţe.

— Acum e la morgă? îl întreb eu.

Aprobă.

— Bine. Hai acolo.

Îi spune Veldei s-o şteargă acasă şi plec împreună cu Pat. Pînă ajungem la destinaţie abia deschide gura. E frig în vechea clădire de cărămidă, un frig care miroase a moarte şi a antiseptice. Pat îi cere paznicului lista efectelor personale ale moartei şi noi aşteptăm fără să zicem un cuvînt, în timp ce el caută într-un sertar întredeschis.

Liniştea absolută care domneşte în jur îmi face pielea de găină.

Nu-i mare lucru. Hainele ei: dar toată lumea poartă haine. Un tub de ruj, o pudrieră, o mică sumă de bani: cîteva fleacuri fără importanţă, asemănătoare cu cele pe care oricare fată le îndeasă în poşetă. Îi înapoiez lista paznicului.

— Nimic altceva?

— E tot ce am, cască el. Vreţi s-o vedeţi?

— Dacă nu-i deranjul prea mare...

O ia înaintea noastră de-a lungul unor rafturi etichetate, atingîndu-le cu degetul precum un copil plimbă o nuia peste un gard. Cînd ajunge la secţiunea „neidentificaţi", se uită la foaia de hîrtie pe care o are în mînă şi deschide al doilea raft de jos în sus. Pentru el, Roşcovana ar putea fi la fel de bine un dosar de corespondenţă.

Moartea n-a făcut altceva decît să-i atenueze asprimea feţei. Gîtul îi e frînt iar obrazul rănit, dar nimic din toate astea nu par mortale. Şi totuşi...

— Cînd are loc autopsia, Pat?

— N-o să mai aibă loc nici o autopsie. Nu mai e nevoie fiindcă am pus mîna pe şofer. Nu mai e vorba de-o crimă.

Pat nu vede cum mă strîmb. Mă uit la mîinile moartei încrucişate pe piept, şi mă gîndesc la felul în care şi-a ţinut ceaşca de cafea. Ca o prinţesă. Parcă mai văd încă inelul pe care-l purta şi acum nu mai este pe deget. Vreun ticălos i l-o fi smuls, însă semnul a trecut neobservat printre atîtea alte zgîrieturi.

Nu-i un simplu jaf. Un hoţ i-ar fi luat poşeta şi nu inelul, în timp ce zăcea în băltoacă. Niciodată o femeie n-o să uite să-şi pună inelul, mai ales cînd e îmbrăcată cu haine noi.

Măi să fie, Pat se înşeală. Nu ştie încă şi nici n-o să-i spun. Cel puţin nu încă. E o crimă, fără îndoială. Acum sînt sigur.

— Gata, Mike?

— Da.

Înainte de-a pleca cer să mai văd odată lista cu ce-au găsit pe ea. Nici un inel nu e notat. Ies în aerul proaspăt de afară cu o plăcere pe care n-o ascund. Ne aşezăm

în mașina mea și aprind o țigară.

— Ce-o să se-ntîmple cu ea acum, Pat?

Ridică din umeri.

— Oh! ca deobicei. O să păstrăm corpul pînă la termenul legal, în timp ce noi vom încerca s-o identificăm, și, după aceea, va fi înmormîntată.

— Nu înainte ca să-i cunosc numele, Pat.

— Fii serios, Mike. O să facem totul ca s-o identificăm.

— Și eu.

Pat îmi aruncă o privire piezișă.

— În orice caz, anunță-mă din timp. Dacă trebuie o să-i plătesc eu înmormîntarea.

— Deci tot mai ești convins de contrariu... Bine, Mike, fă ce vrei. Fiind vorba de un accident, cazul nu mai interesează secția mea, dar, dacă te cunosc bine, o să faci tot posibilul ca să mi-l pui din nou în brațe. Nu mă socoti un trădător, e tot ce te rog. Dacă descoperi ceva, anunță-mă și pe mine.

— Firește.

*

Scrisoarea a întîrziat două zile. Cine mi-a trimis-o a luat adresa dintr-o carte de telefon a cărei nouă ediție încă n-a apărut de cînd m-am mutat, așa că pe plic figurează adresa vechiului meu apartament. Poșta a șters-o și a trimis-o la adresa cea bună. Scrisul mi-e necunoscut, dar e armonios, feminin și fin: un scris de femeie instruită.

Mîna îmi tremură în timp ce deschid plicul. Tremură și mai mult cînd încep să citesc scrisoarea, fiindcă epistola întîrziată e din partea roșcovanei mele.

Dragă Mike,

Ce zi minunată! Mă simt atît de nouă din cap pînă-n picioare încît am chef să-mi strig fericirea în plină stradă! Nu îndrăznesc nici măcar să-ți mulțumesc, fiindcă vorbele sînt prea mici și inima mea prea mică pentru a putea exprima și a revărsa atîta recunoștință. Cînd te-am întîlnit, Mike, eram atît de obosită... obosită să fac atîtea lucruri dintre care unul singur mai avea ceva importanță în ochii mei. Acum, nu mai sînt obosită deloc și totul e limpede din nou. Poate că o să mai am nevoie de tine, Mike. Pînă acum n-am avut pe nimeni în care să pot avea încredere și e atît de greu, cîteodată. Nu îndrăznesc să-ți cer prietenia, pentru că de fapt nu sîntem propriu zis prieteni. Dar am încredere în tine și nu poți să știi ce înseamnă pentru mine să cunosc pe cineva în care aș putea avea încredere.

M-ai făcut fericită.

ROȘCOVANA

Da. Am făcut-o fericită pentru o jumătate de zi, am dus-o pe un tărîm unde e bine să trăiești și e greu să mori. Mototolesc scrisoarea în pumn și o izbesc de perete.

O sticlă de bere îmi potolește nervii. Iau de pe jos scrisoarea și o netezesc frumos pe masă, o recitesc de mai multe ori, cuvînt cu cuvînt. Nu-i genul de scrisoare pe care ar putea s-o scrie o prostituată vulgară; scrisul său și stilul au un fel de eleganță pe care n-o întîlnești niciodată la fetele pentru care mocirla e elementul firesc.

Roșcovana a fost o fată bună. Probabil că a abdicat de la orice demnitate pentru a face ceva important. Ceva ce mai avea importanță încă în ochii săi, după cum se exprimă ea însăși. Poate ar mai fi avut nevoie de mine... Da, mai mult ca oricînd ea are nevoie de mine. N-o să lipsesc de la apelul ei.

*

Ele nu încep să facă trotuarul decît după căderea nopții, dacă asta vă interesează. Dar, dacă sînteți grăbit, sînt întotdeauna indivizi gata să vă informeze, vă conduc direct la locul dorit și trec după aceea să-și încaseze onorariul.

Cobbie Bennet e unul dintre aceștia. Atîta vreme cît or să fie fete care își vînd trupul, or să fie și indivizi precum Cobbie ca să le găsească mușterii. Îl descopăr într-o cîrciumă sordidă în apropiere de Canal Street, cu o mînă ținînd un pahar cu un cocktail, iar cu celălalt vîrîtă sub curea, discutînd cu însuflețire cu doi liceeni de 17 sau 18 ani, care se fac palizi și o șterg iepurește cînd văd că m-așez lîngă ei.

— Salut, Cobbie, îi zic eu.

Micul codoș are mai curînd aerul unei nevăstuici speriate decît cel al unei ființe omenești.

— Ce vrei?

— Nu ceea ce vinzi. Apropo, ce vinzi în clipa asta?

— Cauta, iscoado!

— Bine.

Îi pun mîna pe pulpă, apuc o halcă de carne și strîng cît pot de tare. Cobbie își

scapă paharul și începe să înjure. Cînd încep să-i curgă balele îi dau drumul și îi comand un alt pahar.

— Ai înțeles sau trebuie să continui? rîd eu batjocoritor. Înțeleg din ochii lui injectați de furie că m-ar face bucăți. Își freacă piciorul și se strîmbă.

— Nu-i nevoie, cred, să-ți fac un desen, nu-i așa? Știi prea bine ce fac. Nu mi-am schimbat meseria. Dar ce te privește asta?

— Lucrezi pentru cineva?

— Nu, lucrez pe cont propriu, recunoaște el pe un ton arțăgos.

— Cine e roșcovana care a fost asasinată în noaptea trecută, Cobbie?

Ochii lui se măresc de uimire.

— Cine zice că a fost asasinată?

— Eu.

Barmanul îmi aduce un pahar de bere. Bînd, îl privesc pe micul codoș. Încearcă să se facă și mai mic, să dispară în hainele lui, ca și cum nu i-ar conveni să fie văzut în tovărășia mea. Atitudinea lui îl plasează în aceeași categorie cu Shorty. Și el e un ipocrit.

— Ziarele spun că a fost lovită de o mașină. Asta numești tu o crimă?

— Cobbie... sper că nu vrei să mă supăr cu adevărat pe tine? Atunci...

Răspunde după ce trece multă vreme. Privirea i se ridică încet în întîmpinarea privirii mele. Își golește paharul dintr-o sorbitură, îl pune pe masă și zice:

— Hammer, ești un ticălos. Dacă aș avea putere, mi-aș cumpăra un pistol și ți-aș vîrî trei gloanțe în burtă. Nu știu cine era Roșcovana și nici nu-mi pasă de ea. I-am adus cîțiva bărbați, o dată sau de două ori, dar în cea mai mare parte a timpului nu stătea acasă ca să-și facă meseria așa că am lăsat-o baltă. La timp, dealtfel, fiindcă puțin mai tîrziu după aceea cineva mi-a șoptit că ar fi fost periculoasă.

— Cine anume ți-a spus?

— De unde vrei să știu? Chestiile astea nu vin dintr-o singură sursă. Toată lumea zicea, așa că n-am mai căutat-o.

— Dă-i drumul mai departe.

Își mai comandă un pahar. Acum nu mai vorbește atît de tare.

— Lasă-mă în pace. Nu știu de ce era periculoasă. Poate vreun ucigaș vroia să pună mîna pe ea și asta începea să se afle. Tot ceea ce știu e că era riscant să mai lucrez cu ea și n-am încercat niciodată să cunosc mai mult. De ce nu-l întrebi pe altul?

— Pe cine, Cobbie? Știi cît mi-ești de drag. Atît de drag încît îmi vine să strig peste tot ce buni prieteni sîntem noi. Și serviabili, pe deasupra. Niciodată nu poți duce lipsă de informații cu un prieten precum Cobbie. De ce l-aș întreba pe altul ceea ce poți să-mi spui chiar tu? Să zicem că nu știu cui să-i pun toate aceste întrebări?

Se face și mai palid. Se apleacă să-și ia paharul pe care e gata să-l răstoarne.

— Am auzit că ar fi lucrat într-o casă...

Își golește paharul și-mi murmură o adresă ștergîndu-se la gură cu dosul palmei.

Nu mă obosesc să-i mulțumesc; e prea mult că-mi string mărunțișul și eliberez gazonul. Traversez strada și mă ascund în intrîndul unei case. Cîteva cuvinte mai tîrziu, Cobbie iese la rîndul lui, aruncă o privire de jur împrejur, își înfundă mîinile în buzunare și se îndepărtează. După ce dispare, mă așez la volan și recapitulez datele problemei.

O prostituată roșcovană asasinată, a cărei cameră a fost percheziționată și al cărei inel a fost furat.

Un venetic gata să scoată pistolul, cuțitul sau să-și folosească pumnii, care a cotrobăit prin camera Roșcovanei fiindcă ea i-a furat fotografiile cu ajutorul cărora șantaja pe cineva. Cel puțin așa pretinde.

Un patron de cîrciumă care a făcut ocnă și la care Roșcovana venea cîteodată. Un ins înspăimîntat.

Un codoș care știe că era riscant să lucrezi cu Roșcovana, dar care nu știe de ce. Sau poate că știe, dar, la rîndul lui, îi este frică...

Dau din cap și mă duc la adresa indicată de Cobbie. E o străduță cu sens unic, mărginită de nenumărate crîșme pline de bărbați și de femei cu chipurile însemnate de nenoroc, demult resemnate să trăiască în abjecție. Mă uit la numere și îl găsesc pe cel pe care îl caut. Dar nu mai e decît un număr. Din ceea ce a fost altădată o casă n-a mai rămas decît un schelet hidos, înnegrit de flăcări.

Capătul liniei. Înjur și lovesc cu piciorul marginea trotuarului.

Un puști de vreo zece ani se apropie și zice cu o voce răgușită:

— O corcitură a aruncat un chibrit pe fereastră într-o grămadă de gunoaie, acum vreo zece-cincisprezece zile. Aproape toate fetele au murit în incendiu.

Toți acești puștani știu prea multe pentru vîrsta lor. Simt nevoia să beau un pahar. Intru în cel mai apropiat bar și mă

opresc în fața tejghelei, cu unghiile înfipte în carne. O pistă și, la capătul pistei, o fundătură. Să nu-ți vină să te dai cu capul de pereți? Barmanul nu mă întreabă ce doresc. Îmi vîră un pahar și o sticlă sub nas, îl umple pe jumătate cu bere, ia dolarul pe care i-l întind și-mi dă restul. După ce îmi mai umplu un pahar, strînge restul, îmi mai aduce bere și așteaptă.

— Altul?

— Nu. Unde este telefonul?

— În colțul acela.

Intru în cabină, vîr o monedă în aparat și formez numărul personal al lui Pat Chambers.

— Alo, bătrîne, aici e Mike. Am nevoie de o informație. A avut loc recent un incendiu într-un bordel de pe o stradă unde mă aflu acum și-aș vrea să știu dacă s-a făcut vreo anchetă. Poți să-mi spui?

— Cred că da, Mike. Dă-mi adresa.

Mă execut: o repetă și adaugă:

— Închide ca să dau telefon la birou. Dă-mi numărul tău și te sun imediat.

Peste cîteva clipe sînt din nou atîrnat de telefon.

— Mike?

— Da.

— Incendiul a avut loc acum 12 zile. S-a făcut o anchetă amănunțită deoarece casa trebuia evacuată cu o lună mai înainte. Tipul care a aruncat chibritul aprins pe fereastră e încă la spital. E singurul care a scăpat viu din incendiu. Flăcările blocau ușa de la intrare iar cea din spate era baricadată de tot felul de gunoaie.

Trei femei au pierit pe acoperiș, două în camere iar alte două au sărit pe ferestre mai înainte ca pompierii să-și fi putut întinde plasele.

Pat nu-mi dă răgazul să-i mulțumesc. Fără nici o schimbare de ton vocea îi devine tranșantă.

— Zi-mi ce știi, Mike. Nu din curiozitate te-ai dus acolo și, dacă ai aceeași idee în cap, vreau să știu ce-ai aflat și încă imediat.

— Bine, șmechere, izbucnesc eu în rîs. Mai încerc încă să aflu cine era Roșcovana. Am găsit pe un tip care crede că a lucrat în casa asta mai înainte de a o porni pe cont propriu, și de aceea mă aflu aici.

De data asta e rîndul lui să rîdă.

— Asta-i tot? Îți puteam spune eu dacă mi-ai fi telefonat mai devreme. Se numea Sandford, Nancy Sandford. Se folosea de mai multe prenume, dar Nancy era cel mai frecvent și probabil că e al ei.

Îmi încleștez dinții.

— Cine ți-a spus?

— La poliție lucrează niște oameni, Mike, zice el ușurel. Doi dintre ei au reușit să-i dea de urmă.

—Poate că știi și cine a omorît-o?

— Sigur. Băiatul. Ți-am spus doar ce-au descoperit tipii de la laborator. Pe deasupra mai avem acum și un martor. Un tip care a văzut-o împleticindu-se pe trotuar, beată în aparență, în apropiere de locul unde a fost după aceea lovită de mașină.

— I-ați descoperit rudele... pe cineva care s-o cunoască?

— Nu. Se pare că a rupt toate legăturile cu trecutul.

— Va fi deci supusă tratamentului obișnuit: sicriu de brad și groapă comună.

— Ce vrei să facem, Mike? Cazul e închis, în afară de judecarea tînărului acela...

— Ascultă, Pat, țip eu, dacă o îngropați înainte ca eu să v-o zic, îți zdrobesc moaca, fără să mai țin cont că ești sticlete sau că îmi ești prieten.

— Nu sîntem grăbiți, Mike, răspunde el calm. Ai tot răgazul.

Pun încet receptorul în furcă și ies din cabină repetînd o dată, de două ori numele pe care tocmai l-am aflat. Cred că vorbesc un pic cam tare pentru bruneta așezată într-un ungher al crîșmei care își ridică deodată capul și mă privește cu ochi rătăciți. E o bucățică pe cinste din orice punct de vedere, și prezența ei în aceste împrejurimi pare mai curînd deplasată. Poartă o rochie de satin negru al cărei decolteu în V coboară pînă la curea.

Buzele fardate violent i se îndepărtează și zice:

— Nancy... mereu Nancy. Toată lumea o caută pe Nancy. De ce nu i se dă atenție și sărmanei Lola?

— Cine o caută pe Nancy?

— Oh! toată lumea.

Încearcă să-și sprijine bărbia în pumn dar cotul îi alunecă pe masă.

— Cred că au găsit-o, dealtfel, fiindcă Nancy nu mai este. Nancy e moartă. Știi că Nancy e moartă? Țineam mult la Nancy, dar, dacă ea e moartă, Lola nu-i poate ține locul? Nici Lola nu-i rea și ea mai este încă în viață. O să-ți placă tare mult Lola cînd o s-o cunoști mai bine...

Doamne Dumnezeule, dar deja țin mult la Lola!

Capitolul III

Cînd m-așez alături de brunetă, barmanul mă privește cu atîta luare-aminte încît cei trei bețivi sprijiniți cu coatele de tejghea se întorc. Ăștia n-au nici o importanță; cu siguranță că nu sînt capabili să vadă atît de departe. Mă mulțumesc deci să-l privesc pe barman cu aerul meu cel mai amabil și el se grăbește să-și reia treburile. Ceea ce nu-l împiedică, dealtfel, să-și răsucească gîtul ca să tragă cu urechea.

Lola își depărtează puțin picioarele ei lungi și se apleacă spre mine. Marginea pălăriei sale mari și informe îmi atinge fruntea.

— Pari simpatic. Cum te cheamă?

— Mike.

— Mike și-atît?

— E destul pentru moment. Ce-ai zice de-o plimbare cu mașina? Asta-ți poate limpezi ideile.

— Știu, știu. Ai o mașină decapotabilă mare, sport, ca s-o plimbi pe Lola. Ador bărbații care au mașini decapotabile.

— Nu-i decapotabilă dar e o mașină și mai și merge. Ce zici, vii?

— Bine.

Se ridică și o ajut ca să-și recapete echilibrul. Pentru o fată frumoasă e o fată frumoasă. Impecabilă din toate punctele de vedere. Înaltă, sveltă și la fel de drăguță pe cît se poate, cu condiția ca să n-o privești de-aproape. De aproape, desigur, zărești expresia aceea din ochi și cuta amară din colțul gurii, care nu pot să însemne decît un singur lucru: e de vînzare și nu pentru mulți bani.

Mașina mea nu e ceea ce a sperat dar e confortabilă; se așază pe perne și lasă briza să-i mîngîie chipul și să-i încurce părul. Închide ochii și am o clipă senzația că a adormit; deodată își smulge de pe cap pălăria și o aruncă pe geam. După aceea chiar că adoarme.

N-am nici o țintă precisă. Merg pur și simplu fără să mă enerveze cine e în fața mea. Trecem astfel pe podul Manhattan. Pe urmă parcurgem Flatbush Avenue în spatele unui camion și, înainte de a înțelege ce se petrece, lăsăm în urmă luminile orașului și mergem, de-a lungul lui Floyd Bennett Field iar aerul are o prospețime marină. Trecem, podul și camionul o ia la stînga. Încetez să-l mai urmăresc și o iau spre locul de unde vine briza...

Sîntem parcați de-o oră la Rockaway Point cînd Lola se trezește. La radio se aude o muzică în surdină, și sunetele se risipesc în aer și ating stelele și dacă nu o crimă m-ar fi adus pînă aici aș putea fi perfect fericit.

Îmi aruncă o privire somnoroasă și zice:

— Hei, tu...

— Salut, fetițo.

— Unde e Lola de astă dată?

— Pe plajă.

— Cu cine?

— Cu un individ numit Mike... Eu sînt. Te-am găsit în oraș, îți aduci aminte?

— Nu, dar n-ai aerul unui om rău.

Mă privește o clipă fără să zică nimic. Fără remușcări, fără uimire. Ca un început de curiozitate.

— Cît e ora?

— Mai mult de 12. Vrei să te-ntorci?

— Nu.

— Vrei să dăm o raită?

— Da. Pot să-mi scot pantofii și să merg pe nisip?

— Scoate tot ce vrei să scoți, Lola.

— Poate mai tîrziu, cînd o să ne aflăm pe plajă.

— Nu fă asta. Sînt foarte susceptibil.

Coborîm cărăruia, mînă în mînă, la lumina lunii. Degetele Lolei sînt calde și moi, dar se agață de ale mele ca de un colac de salvare. Îmi reamintesc ce-a zis Roșcovana în legătura cu bărbații ca mine, care n-au nevoie nicicînd să plătească și mă întreb dacă nu cumva, la urma urmei, asta e adevărat.

Își scoate pantofii și merge prin nisip și, cînd ajungem la stăvilar, îmi scot și eu pantofii și alerg împreună cu ea pînă la marginea apei. E rece, dar nu prea tare, și e plăcut să hoinărești așa, prea plăcut ca să mă hotărăsc să deschid gura. În curînd, lăsăm în urmă ultimul pîlc de arbori și chiar și casele.

— Îmi place aici, Mike, zice ea pînă la urmă.

Îmi dă drumul la mînă și ia de pe jos o cochilie pe care o privește ca și cum ar fi vorba de o raritate. O prind de talie, ne îndepărtăm de apă și ne așezăm între dune. Îi întind o țigară și văd la lumina brichetei că expresia feței i s-a schimbat și că s-a împăcat cu ea însăși.

— Nu ți-e frig? o întreb eu.

— Puțin. N-am prea multe sub rochie.

Îi pun haina pe umeri și mă sprijin în coate, în timp ce ea își ia genunchii în brațe.

Cînd își termină țigara se întoarce spre mine și-mi zice:

— De ce m-ai adus aici, Mike?

— Ca să discutăm.

Se răstoarnă pe nisip la rîndul său.

— Mike, acum îmi aduc aminte. Nu cumva e în legătură cu Nancy?

Aprob.

— E moartă, Mike. Ţineam una la alta.

— Cine a omorît-o?

Urmează o tăcere lungă în timp ce Lola îmi scrutează faţa.

— Eşti un sticlete, nu-i aşa?

— Particular. Şi nu lucrez în acest caz decît pentru interesul meu.

— Crezi că a fost ucisă?

— Lola, nu ştiu ce să cred. Pentru moment, merg în cerc. Să zicem că felul în care a murit nu-mi place deloc.

— Mike... dacă ţi-aş zice că şi eu cred că a fost omorîtă?

Tresar.

— Ce te face să crezi asta?

— Oh! nu ştiu. O mulţime de lucruri. Dacă n-a fost ucisă, să zicem atunci că a murit într-un accident înainte de a fi putut fi asasinată.

Mă aplec pe-o parte şi mîna mea o acoperă pe-a ei. Lumina lunii care îi cade pe decolteu nu mă ajută deloc să gîndesc. Pielea îi este albă şi netedă, în violent contrast cu satinul negru al rochiei. Singurul lucru la care reuşesc să mă concentrez este să încerc să ghicesc ce fel de sutien poartă. Trebuie să fie o capodoperă în domeniu.

— În ce împrejurări ai cunoscut-o, Lola?

— Am lucrat împreună, zice ea simplu.

— Cu tine?

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— N-ai crede asta despre mine?

— Şi da şi nu. Cu indivizi plini de bani şi proprietari de decapotabile, da. Dar într-un astfel de cartier! Ce făceai în spelunca aia?

— Am lucrat în casa de alături pînă acum cîteva săptămîni.

— Credeam că toate fetele au murit la incendiu.

— Da, dar eu nu eram acolo. Eram la spital. De mai multă vreme. Am ieşit azi.

— Nici tu nici Nancy n-ar fi trebuit să ajungeţi niciodată acolo. Orice-ar putea să se-ntîmple, asta nu se termină decît într-un singur fel. Lola, e de neiertat.

— Cîteodată da.

Îmi trece mîna prin păr şi o lasă să cadă cu un suspin.

— Am venit în seara asta ca s-o iau pe Nancy, dar mi-au zis că a murit şi, cum era singura mea prietenă, am intrat la Barney şi am băut.

— Iar cînd m-ai auzit pronunţîndu-i numele mi-ai sărit în cap.

— N-aveam intenţia asta, Mike. Eram beată. Mă ierţi?

Face o mişcare care îi îndepărtează marginea decolteului în aşa fel încît sînt gata să-i iert orice. Dar mai am încă să-i mai pun multe întrebări.

— Şi Nancy?... a trecut pe la spital?

Pare deodată surprinsă.

— Nu, asta-i cel mai ciudat. Era foarte prudentă. Cîştiga foarte mulţi bani şi pe urmă, deodată, a ieşit din circulaţie. Mai întîlnea din cînd în cînd oameni care n-o mai văzuseră de multă vreme şi de care părea să-i fie frică...

— Frică? De ce?

— N-am ştiut-o niciodată. Sînt lucruri care nu se-ntreabă.

— Avea ceva cît de cît valoros?

— Nu ştiu. Era puţin comunicativă în ceea ce priveşte lucrurile ei. Singurul obiect de valoare pe care ştiu că-l avea era un aparat de fotografiat de fabricaţie străină de care se folosise mai înainte. Fotografia perechi pe stradă şi le dădea o carte de vizită pe care era destul s-o retrimită cu 25 de cenţi ca să obţină clişeul.

— E mult de-atunci?

— Oh! da, e ceva timp. Am dat din întîmplare peste cărţile de vizită care-i mai rămăseseră şi am întrebat-o ce-i cu ele. Compania pentru care lucra se numea Foto-Fulger, dacă-mi aduc bine aminte.

Aprind două ţigări şi-i întind una.

— Care e numele tău de familia, Lola?

Ezită o clipă şi zice:

— Bergman. Lola Bergman, şi vin dintr-un orăşel care se cheamă Byeville, în Mississippi. Familia mea e încă acolo. Tata şi cu mama cred că lucrez la o casă de mode ca model şi am o surioară care vrea să fie ca mine cînd o să fie mare; dacă ea va face la fel o strîng de gît cu mîinile mele.

Ce pot să mai răspund la asta? Zic:

— O ultima întrebare, Lola. Răspunde-mi cu da sau nu, fără să te gîndeşti mult. Dacă mă minţi, am să-mi dau seama imediat. Numele de Feeney Last îţi spune ceva?

— Nu, Mike, De ce?

— Nancy îl cunoştea... şi l-am cunoscut şi eu.

— Mike... erai îndrăgostit de Nancy?

— Nu, era o prietenă. Am întîlnit-o, i-am vorbit şi am devenit buni prieteni. Şi chiar a doua zi un ticălos a ucis-o.

— Îmi pare rău, Mike. Crezi că şi noi

putem deveni prieteni?

Îşi pune capul pe umărul meu iar mîna mea alunecă pe corpul său pînă cînd îmi dau seama cu precizie că sutienul nu-i este o capodoperă pentru simplul motiv că nici nu poartă. Cordonul rochiei este cheia întregului ansamblu şi, cînd e desfăcut, ansamblul se prăvăleşte într-un murmur de satin şi lumina lunii îi străluceşte pe tot corpul pînă cînd o sting şi nu mai rămîne nimic decît zgomotul uşor al valurilor.

*

Soneria telefonului mă trezeşte către ora unu şi un sfert. Arunc de pe mine cuverturile şi ridic receptorul.

— Alo!

— De unde ai apărut? mă întreabă Velda. Am încercat să dau de tine toată dimineaţa.

— Eram aici.. dar dormeam.

— În dimineaţa asta a trecut pe la birou un domn, un domn foarte bogat. Îl cheamă Arthur Berin-Grotin şi vrea să te vadă. O să revină pe la ora două şi jumătate şi îţi sugerez să fii aici.

— Bine, fetiţo, o să fiu. Era însoţit de paznicul lui personal?

— Nu ştiu. A urcat singur.

— Foarte bine. Pe curînd , comoara mea.

Mă bălăcesc zece minute sub duş şi-mi iau micul dejun fără să mă mai şterg, bînd şi o cafea tare. Costumul pe care l-am purtat ieri e într-o stare de plîns, rupt de sus pînă jos, umplut de nisip şi murdărit de roşu de buze. Nu-mi rămîne decît costumul de tweed, cel care e făcut pentru a purta sub el un revolver.

Îmi pun 45-ul peste inimă, îmi îmbrac costumul, trec pe la frizer şi scap destul de repede pentru a putea ajunge la birou cu cîteva minute înainte de sosirea domnului Berin-Grotin.

La ora două şi jumătate Velda îmi anunţă sosirea lui. Mă ridic cînd îl văd şi îi string mîna.

— Sînt fericit să vă revăd, domnule Berin. Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumesc.

Ia loc într-un fotoliu şi se apleacă înainte, cu mîinile sprijinite pe baston.

— Tinere, zice el, de cînd ne-am despărţit ieri m-am gîndit mult la acea sărmană fată de care mi-ai vorbit.

— Roşcovana? Se numea Nancy Sandford.

Bătrînul ridică din sprîncene.

— I-ai aflat deja numele?

Pare uimit.

— La naiba, nu eu, mărturisesc surîzînd. Poliţia a identificat-o.

— S-au găsit rude... s-a găsit cineva care să se ocupe... de înmormîntare?

— Nu. Oraşul e plin de fete de astea. Era fără îndoială dintr-un alt stat şi probabil că plecase de-acolo de atîta vreme încît nimeni să nu se mai intereseze de ea. Sînt singurul care încerc să-i descopăr trecutul.

— Pentru asta am şi venit să vă văd, domnule Hammer.

— Mike,... mi-e greaţă de protocol.

— Ah... perfect... Mike! Vezi, îmi pierd timpul dînd bani la tot felul de instituţii de binefacere, dar... e mai curînd un fel abstract de a face filantropie, nu-i aşa, şi mi-am zis, pentru că am prilejul — oricît de tîrziu ar fi el — de a veni în ajutor cuiva despre care ştiu precis, ar trebui să profit.

— V-am spus că o să mă ocup eu însumi de cheltuielile de înmormîntare.

— Ştiu... dar nu la asta mă gîndeam. Vroiam să te angajez. Dacă faci o anchetă cineva trebuie s-o finanţeze şi, pentru că împărtăşesc dorinţa de a-i găsi rudele, mi-ar face plăcere să accepţi să plătesc eu cheltuielile necesare pentru cercetări.

— Dacă vreţi, îi zic eu. Aş fi făcut-o în orice caz, dar asta m-ar ajuta.

Îşi scoate un portofel dintr-un buzunar interior.

— Care-ţi este tariful, Mike?

— Cincizeci de dolari pe zi. Nici o notă de cheltuieli în plus. Totul e cuprins în aceşti cincizeci de dolari.

— Ai idee de cît timp o să fie nevoie?

Ridic din umeri.

— Nici una. Sînt încă în plină ceaţă.

— Atunci, uite ce vom face...

Pune pe biroul meu un teanc de minunate bancnote de cîte cincizeci de dolari vizibil noi.

— Uite o mie de dolari. Dacă descoperi rudele acestei fete în mai puţin de douăzeci de zile această sumă îţi rămîne în orice caz. Dacă, la capătul celor douăzeci de zile n-ai descoperit nimic, e inutil să mai insişti. Ce zici, îţi convine?

— Cred că e vorba de o noţie.

Chipul său se luminează.

— Nu cred, domnule Ham... Mike. Ştiu acum cine eşti şi ce-ai făcut şi de ce eşti capabil. Dacă e posibil să reuşeşti, vei reuşi. Acţionează deci după cum crezi şi, dacă mai ai nevoie de bani, nu şovăi

să-mi telefonezi. De acord?

— Sigur că da.

— Lasă-mă să-ți explic de ce pun atît de mult la inimă acest caz, Mike. Sînt pe punctul de a părăsi această viață cheltuind mii de dolari pentru a nemuri numele meu iar această fată a murit ca și cum nici n-ar fi existat. Vezi tu, Mike, eu știu ce e singurătatea. Soția mea — poate că știi — a fost o sportivă. Iubea prea mult marea. În timpul uneia din călătoriile sale cu yachtul a fost luată de-un talaz. Unicul meu fiu a fost omorît în primul război mondial. De la el am avut o nepoată care a murit la rîndul său și atunci mi-am dat seama că sînt singur pe lume. Ca și soția mea, iubea prea mult marea. Marea a luat-o la ea într-o zi, pe furtună, în largul insulelor Bahamas. Nu trebuie să-ți mai spun că trupurile lor n-au fost găsite niciodată. Nu știu nici măcar dacă există o cruce pe mormîntul anonim al fiului meu, acolo, în Franța. Poate că acum înțelegi mai bine de ce ridic un monument în memoria mea? Și de ce vreau să te ajut ca familia să știe de soarta acestei nenorocite. Sînt fericit că mai există încă oameni ca tine, Mike. Înainte de a te întîlni credeam că tot ce e important în ochii oamenilor sînt banii. Știu acum că sînt și excepții.

Scot țigara din gură, dau drumul la fum spre tavan și clatin ușor din cap.

— Banii sînt un lucru frumos, domnule Berin, dar se-ntîmplă cîteodată ca un tip să vadă negru în fața ochilor și să nu-l mai intereseze banii. Unde trebuie să vă încunoștiințez de mersul anchetei?

Îl simt că șovăie.

— Nu m-am gîndit la asta. Dacă găsești ceva interesant scrie-mi sau dă-mi un telefon. Dar nu te simți obligat să-mi dai socoteală. Ai mînă liberă să acționezi cum crezi.

— Ah!... Încă un lucru. Feeney Last mai e în serviciul dumneavoastră?

Ochii îi strălucesc răutăcios și un surîs larg îi destinde fața.

— Nu... din fericire. Se pare că a simțit un șoc... destul de violent. M-a scutit de grija de a-l da afară și și-a prezentat demisia. Grădinarul meu îl înlocuiește pînă cînd o să găsesc un alt șofer. La revedere, Mike...

Velda așteaptă ca ușa să se închidă în urma lui și zice:

— Ce crezi de el, Mike? Eu îl găsesc nemaipomenit.

— Și eu, păpușo. Păcat că tipi ca el sînt rari.

— Pe deasupra, mai are și bani. Afacerile noastre sînt pe drum bun...

Îi dau un telefon lui Pat și ne înțelegem, să ne întîlnim la Mooney, iar cînd ne aflăm în fața unor cești de cafea mari și a unei farfurii pline cu saleuri nu întîrzii să-l atac de-a dreptul.

— Pat, sînt în orașul ăsta un număr oarecare de fete care își cîștigă viața așteptînd telefoane și primind după aceea vizite. Ce știi despre chestia asta?

Își oprește ceașca la jumătatea drumului dintre masă și gură.

— Trebuia să m-aștept la asta, mormăie el. Dacă îți răspund, dau impresia unui polițist care știe totul dar care închide ochii. Iar dacă nu-ți răspund, am aerul că sînt complet cretin și ignor tot ceea ce știe o lume întreagă.

— Pat, murmur eu, lucrurile astea există în toate orașele, oricît de virtuoși ar fi cetățenii lor și oricît de intransigenți ar fi polițiștii lor. Sînt ca și impozitele. Există și nimeni nu poate scăpa de ele. Și cine iubește impozitele în afară de o mînă de birocrați care țin sub stăpînire averi imense?

— Acum chiar că m-ai făcut praf! izbucnește în rîs Pat. Dar, de fapt, nu e mare lucru de povestit, pentru că toată lumea știe să-și țină gura. Poliția cunoaște situația și face și ea ce poate. Dar, în spatele poliției, se află politica. Iar contra politicienilor polițiștii sînt de obicei neputincioși.

Și mai e și problema probelor. În vîrful ierarhiei nu există „case" propriu-zise și nici o contabilitate oficială. Se face o simplă sugestie unei persoane iar aceasta se ocupă de rest. Presupun că fetele trebuie să dea un procentaj din ceea ce cîștigă și în cazul în care uită chestia asta numele lor încetează să mai fie pur și simplu „sugerate" celor interesați. Asta nu exclude, desigur, și alte feluri de sancțiuni. În ultimii ani au fost mai multe morți suspecte care par să confirme această bănuială.

— Și procurorul cum a catalogat aceste morți suspecte?

— În afară de cea a lui Russ Bowen toate celelalte au fost socotite sinucideri. Îi cunoști povestea. Era în fruntea unui circuit de case deocheate și cum combinația asta îi aducea prejudicii a încercat să ne ofere pe tavă date despre ea. L-am descoperit făcut șvaițer, acum cîteva luni, și toate casele lui au încetat să funcționeze. Ne-a fost imposibil să descoperim cel mai mic indiciu. Toți deveneau muți

ca peștii la auzul numelui lui Bowen. A fost o crimă, firește, însă toate celelalte au fost catalogate sinucideri.

— Erau sinucideri?

— Erau tot crime și tu o știi foarte bine. Însă pînă la urmă tot o să punem mîna pe ei. Nu numai pe amărîții ăia de ucigași dar și pe cei care îi plătesc, cei care împing pe fete în mocirlă și își rotunjesc veniturile în bancă, cei care le doboară cînd nu mai aduc parale și fac haz ori de cîte ori ziarele numesc astea drept sinucideri.

Fața îi este schimonosită de furie. Privirile ni se întretaie și eu șoptesc:

— Sinucideri... sau accidente, Pat?

Se întrerupe. Expresia de mînie i se risipește.

— M-ai avut, pramatie! mormăie el.

Îmi iau o mutră de îngeraș.

— Bine, zic eu. N-am spus de la bun început că Nancy a fost omorîtă?

Strînge din dinți și din pumni și se apleacă deasupra mesei.

— Să te ia dracul, Mike! La început am crezut că s-ar putea să ai dreptate. Am mers pînă la capătul lucrurilor și am văzut că nu-i așa. Cînd o să te hotărăști să judeci ca toată lumea și tu?

— Cînd crimele n-or să mai poată fi deghizate în accidente.

— Să știi, Mike, că într-adevăr mașina aceea a dat peste ea. Șoferul recunoaște că a lovit ceva, dar era prea beat ca să vadă despre ce e vorba. La laborator s-au descoperit urme pe rochia fetei și pe mașină. Martori au văzut-o împleticindu-se pe trotuar, beată moartă, înainte de accident. Tipul care a dat peste ea nu poate fi bănuit. Nu are nici o legătură cu lumea interlopă. Ne-am asigurat de asta.

Fac un semn afirmativ.

— Mai ai îndoială?

Trage o înjurătură.

— Și totuși, mă faci să mă îndoiesc de tot ce aflu și mă faci să mă port ca un novice la prima lui anchetă. Știi de ce?

— Da, dar zi totuși.

Se apleacă puțin spre mine și îmi zice printre dinți:

— Pentru că știu că ai ceva în tărtăcuță. Și mai știu că ai putea fi un mare șef de bandă dar ești un și mai bun polițist. Cînd apuci un fir nu-l mai lași și ceea ce e mai rău e că rareori o apuci pe o pistă greșită, fiindcă în afară de toate astea mai ai și un fel de a mirosi lucrurile mai ceva decît îl am eu. Sînt clipe cînd aș vrea să fii la antipozi.

Îi întind pachetul meu de Luckies și îmi aprind și eu una:

— Încetează să te mai disprețuiești atît de mult, Pat, și spune-mi mai bine cine conduce afacerea asta.

— Mi-ar fi drag s-o știu. Dar în afară de cîțiva suspecți vagi...

— M-aș mulțumi și cu ei.

— Oh! Nu! După tine, micuțule. Adu-ți aminte că eu sînt cel care e îndreptățit să știe totul. Dă-i drumul, Mike, te ascult.

Comand alte cafele și îl pun la curent cu tot ceea ce s-a petrecut, uitînd să spun doar cîteva amănunte prea intime. Nu-și ia nici o notă, dar știu că spiritul său metodic ordonează impecabil faptele și caută să le descopere o logică. După ce termin de vorbit, ia o țigară, se așază mai comod pe scaun și fumează în liniște.

— Mi-ai înșiruit o curioasă mulțime de fapte lipsite de legătură, Mike, zice el în sfîrșit. Încearcă însă să construiești o teorie cu ele.

— Nu pot, îi răspund eu. Totul este încă atît de nebulos...

— Începe din nou de la Roșcovană.

— A fost omorîtă. Există deci un motiv pentru crima asta. Dar ce motiv se poate găsi pentru a ucide o fată în situația ei? Un șantaj? M-am gîndit la asta, dar nu ține. Ce valoare ar fi avut cuvîntul ei în fața unui tribunal? Poate că avea probe contra unui imbecil oarecare, dar nu cred. Nu frecventa personaje atît de importante. Nu, Pat, simt că e altceva în spatele acestei povești și atunci cînd voi ști ce anume, cineva o să regrete că a ucis-o pe Roșcovană.

— Feeney Last, de exemplu?

— Cu siguranță că nu. Feeney Last nu e un artist. Iubește prea mult cuțitele și revolverele. Mi-a zis că Nancy i-a furat fotografiile cu ajutorul cărora șantaja pe cineva, și poate că așa și e, dar, dacă ar fi vrut s-o omoare, o făcea fără atîtea înflorituri.

— Dar ce e cu clientul tău, Mike?

— Berin-Grotin? Nici o legătură, Pat. E dintr-un alt veac. Are tot ce crezi că trebuie să aibă un gentlemen de școală veche: bani, poziție, maniere frumoase... Și nu-i nici prost. Cînd a avut nevoie de protecție, l-a angajat pe Feeney. Dar cînd imbecilul s-a vîrît în povești murdare, imediat l-a dat afară. Am avut chiar impresia că era bucuros de ceea ce s-a întîmplat la cimitir.

— Dar Lola, ce legătură are cu povestea asta?

— Nici una. O cunoștea pe Nancy și

asta e tot.

— Numai atît, Mike? Nu e o oarecine, după descrierea ta.

— Oarecine?

Izbucnesc în rîs.

— E magnifică, Pat. Are un corp care-ți face părul măciucă atunci cînd îl vezi. Lola, ca și Nancy, e o fată bună care a apucat-o pe căi greșite. Numai că și-a dat seama înainte de a fi prea tîrziu.

— Mi-ai spus că patronului crîșmei unde ai întîlnit-o pe Nancy și acelui ticălos de Cobbie Bennett le era frică de ceva. Ce crezi de tipii ăștia, Mike?

— Sînt în afară de orice discuție, Pat. Shorty a făcut deja ocnă și nu mai are nici un chef să fie amestecat într-o crimă. Cobbie se ocupă de niște treburi în care nimic nu are importanță în afară de bani. Amîndoi sînt prea ușor de speriat și de aceea sînt convins de neînsemnătatea lor...

Pat se gîndește un moment. Pe urmă dă din umeri și zice:

— Iar acum, problema principală, Mike. M-ai vîrît în povestea asta; ce vrei să fac pentru tine?

— Să te gîndești la accidentul pe care l-a suferit Nancy ca la o crimă pur și simplu și pune-i pe oamenii tăi să cerceteze în această direcție. Pînă la urmă vor găsi ceva și cel mai mic amănunt ne va fi de mare ajutor.

— De acord, Mike. Voi acționa împotriva opiniei mele de pînă acum dar contez pe colaborarea ta deplină. De acord?

— De acord.

— Dar, pentru moment, n-ai nimic să-mi oferi?

— Diseară mă întîlnesc cu Lola. Vrei s-o rog să-ți prezinte pe una din prietenele ei?

Capitolul V

Lola deschide ușa mai înainte chiar ca degetul meu să se ridice de pe butonul soneriei. Poartă o rochie neagră închisă la gît, diferită de cea cu decolteu din ajun. Dar nici o rochie n-ar putea să-i înfrîngă agresivitatea sînilor.

Glasul îi seamănă cu torsul unei pisici.

— Bună, Mike. Nu intri?

— Încearcă să mă-mpiedici.

Mă conduce într-un salonaș unde mai miroase ușor a vopsea. Mă las să cad într-un fotoliu și murmur:

— Un nou cămin?

Aprobă și se apucă să prepare băuturi.

— Da, Mike. Celălalt îmi aducea aminte prea multe lucruri urîte. Și am și o surpriză pentru tine.

— Care?

— Mi-am reluat meseria de prezentatoare de mode. Într-un mare magazin, cu un salariu modest. Nimic senzațional, dar sînt fericită.

Are un aer proaspăt, ca și întreg apartamentul. Viitorul îi este în față și trecutul abolit.

— Și vechile tale... legături?

— S-a sfîrșit cu ele, Mike. Am lăsat totul în urmă. Oamenii pe care îi cunoșteam nu mă vor căuta aici și nu risc să-i întîlnesc în altă parte. Dacă totuși asta se va întîmpla, voi acționa în consecință.

Îmi întinde un pahar și bem fiecare în sănătatea celuilalt. Aprindem cîte o țigară și, cînd ridic ochii, își dă seama că mă uit la ea.

— Mike, a fost... minunat în noaptea asta!

— Minunat.

Chiar așa mi se și pare.

— Totul a venit atît de repede. Îmi ești mai drag decît ar trebui... Știu că n-am dreptul să vorbesc astfel, însă...

— Nu spune prostii, Lola. Eu am pășit cu stîngul în povestea asta. Dar cum naiba aș fi putut să rezist? Ești o fată cum nu sînt multe.

Îmi surîde.

— Mulțumesc, Mike. Acum, spune-mi de ce ai venit.

Îmi pun picioarele pe o pernă, trag un fum din țigară și zic:

— Nancy a fost ucisă, Lola. Trebuie să aflu din ce cauză. Făcea doar o treabă veche de cînd lumea. O treabă murdară, condusă de bani și de politică, și în care cele mai curate persoane sînt chiar fetele care o practică. Dar, cum ele au căzut cît se poate de jos, adoptă și ele o anumită conduită în viață. Nimic nu le poate răni, dar e de-ajuns puțin ca ele să rănească pe cineva... Nancy ar fi putut să facă șantaj?

Mîna îi tremură în așa hal încît trebuie să-și pună paharul pe o măsuță de ceai. Ochii îi sînt plini de lacrimi, dar reușește să surîdă și îngaimă:

— Nu ești deloc îndurător, Mike.

— Nu-i vorba de tine, fetițo.

— Știu, dar asta e mai tare decît mine. Nu, nu cred că Nancy ar fi putut să facă un asemenea lucru. Era prea cinstită. Sînt sigură că avea un motiv precis să acționeze așa cum acționa. Poate pur și simplu pentru bani? Cîteodată e un mij-

loc rapid de a te îmbogăți...

— Presupunînd că banii ar fi fost singurul motiv, în ce scop îi folosea?

— Nu știu ce să-ți spun. Țineam una la alta, dar nu ne făceam confidențe.

— Ascultă, devin eu nerăbdător, trebuie neapărat să găsim o portiță de ieșire. Gîndește-te la creierul întregului sistem. Cine îl conducea? Îmi trebuie nume.

Se face îngrozitor de palidă și ochii i se umplu de teamă.

— Nu, Mike, șoptește ea. Stai departe de oamenii aceia.

— De cine ți-e frică, fetițo?

Degetele i se încleștează pe brațele fotoliului.

— Nu mă obliga să-ți spun lucruri de care nu-mi place să-mi aduc aminte.

— Nu de lucruri ți-e frică, Lola, ci de acei oameni... Care anume?

Scutură din cap cu o expresie de suferință pe chip.

— Sînt puternici, Mike, și neinduratori. Distrug vieți... așa cum tu cheltuiești un dolar. Mă vor omorî dacă vorbesc. Au mai pățit-o și alții... Nu e ca și cu casele... e ceva mult mai mare. Un mic grup care controlează întreg orașul. Dacă încerci să lucrezi pe cont propriu, află și te lichidează. Nu vreau să mi se-ntîmple ceva.

Mă ridic, mă așez pe unul din brațele fotoliului și îi mîngîi părul.

— N-o să ți se-ntîmple nimic. Vorbește. Spune-mi tot ce știi.

Izbucnește în plîns și, cînd ridică ochii, privirea îi este ca a unui animal rănit.

— Dacă află că ți-am zis... indiferent ce... ție sau oricui altcuiva... mă omoară, Mike. Nu-și pot îngădui să-i lase pe oameni să vorbească. Mi-e frică. Ce ai putea face? Asta e dintotdeauna și va exista mereu. Nu merită să riști ca să fii ucis.

Îmi aleg cu grijă cuvintele deoarece simt că mă apucă dracii.

— Lola, nu mă cunoști prea bine, dar sînt o grămadă de oameni care mă știu. S-ar putea ca respectivii despre care vorbești să terorizeze pe cetățenii cinstiți, dar or s-o lase mai moale dacă mă ocup eu de ei. Dacă vor s-o facă pe grozavii cu mine nu voi șovăi să le înfig un glonte în coastă. Am un pistol și știu să-l mînuiesc... și deja m-am folosit de el în trecut... și nu o dată. Licența mea îmi permite să-l folosesc și dacă o fac, sînt chemat în fața tribunalului și explic de ce anume am făcut-o. Dacă într-o zi explicațiile mele sînt nesatisfăcătoare, mi se ia licența și viața n-o să-mi fie ușoară, e-adevărat. Dar dacă ei se apucă să tragă în mine vor merge direct la scaunul electric și asta o știu la fel de bine ca și mine. Zarurile sînt aruncate, fetițo. A doborî pe unul din ticăloșii ăia e distracția mea favorită și niciodată nu pierd ocazia s-o fac și de aceea le e frică de mine. Nu te neliniști, fetițo. Chiar dacă află cine a vorbit, or să stea potoliți, pentru că voi face tuturor cunoscut că le vreau pielea și ei știu că nu joc fair play. O să-i dobor la fel de bine și din față și cînd nu se așteaptă și fără să strig atenție. Sînt în stare de orice...

Mîna mi se sprijină pe umărul ei. Își întoarce capul și îmi sărută degetele. Nici o teamă nu-i mai bîntuie privirea. Umple din nou paharele și îl bea pe-al ei dintr-o înghițitură, fără să-și tragă suflarea. Pe urmă își pune paharul pe masă și surîde. E gata să vorbească.

— Nimeni nu are aerul că știe cine e în fruntea acestei organizații, Mike, dar nimic nu e lăsat în voia întîmplării. Iar fetele pe care le aleg nu sînt fitecine. Trebuie să fie frumoase, bine educate și destul de cultivate pentru a putea fi în largul lor în cercurile cele mai mondene. Clienții lor sînt numai persoane bogate. Deobicei, o întîlnire înseamnă un week-end la o proprietate mai retrasă sau o scurtă călătorie la bordul unui yacht luxos. O fată nu-i angajată decît după o anchetă amănunțită și numai după ce e întîlnită prea des în oraș cu bărbați diferiți. Într-o bună zi ea face cunoștință cu una sau mai multe fete deja în temă și care par să aibă tot ce le dorește inima fără prea multă osteneală. Ele leagă prietenii de-o zi, schimbă cîteva confidențe și în curînd „novicea" începe să se-ntrebe de ce ea ar continua să facă pe degeaba ceea ce altele o fac pentru sume substanțiale. Ea se hotărăște să le vorbească noilor „prietene" care o prezintă persoanelor potrivite. Aceștia o instalează într-un apartament frumos, i se dă un avans și e trecută în registre. Cînd un client cere o fată care să corespundă cu datele ei, i se dă un telefon și totul e aranjat. Cadourile pe care le primește îi aparțin. În ceea ce privește banii care i se cuvin, aceștia sînt depuși cu discreție la bancă pe numele său. Fata poate oricînd să părăsească organizația ca să se mărite și, în acest caz, i se dă o sumă de bani proporțională cu lunile — sau anii de serviciu. Ți-aș putea da numele cîtorva doamne din înalta societate care, la un moment dat, nu valorau mai mult de-

cît mine. Însă ele nu spun nimic deoarece ar trebui să-și trădeze trecutul, iar organizația nu caută să le rețină cu forța fiindcă nimic nu e mai periculos decît o femeie isterică.

Cu toate astea, se întîmplă uneori ca o fată să devină periculoasă. Fie că într-o bună zi are remușcări, fie că se apucă să bea și trăncănește prea mult, fie că pretinde un procentaj mai mare... Organizația își ia atunci măsuri de apărare. Fata dispare fără urmă... sau moare într-un accident. Pentru celelalte e o lecție de discreție. Cînd am devenit eu însămi primejdioasă pentru clienți, mi-am pierdut locul în organizație. Oh! desigur, nimeni nu mi-a zis nimic. Au încetat însă pur și simplu să se mai ocupe de mine. M-am trezit într-un apartament luxos și fără cea mai mică sursă de venituri. Mi-am strîns deci tot ce aveam și am plecat. Cînd am ieșit din spital, am căutat-o pe Nancy, dar, între timp, casa a ars, Nancy a murit... și am dat de tine.

Se așază mai bine pe scaun și închide ochii sfîrșită. N-am nici un chef s-o tulbur mai mult, dar e un rău necesar.

— Acum, cîteva nume, ordon eu.

Nu deschide ochii dar șoptește:

— Murray Candid. Conduce mai multe circiumi de noapte dar poate fi găsit mereu la Dublu Zero. El e cel pe care l-am întîlnit la început și care m-a introdus în organizație. E important, însă nu e marele patron. Orașul e împărțit pe sectoare și el e doar în fruntea unuia dintre ele. E însă periculos, Mike.

— Și eu.

— Ce vrei să faci?

— Nu știu încă. E imposibil să-l acuzi fără probe. Dar unde naiba să le pescuiesc?

— Au registre, Mike. Le-ar place să nu aibă nimic compromițător, dar nu se poate, fiindcă n-au încredere unii în alții.

— Candid are?

— Mă îndoiesc. Poate că are cîteva liste de importanță mică, dar registrele veritabile sînt în mîna marelui patron.

Mă ridic și beau restul din pahar.

— Bine, Lola, e totuși un punct de plecare. Nu trebuie să te neliniștești, n-am să pomenesc de tine. Să nu te miști însă de-aici. O să vin să te văd din cînd în cînd...

Se ridică și ea, își pune capul pe umărul meu și își ascunde chipul.

— Fii prudent, Mike, fii foarte prudent, te rog.

— Sînt întotdeauna foarte prudent, păpușo, rîd eu batjocoritor. Nu-ți fă griji pentru mine.

— E ceva mai tare decît mine. Poate că trebuie să mă duc la un psihiatru, însă sînt complet nebună după tine.

Înainte ca s-apuc să zic vreo vorbă, îmi pune un deget pe buze.

— Nici un cuvînt, Mike. Lasă-mă să te iubesc. Nu valorez cine știe ce și eu sînt prima care-o știu asta. Să nu credeți că vreau să vă impun cea mai mică obligație, domnule Hammer. Vreau doar să știți pur și simplu că de azi, la New York, e o fată care va fi întotdeauna a dumneavoastră și numai a dumneavoastră. Dacă aș fi fost deșteaptă și aș fi dus o viață normală nu te-aș fi lăsat să-mi scapi, nesuferitule!

O las, sveltă și înaltă și frumoasă și o tulesc în minte cu viziunea sînilor ei triumfători, ridicați de o dorință căreia pe moment nu ne putem lăsa pradă nici unul nici altul.

*

Dublu Zero e o pivniță pe strada 6 Avenue ale cărei două zerouri de neon atrag atenția trecătorilor. În picioare, la capătul scării un ins cu urechile ca niște foi de varză își joacă rolul de portar și îi strecor 25 de cenți pentru ca să nu se mai uite la mine ca la un zgîrcit. E ora unsprezece și un sfert și dugheana geme de lume. Două treimi din cei prezenți sînt în haine de seară.

Mulți sînt provinciali. Cei care au venit cu soțiile își savurează băuturile aruncînd cîte o ocheadă la anatomia provocatoare a animatoarelor, regretînd cu amărăciune că nu și-au putut lăsa jumătățile acasă.

Da, atmosfera de bar e foarte reușită. Ea te transportă în atmosfera unui vechi saloon din timpul minerilor din Far West iar clienților se pare că le place asta. Mă vîr și eu într-un ungher și comand un cocktail pe care îl beau cu înghițituri mici așteptînd desfășurarea evenimentelor.

Cinci minute mai tîrziu o animatoare blondă mă ia în colimator și vine la mine.

— Ce faci, te-amuzi?

— Nu prea.

Îi împing un scaun în fața mea și fac semn chelnerului să-i aducă un pahar.

— Asta nu-i ceai, comoara mea, zice ea după ce i se aduce un manhattan în față.

— De ce-mi spui asta?

— Toți acești fermieri — și îmi arată peste umăr sala înțesată — au citit un-

deva că animatoarele beau ceai rece în timp ce ei plătesc whisky. Întotdeauna vor să guste conținutul paharelor.

E inutil să mai lungim mult vorba.

— Unde e Murray? întreb eu.

Blonda mă privește mai atent, se uită la ceas și dă din cap.

— Rareori vine înainte de 12. Ești un amic de-al lui?

— Nu chiar. Trebuie să-l văd.

— Vorbește cu Bucky. Conduce crîșma cînd Murray nu-i aici.

— Nu, pe Murray trebuie să-l văd. Îți aduci aminte de Nancy Sandford?

Mă privește cu multă curiozitate.

— Da, îmi amintesc de ea. A murit de curînd.

— Știu. Aș vrea să aflu unde locuia.

— De ce?

— Ascultă, drăguță, sînt anchetator de la asigurări. Avem motive să credem că Nancy Sandford era în realitate altcineva. Trăia sub un nume fals. Oh! știm ce făcea. Dar, dacă ar fi într-adevăr cealaltă persoană, avem o poliță pe numele ei ai cărei beneficiari ar încasa cinci mii de dolari.

— De ce cauți pe aici?

— Am auzit că a lucrat la Dublu Zero.

Ochii blondei se întristează.

— A lucrat într-o casă...

— Care a ars, i-o retez eu.

— După aceea, a avut un apartament...

— Acela pe care îl ocupa înainte de-a muri. L-am găsit. Dar înainte?

— Nu știu. I-am pierdut urma după ce-a plecat de-aici. Tare mi-e teamă că nu-ți pot fi de nici un folos. Întreabă-l pe Murray.

— Asta și vreau să fac. Să știi că orice persoană ne ajută primește cincisute de dolari.

Fața i se luminează.

— Nu înțeleg prea bine, murmură ea. Cincisute de dolari ca să se descopere unde locuia și nu cine era? Nu prea stă în picioare.

— Vrem să descoperim casa fiindcă în apropiere e cineva care poate s-o identifice în mod sigur.

— Bine. Vino peste două-trei zile. Poate că aflu pînă atunci ceva.

Își golește paharul, arborează surîsul profesional și se îndepărtează. Perspectiva de a lua cincisute de dolari pare s-o încînte teribil.

Peste o oră și jumătate și încă cinci pahare băute, apare și Murray Candid. Nu l-am văzut niciodată dar după viteza pe care o capătă chelnerii care trec printre mese înțeleg că a sosit patronul.

Murray Candid este mic și gras, cu cîteva gușî, cu o înfățișare de unchi prosper și care inspiră încredere. Cei doi tipi care-l însoțesc și care vor să dea impresia unor prieteni de familie surîd și strîng mîini de jur împrejur, dar felul în care se uită la mulțime și modul în care îl ocrotesc pe patron nu poate să însemne decît un singur lucru: sînt două gorile plătite de Candid ca să vegheze asupra lui. Tineri, puternici, îmbrăcați în costume impecabil croite, refuză cu amabilitate paharele și țigările care li se oferă. Sînt niște duri autentici care dau impresia că le place meseria lor.

Orchestra apare pe scenă, un proiector își plimbă lumina pe pista de dans, se face întuneric în restul sălii iar Murray Candid o șterge în compania celor doi. Știu acum unde se află ușa biroului său. Aștept cîteva minute, asist la un excelent număr de strip-tease, îmi plătesc consumația și mă îndrept spre ușa de care vă vorbeam. Dă într-un coridor la capătul căruia se află alte două uși. Una este cu geam și pe ea scrie IEȘIRE. Cealaltă e îmbrăcată în oțel, pictată în culoarea lemnului și n-are nici o clanță. Apăs pe butonul soneriei și n-aud nici un sunet însă, peste cîteva secunde ușa se deschide și unul dintre cei doi oameni de pază mă salută dînd din cap.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Candid. E-aici?

— Da. Cum vă numiți, vă rog?

— Martin. Howard Martin, din Des Moines.

Scoate dintr-o nișă un telefon în timp ce eu pipăi ușa. Are șapte sau opt centimetri grosime și fața sa interioară e căptușită de un strat izolator fonic.

— Domnul Candid vă așteaptă.

Vocea îi este complet neutră. Cu-n ușor declic, ușa de oțel se închide în urma mea. Sîntem într-un soi de anticameră al cărei singur ornament e o altă ușă. Paznicul mi-o deschide și îmi lasă loc să intru primul. Ajung în mijlocul camerei cînd aud pe cineva tușind și văd o ușă închizîndu-se ușor. Sînt o groază de uși în pereți, dar nici măcar o singură fereastră.

Un imens birou de stejar ascunde partea de jos a lui Murray Candid. În spatele lui, pe perete, se află fotografii cu dedicații ale unor artiste de music-hall. Se mai află un divan, cîteva scaune confortabile și un mic bar pe care se găsește un radio. Nimic altceva, dacă n-o punem

la socoteală pe gorila care stă întinsă pe divan.

— Domnul Candid?

Se ridică surîzînd și îmi strînge mîna. Mă așteptam la ceva moale și umed. Nu e chiar așa.

— Domnul Martin din... Des Moines, nu-i așa?

— Da.

— Luați loc, vă rog. Cu ce vă pot fi de folos?

Tipul răsturnat pe divan abia a întors capul însă spune deodată:

— E înarmat, Murray.

— Sigur, amice, rîd eu batjocoritor, sînt polițist. În poliția din Des Moines.

Dar, de fapt, fierb de necaz. Costumul meu a fost confecționat ca să ne conțină pe-amîndoi, pe mine și pistolul, fără ca nimeni să-și dea seama de asta.

Murray surîde cu toată gura.

— Voi, polițiștii, aveți impresia că sînteți goi atunci cînd nu sînteți înarmați, nu-i așa? Deci, cu ce pot să vă fiu de folos?

Îmi iau răgazul ca să-mi aprind o țigară și mă răstorn pe spătarul fotoliului. Cînd chibritul îmi aterizează în scrumieră sînt gata s-apuc taurul de coarne.

— Aș vrea cîteva fete frumoase pentru o petrecere. Vrem să organizăm un mare banchet luna viitoare și vrem să ne amuzăm din plin.

Murray încruntă din sprîncene cu un aer uluit.

— N-am înțeles prea bine... Ați zis... fete frumoase?

— Da.

— Dar cum aș putea...

Îi dăruiesc surîsul meu cel mai fermecător.

— Ascultați, domnule Candid. Sînt polițist. Am prieteni care au benchetuit grozav nu demult în orașul ăsta, s-au distrat grozav aici și mi-au spus că dumneavoastră trebuie să mă adresez pentru a obține genul acela de articol.

Murray pare sincer uimit.

— Mie? Recunosc că folosesc animatoare... dansatoare mai mult sau mai puțin goale dar de aici pînă la a pretinde că... Nu văd cum v-aș putea fi de folos.

— Nu fac nimic altceva decît ceea ce mi-au zis prietenii, domnule Candid. Mi-au spus să vin să vă văd.

Surîde din nou.

— Tare am impresia că s-au înșelat, domnule Martin. Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos.

Se ridică arătînd astfel că întrevederea noastră a luat sfîrșit, dar, de data asta, nu-mi mai întinde mîna. Îmi iau la revedere și mă îndrept spre ieșire.

Ajung din nou în bar și încerc să gîndesc. Am făcut-o de oaie. În biroul domnului Candid nu se aflau nici clasoare, nici safeuri nici vreun cotlon unde să poată fi puse registrele despre care mi-a vorbit Lola, presupunînd că astfel de registre există. Dacă ele există cu adevărat, trebuie să fie în altă parte.

După ce-mi beau paharul, îmi iau pălăria și părăsesc localul ca să intru vizavi la Regele Cochiliilor, o crîșmă specializată în preparate de pește și al cărei bar are vederea spre stradă. Mă așez comod și mă pregătesc pentru o așteptare îndelungată. Dar de-abia mă ating de primul fel că-l și văd pe Murray Candid cum iese singur din barul său și se îndepărtează cu pași grăbiți. Îl urmăresc la cincisprezece sau douăzeci de metri distanță. E atîta lume pe trotuar încît nu e nici un risc să fiu văzut.

Nu pot să mă împiedic să nu surîd cînd îmi dau seama în sfîrșit unde merge Murray Candid. E un parcaj în capătul străzii și spre intrarea lui se îndreaptă. Chiar dacă m-ar vedea acum am cea mai bună scuză din lume: mașina îmi este parcată în același loc.

Îl las să intre, reduc distanța care ne separă și întind tichetul paznicului care îmi dă în schimb cheile mașinii.

Nu se aude nici un zgomot în parcaj în afară de scrîșnetul nisipului sub pașii mei. Ar fi trebuit să aud o portieră trîntită, un motor pornind pe undeva, dar nu se aude nimic.

Pe urmă aud un strigăt slab în cealaltă parte a unui rînd de mașini. Rămîn țintuit locului, aud din nou strigătul și fără să șovăi mă reped spre locul acela.

Fug cu capul plecat pe o alee întunecată și mă izbesc de mînerul unui pistol care mă trimite în bezna cu un geamăt înăbușit. Nu-i timp să mă mișc nici să mă întorc. Încasez din belșug picioare în coaste iar mînerul pistolului se ridică și coboară mereu peste țeasta mea.

Știu că gem dar nu-mi aud vocea. Ridic mîna ca să m-apuc de ceva dar un călcîi îmi zdrobește obrazul și capul mi se lovește de un obiect de metal și nu mai încerc să mișc un deget.

E aproape plăcut să stai nemișcat. Orice durere a dispărut. Îmi dau seama că mă mai lovesc încă dar nu mai simt nimic.

— Destul, zise un glas.

Cineva șoptește că nu-i destul.

Sînt treaz, adormit sau mort? E un coșmar sau e realitate? Nu-mi dau seama de nimic și nici nu țin cu tot dinadinsul să aflu.

Capitolul VI

Mă trezesc cu primele raze de soare... Am fizionomia vîrîtă în nisip și mîinile sînt întinse pe lîngă cap și atît de crispate încît mi-e al dracului de greu să mișc degetele. Cînd reușesc să mă așez îmi dau seama fără uimire că sudoarea care curge de pe fața mea e roșie. Încercarea de a mă ridica a redeschis probabil mai multe răni.

Pe măsură ce-mi revine memoria încep și durerile care cresc în așa hal încît capul mi se clatină de la stînga la dreapta precum cel al unui urs în bătaia de tamburină. Trag o înjurătură dar buzele mă dor al naibii de tare. Încetez să mai fac vreo mișcare și mă mulțumesc să gîndesc.

Greutatea care îmi atîrnă într-o parte nu e altceva decît pistolul meu. Asta-i culmea! Nu m-am putut nici măcar o clipă servi de el. Ce tîmpit am fost să mă las păcălit atît de ușor! Meritam s-o iau pe coajă și mai mult.

Din întîmplare ceasul mi-a rămas întreg și n-are decît o zgîrietură pe geam. E ora șase și un sfert. Înseamnă că mi-am petrecut noaptea între două mașini. Cei care m-au ciomăgit își știau meseria. Au avut grijă să-mi întindă capcana în partea unde sînt parcate mașinile pentru o noapte întreagă.

Încerc să mă ridic dar mă clatin și trebuie să mă sprijin cu spatele de mașina cea mai apropiată. Cea mai mică mișcare mă seacă la inimă. Hainele îmi sînt rupte și murdare. O parte a feței îmi este numai sînge iar ceafa nu pot să mi-o ating nici cu vîrful degetelor, atît de tare mă doare. Mă întreb dacă nu cumva mi-au rupt cu picioarele vreun oscior. În orice caz, parcă aș respira flăcări.

Nu știu cît timp zac așa luînd pietriș în mînă și lăsîndu-l să curgă printre degete și gîndind la mii de lucruri ca prin ceață. Poate că o oră? După ce ridic o piramidă frumoasă din pietricele le iau una cîte una și încep să arunc în ornamentul cromat care împodobește roata mașinii din partea opusă. De cîte ori îmi ating ținta ornamentul scoate un sunet cristalin.

Una dintre pietricele nu mai scoate același sunet și mă aplec înainte ca s-o iau și să mai țintesc o dată. Dar nu e vorba de o piatră. Este vorba de un inel cu o montură de flori stricată de picioarele care au înfunda-o în prundiș.

Dintr-o dată oboseala îmi dispare. Sar în picioare rînjind cu gura pînă la urechi, fără să mai țin cont de rănile de la buze, fiindcă acest inel nu e altul decît cel al roșcovanei și dacă vreun ticălos ar încerca să și-l ia înapoi de la mine va regreta pînă la sfîrșitul zilelor lui.

Mașina e acolo unde am parcat-o. Mă așez la volan, caut îndelung poziția cea mai puțin dureroasă, ies din șirul de mașini și, trecînd prin fața paznicului îi arunc doi dolari ca să-mi plătesc orele de parcare suplimentare. Se trezește la timp ca să-și încaseze banii însă nici măcar nu-și ridică tărtăcuța.

Cred că pot s-ajung acasă dar mă înșel. Înainte chiar de a ajunge la Broadway toate încep să mă doară îngrozitor. Cu chiu cu vai mai reușesc să apăs pe pedale. O iau atunci spre casa Lolei, descopăr un loc unde pot să parchez și intru în clădire clătinîndu-mă.

Niciodată n-aș fi crezut că urcarea unei scări poate fi o tortură. În sfîrșit, ajung în fața ușii Lolei și apăs pe butonul soneriei. Îmi deschide imediat și ochii i se fac mari de uimire.

— Dumnezeule, Mike, ce ți s-a-ntîmplat?

Mă ia în brațe și mă conduce pînă la micul divan din salon.

— Mike... trebuie să chem un doctor.

Îmi înghit cu greu saliva și răspund:

— Nu.

— Dar, Mike...

— Am spus nu, ce Dumnezeu! Lasă-mă să mă odihnesc puțin... O să-mi treacă...

Îmi scoate pantofii și îmi pune perne sub picioare. Cu toată înfățișarea ei gînditoare e adorabilă îmbrăcată în rochia neagră din ajun despre care ai zice că îi vine ca turnată.

— Voiai să pleci?

— Trebuie să mă duc la lucru. Acum însă n-o să mai plec.

— Nici vorbă! Bineînțeles că o să te duci. Dă-mi voie doar să mai stau aici pînă cînd o să mă simt mai bine. Hai, du-te!

— Mai am răgaz o oră.

Îmi dezleagă cravata, îmi scoate zdrențele hainei și ale cămășii fără să mă facă să sufăr prea mult în timp ce eu o privesc cu uimire.

— Ai mîna ușoară, fetițo.

—Am fost infirmieră în timpul războiului. Acum am să te spăl.

Aprinde o țigară pe care mi-o vîră între buze. Pe urmă dispare în bucătărie și se întoarce în curînd cu apă caldă și prosoape. Cu ajutorul unor foarfeci îmi taie maioul. Ceea ce se vede cînd rămîn cu bustul gol nu e prea frumos. Se zăresc mari vînătăi și răni acoperite cu sînge închegat, în timp ce din altele sîngele începe să curgă din nou. Apa e fierbinte însă e exact ceea ce trebuie. Lola îmi șterge cu grijă fața și atinge rănile cu bucăți de vată îmbibate într-o soluție antiseptică. Durerea dispare sub mîngîierea magică a degetelor sale, sub spuma lunecoasă și caldă a apei cu săpun și e atît de minunat încît adorm și nu mă mai trezesc decît către orele patru, singur în apartament și acoperit cu o cuvertură. Pe gheridon, alături de mine, se află o carafă, un pachet de Luckies și un bilețel: *„Dragă Mike. Nu te mișca de-aici pînă cînd nu mă-ntorc. Hainele le-am aruncat; în costumul în care ești n-ai cum să pleci. Ți-am luat cheile și o să merg la tine ca să-ți aduc alte haine. Revolverul îți este sub divan dar fă tot posibilul și nu te folosi de el. LOLA.*

Veșmintele mele aruncate la lada de gunoi! Cu inelul de la Nancy în buzunar! Arunc cuvertura, mă ridic dintr-un salt și durerile îmi revin. Dar puteam să mă scutesc de ele. Portofelul, inelul și tot ce mai aveam prin buzunare sînt așezate grămadă în spatele carafei. Cel puțin sînt într-o poziție comodă ca să vorbesc la telefon. Îl sun imediat pe domnul Berin:

— Aici Mike Hammer.

Glasul interlocutorului meu e vesel și cald. Al meu e lipsit de siguranță.

— Oh! bună, Mike. Ce mai faci?

— Rău. Tocmai am încasat o chelfăneală.

— Cum?

— Am căzut într-o capcană și-am fost făcut praf. E greșeala mea. Trebuie să fiu mai atent.

— Ce ți s-a-ntîmplat?

— L-am urmărit pe unul Murray Candid într-un parcaj iar restul îl cunoașteți.

— Dumnezeule, Mike, izbucnește el, ar trebui... vreau să zic...

— Nu-i nimic, domnule Berin. M-au ciomăgit dar nu mi s-a făcut frică de ei. Data viitoare voi fi mai atent. Într-o oarecare măsură sînt fericit că s-a întîmplat așa.

— Mulțumit?... Nu înțeleg...

— Unul dintre ticăloșii ăia nu era altul decît ucigașul Roșcovanei, domnule Berin.

— Zău? Înseamnă că faci progrese, Mike. De unde știi?

— Individul a pierdut în timpul bătăii inelul pe care i l-a smuls din deget înainte de-a o ucide. Inelul e acum în mîna mea.

— L-ai văzut, Mike? L-ai putea identifica pe agresor?

Am început să-l interesez pe bătrînel! Îmi pare rău că-l decepționez.

— Nu, domnule Berin. Era întuneric și n-am văzut decît stele verzi.

— Ce păcat, Mike! Ce vrei să faci în continuare?

Poziția în care stau începe să mă obosească.

— Nu știu încă nimic, domnule Berin. Știți ce... am să vă sun mai tîrziu.

— Foarte bine... dar fii mai atent cu tine, Mike. Dacă pățești ceva mă voi simți direct responsabil.

Îi spun să nu-și facă griji, închid și mă las să cad pe spate cu telefonul în mînă. Mă așez cît mai bine și îl chem pe Pat la birou. E fericit că mă aude și mă ascultă cu atenție fără să mă întrerupă măcar o dată. Nu-i spun nimic de inel, dar ghicește că nu i-am zis totul.

— Mai e ceva, nu-i așa? mormăie el.

— Ce te face să crezi?

— Ai un aer prea mulțumit pentru un tip care a încasat o bătaie.

— Sînt mulțumit pentru că adversarul a-nceput să comită greșeli.

— Cine erau tipii ăia? Paznicii lui Murray Candid!

— Tot ce se poate, Pat, dar nu sînt sigur. Altceva nou?

— Compania unde e asigurat băiatul care a a lovit-o pe Nancy e gata să plătească despăgubiri. De aceea caută și ea rudele fetei.

— Le-ai zis ceva?

— Nu. Le-am dat raportul oficial, asta-i tot. Dar tipii ăștia sînt abili. Și-am mai auzit și de amicul tău.

— Care amic?

— Feeney Last.

Îmi vine să arunc cu aparatul. Numai numele acestui venetic murdar mă face să văd roșu în fața ochilor.

— Se bucură de o bună reputație. N-a făcut niciodată închisoare, după cît se pare. Am descoperit două orașe pe coasta de vest unde e cunoscut. Folosit în ambele cazuri de firme care aveau nevoie de un dur ca paznic.

Nu mai pot ține telefonul. Îmi iau rămas bun de la Pat, închid, îmi pun capul pe pernă ca să mă gîndesc în largul meu... și mă trezesc dintr-un salt, cu pistolul în mînă și în cealaltă cu inelul de la Nancy.

Dar e Lola. Înfățișarea mea de somnambul ucigaș a speriat-o cu siguranță fiindcă scapă din mîini un pachet.

— Mike!

— Iartă-mă, Lola. Sînt cam nervos de o bucată de vreme.

Arunc pistolul pe masă și-mi vîr inelul în degetul mic.

— Ți-am adus haine.

Ia pachetul de pe jos și se așază pe marginea divanului. O trag spre mine și o sărut pe gură.

Surîde.

— Cum te mai simți?

— Mai bine. Datorită ție și celor cîtorva ore de somn... O să mă mișc cu greutate cîteva zile, dar asta o să-mi fie de învățătură de minte. Altădată o să fiu mai atent.

Îi privesc o clipă chipul îngrijorat și murmur:

— Rareori am văzut o fată atît de frumoasă ca tine.

Rîde de plăcere, se ridică dintr-un salt și smulge de pe mine cuvertura.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnule Hammer.

Bîigui ceva, îmi recuperez toga și o expediez la bucătărie în timp ce îmi pun pe mine hainele pe care mi le-a adus. Sînt pe punctul de a-mi înnoda la gît cravata cînd mă anunță că supa e gata. Mă duc după ea la bucătărie și mă așez la masă.

— Îmi plăceai mai mult în celălalt costum, observă ea.

— Fără obrăznicii; mai bine am mînca. Mi-e prea foame ca să vorbesc mîncînd.

— Cotletele astea m-au pus pe picioare, declar eu la sfîrșit aprinzîndu-mi o țigară.

Îi ofer și ei una și zice:

— Ce-o să faci acum, Mike?

— Nu știu încă. Mai întîi vreau să aflu de ce m-au aranjat așa. Apoi, vreau să descopăr cine anume a făcut-o.

— Ți-am spus că Murray Candid e periculos.

— Nu el e primejdios, ci banii lui. Cu el poate să angajeze pe oricine ca să facă în locul lui o treabă de care el nu-i în stare.

— Rezultatul e același, Mike. Ai grijă cu el... Ai fost la Dublu Zero ca să cauți registrele, nu-i așa?

— Nu. Doream doar să recunosc locurile. Băieții ăștia nu sînt niște novici și ca să descoperi registrele îți trebuie multă bătaie de cap.

Trag un fum din țigară. Nu reușesc încă să-mi vin complet în fire însă nu se poate să nu-mi treacă.

— Nancy a fost ucisă, reiau eu. Nu știu în ce fel fiindcă băiatul care a lovit-o cu mașina crede că a făcut-o el singur. Dar de ce i-au luat inelul? Unul dintre cei cu care m-am încăierat îl avea în buzunar. E deci cu siguranță o crimă și nu un accident.

— Nu știu de ce ar fi putut fi ucisă Nancy. Era destul de ascunsă, ți-am mai zis-o, dar nu era capabilă de nici o faptă rea.

— Și totuși, dădea impresia că urmărește un scop!

— Da, e-adevărat.

— Nu cumva dorea să se răzbune pe un bărbat? În urma unei decepții amoroase sau a ceva de genul ăsta?

— Cu siguranță că nu! Era prea deșteaptă ca să acționeze atît de prostește.

Dau din cap. Se apleacă spre mine și mă privește lung.

— Mike, zice ea în sfîrșit, cu o voce aspră, cărei rase aparțin cei care ucid?

— Celei mai rele dintre toate, Lola. Sînt oameni pentru care nimic nu are importanță. Oameni care pun un lucru oarecare mai sus decît prețul unei vieți și ucid ca să-l obțină și ucid ca să-l păstreze. Dar, oricare ar fi acel lucru, niciodată nu valorează prețul pe care trebuie să-l plătească mai devreme sau mai tîrziu.

— Și tu ai omorît, Mike.

Strîng din buze.

— Da, și am să mai omor, pentru că îi urăsc pe ticăloșii care doboară fără să fie pedepsiți pe aproapele lor și ei mă urăsc atît de mult încît îi pot împinge să m-atace iar eu să acționez în legitimă apărare, și să mă justific în fața unui tribunal. Polițiștii nu pot să meargă atît de departe ca mine, dar ar face-o cu mare plăcere.

Ochii Lolei strălucesc cu intensitate.

— Cum pot să te-ajut?

— Gîndește-te, Lola. Amintește-ți toate discuțiile pe care le-ai avut cu Nancy. Amintește-ți tot ce-a putut să-ți zică sau să te lase să subînțelegi. Dacă îți aduci aminte ceva care are cea mai mică șansă să fie important, spune-mi.

— Da. Mike, dar cum să recunosc importanța unui lucru?

Îmi pun mîna pe a ei.

— Ascultă, fetițo... Îmi pare rău că trebuie să-ți vorbesc din nou dar, tu, și cu Nancy, făceați parte dintr-o organizație al cărei unic scop era să stoarcă bani. Iar tot ceea ce împiedica să vină banii în safeurile unor anumite persoane putea să fie un motiv pentru o crimă, chiar dacă nu era vorba decît de o simplă bănuială. Iată ce trebuie să-ți scotocești printre amintiri.

— Cred că înțeleg, Mike.

Îmi pun în buzunar țigările.

— Știi unde să-mi telefonezi. Dar să nu faci nimic care ar putea să atragă asupra ta atenția cuiva, indiferent cine o fi el.

Ne îndreptăm unul lîngă altul spre ușă.

— De ce? întreabă ea. Am atîta importanță în ochii tăi?

E mai adorabilă decît oricînd, înaltă, sveltă și grațioasă cu buzele fremătînd și cu ochii adînci îndreptați spre mine. O iau în brațe și simt cum palpită corpul său magnific.

— Ai în ochii mei mai multă importanță decît îți închipui. Toată lumea poate s-o ia pe căi rele. Puțini sînt aceia care știu să se-ntoarcă pe drumul cel bun. Tu ești dintre aceia.

Ochii i se umplu de lacrimi și obrazul său îl atinge pe-al meu.

— Nu, Mike, mai am atît de multe de făcut... Fii bun cu mine... dar nu prea mult. Nu cred c-aș putea să suport.

O șterg ca un hoț și cobor scara ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat în ajun și ca și cum trupul meu n-ar fi țeapăn ca un par iar fața umflată și acoperită de vînătăi.

Capitolul VII

Mă sui în mașină dar nu pornesc imediat. Ce să fac acum? N-am nici o idee. Inelul lui Nancy strălucește slab în degetul meu mic. Dacă măcar inelul ăsta ar putea vorbi... Dar dacă într-adevăr ar putea s-o facă? Trei sferturi de oră mai tîrziu mă opresc în fața unui mic magazin de bijuterii care aparține unuia din cei mai vechi prieteni de-ai mei.

— Noroc, Nat, ai cîteva clipe pentru mine?

Fața i se destinde într-un surîs larg. Mîna lui o strînge cu putere pe-a mea.

— Mike! pentru tine am timp cît vrei.

Îl bat pe umăr și-i zic:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Sînt la dispoziția ta...

Îmi arată un scaun pe care să m-așez în timp ce el desface o sticlă de vin. După ce bem cîte un pahar ajung la scopul vizitei mele. Imediat Nat își pune la ochi o lupă de ceasornicar și ia inelul pe care i-l întind.

— Iată, Nat. Ce poți să-mi spui despre inelul ăsta?

Îl cercetează din toate unghiurile posibile pe urmă ia de la ochi lupa.

— Inelul ăsta are o istorie deosebită?

— Nu. Nimic care să aibă legătură cu originea lui.

— Păcat. Și e important?

— Foarte important.

— Am mai văzut inele de felul ăsta dar... În sfîrșit, e un inel de femeie, vechi de trei sute de ani sau chiar mai mult. Uită-te la culoarea aurului, Mike. Astăzi se folosesc aliaje mai dure decît ăsta. Nu-mi dau seama dacă a avut ceva scris pe el. Îmi pare rău, Mike, dar nu pot să-ți spun mai multe...

— Chiar nu se poate afla mai mult?

— Dacă ai putea descoperi cine l-a fabricat, în arhivele lor...

Se întrerupe și dă din umeri.

— Dar, acum trei sute de ani n-a putut fi fabricat decît pe vechiul continent. Și cu războaiele și naziștii... În orice caz, nu erau mari companii pe vremea aceea. Erau doar mici întreprinderi transmise din tată în fiu, care fabricau la comandă astfel de bijuterii.

Îmi pun din nou în degetul mic inelul.

— Îți mulțumesc totuși, Nat. Ce mi-ai spus mă scutește să fac cercetări inutile.

Mă urc din nou în mașină și, înainte de a porni, mă mai uit o dată la inel. De ce naiba ucigașul i l-a smuls din degete? De ce, din moment ce practic nu i se mai poate descoperi originea? Și care naiba e ticălosul care l-a trambalat în buzunar pînă cînd l-a pierdut în parcaj?

O parte din mintea mea conduce mașina. Cealaltă se întreabă de ce mi-au stricat portretul. Și cu cîtă precizie în execuție! Nu sînt încă destul de important pentru a fi ucis însă a trebuit să primesc un avertisment.

Fiindcă fără doar și poate e vorba de un avertisment.

De-abia cînd mă opresc în preajma parcajului înțeleg de ce am revenit aici. Nu sînt sigur că e același paznic de aseară dar ciocănesc la ghișeul lui și întreb:

— N-a pierdut nimeni ceva pe-aici?

— Tocmai a venit un tip să mă-ntrebe de niște chei pe care le-a pierdut. Dar

ce? Ai găsit ceva?

— Oh! o chestie fără valoare. Nimic important. Te-am întrebat doar așa, din întîmplare.

Își închide ghișeul și mă pregătesc să eliberez ringul cînd o mașină virează ca să intre în parcaj și la lumina farurilor zăresc două picioare care dispar dintr-un salt între două mașini.

Mă opresc deodată.

Picioarele merg pe aleea pe care am străbătut-o eu în fugă în ajun.

Inima începe să-mi bată cu putere, aștept un moment prielnic și sar peste grilajul parcajului.

Poate să fie ceva dar la fel de bine poate să nu fie nimic însă sînt hotărît să nu risc deloc. De două ori pietrișul scîrțîie sub pași și mă opresc cu urechea ciulită. Tipul se vede că e prea ocupat ca să m-audă. Așezat pe scara unei mașini strecoară printre degete pietrișul. Mă ridic în picioare și-mi ofer luxul de a-l contempla în tăcere.

O altă mașină intră în parcaj. Tipul rămîne nemișcat ținîndu-și respirația pînă cînd mașina e parcată și șoferul ei pleacă. Pe urmă își continuă ocupația.

— Ai pierdut ceva? mă informez eu.

Încearcă să se ridice atît de repede încît se prăbușește cît e de lung. La a doua încercare reușește și vrea să mă lovească cu pumnii dar de data asta sînt pregătit. Își lansează stînga într-un croșeu larg dar fac o fentă și îi administrez una care-l îndoaie. Nu am chef să respect regulile. Ridic deodată genunchiul și îi zdrobesc nasul. Pe urmă îl pun lîngă o mașină și, ținîndu-l cu o mînă, îl lovesc pînă cînd brațele îi cad inerte pe lîngă corp. Cînd îi dau drumul se lasă ca un sac gol și nu mai mișcă.

Aprind un chibrit, i-l apropii de față sau mai bine zis de ce i-a rămas din ea și înjur printre dinți. Nu l-am văzut pe tip în viața mea. E tînăr iar țoalele de pe el nu sînt de la un magazin de confecții. Îl scotocesc prin buzunare, descopăr că n-are armă și că-l cheamă Walter Welburg. Portofelul îi este bine tixit. În buzunare n-are nici o cheie. Poate că e ăla care le căuta cu adevărat?

Dumnezeule! Dar atunci de ce a sărit asupra mea cînd l-am întrebat dacă a pierdut ceva? Părăsesc parcajul cu conștiința tulburată. Și o iau spre Dublu Zero. Boxerul în livrea de la Dublu Zero e pe trotuar, mai atent să deschidă portierele și să-și umple buzunarele de sferturi de dolari decît să supravegheze intrarea în bar. Îmi economisesc banii strecurîndu-mă prin spatele lui.

Micuța de la garderobă îmi dă un tichet în schimbul pălăriei. Pe urmă îmi vede semnele de pe față și surîde:

— Ce s-a întîmplat, frumosule brunet? Ea ți-a spus nu și tu ai crezut că glumește?

Îi surîd la rîndul meu.

— Greșești, fetițo, eu am încercat s-o resping.

Se apleacă pe tejghea și își pune bărbia în palme, oferindu-mi astfel gratuit imaginea a ceea ce are în corsaj. Și zău că ai ce să privești.

— Cred c-aș fi făcut la fel dacă eram în locul ei, zice ea.

— N-ai fi avut nevoie, frumoaso. N-aș fi încercat să te resping.

Îi trimit o sărutare, ea se preface că mi-o prinde în zbor și c-o vîră în decolteu. Ochii ei sînt negri și strălucesc de senzualitate.

— Va trebui să te-ntorci după pălărie. Pe curînd, brunetule.

Toate mesele din apropierea ringului de dans sînt ocupate. Un mic proiector rătăcește pe silueta unei cîntărețe care face mai multă muzică cu coapsele decît cu vocea. Nici Murray nici însoțitorii lui nu sînt în sală. Mă lipesc de un zid și îmi comand un cocktail.

De-abia gust din el că blonda mea animatoare se așază lîngă mine.

— Te-am căutat, îmi spune ea.

Ia o țigară din pachetul meu și o aprinde.

— Ai vorbit de cincisute de dolari aseară...

— Da.

— Poate că am ceva pentru tine.

— Dă-i drumul.

— Dar asta face mai mult de cincisute de dolari.

— Ești sigură?

— Poți să-ți dai seama și singur.

— Despre ce e vorba? Se pot cumpăra multe lucruri cu cincisute de dolari.

Cîntăreața își termină numărul. Blonda își strivește țigara în scrumieră.

— Ascultă... Sterge-o mai înainte ca luminile să se aprindă din nou. Eu plec de-aici după ora unu. Ne întîlnim la colțul străzii. O să urcăm la mine și o să-ți arăt ce am de vînzare.

— Foarte bine.

— Ai face bine să aduci mai mult de cincisute de dolari.

— Să văd ce pot face.

Surîde, înclină capul și mă părăsește.

Dau peste cap restul din pahar, plătesc și ajung din nou în vestiar. Micuța de-aici își arată dinții.

— Ești prea grăbit, zice ea. Nu scap de-aici decît peste cîteva ore.

În timp ce-mi dă pălăria își reia poziția care îmi arată unde mi-a pus sărutul trimis. Îi împăturesc o bancnotă în lung și o strecor în decolteu pînă cînd nu se mai vede.

— Poți s-o păstrezi dacă patronul n-o s-o găsească.

— N-are de ce s-o caute acolo, izbucnește ea în rîs. Dar dacă vrei poți să-ncerci s-o iei oricînd.

Are idei, puștoaica. Păcat că nu e liberă imediat fiindcă am o seară lungă de ars gazul de pomană. În lipsă de altceva intru într-un bar și m-apuc să-nfulec sandviciuri. Dar mintea mi-e dusă la blondă... Cincisute de dolari. Exact jumătate din onorariul meu. Îmi trebuie două ore ca să iau o hotărîre dar, pînă la urmă, mă închid într-o cabină telefonică și cer interurbanul.

— Bună seara, zice în sfîrșit domnul Berin cu o voce somnoroasă.

— Aici e Mike, domnule Berin. Îmi pare rău că vă deranjez dar am noutăți.

— Despre ce e vorba?

— Am promis cincisute de dolari unei animatoare pentru orice informație importantă în legătură cu Roșcovana. Are ceva de vînzare, dar vrea mai mult. Să mă fac cumpărător sau să-ncerc să o fac să vorbească într-un alt chip?

— Dar... cît ai zis... și ce...

— Cincisute de dolari. Nu mi-a zis cît mai vrea în plus. Am întîlnire cu ea.

— Mda.

Se gîndește o clipă.

— Ce crezi, Mike?

— Dumneavoastră sînteți cel care plătiți. Oricînd se poate lăsa totul baltă dacă nu merită.

— Dar ai impresia că poate să valoreze ceva?

— Așa am impresia. Fata în chestiune e animatoare într-un bar care se cheamă Dublu Zero. Și a cunoscut-o pe Nancy...

— Atunci, dă-i drumul, Mike. Suma e neînsemnată. Pentru mine, cel puțin. Vezi ce vrea să ofere și acționează cît mai bine.

— Bine, dar vrea banii imediat.

— Foarte bine. Semnează-i un cec. Banii vor fi la banca ta de mîine dimineață.

— Înțeles. Am să vă sun mai tîrziu. Noapte bună.

Închid și mă întorc pe scaunul meu. La douăsprezece și jumătate mă duc la mașină. E ora unu și cinci cînd o văd pe blondă ieșind din bar. Pornesc motorul, deschid portiera și îi strig să urce.

— În ce direcție mergem?

— Drept înainte. Locuiesc pe strada 89.

Și-a pus picioarele pe o mică valiză din piele uzată.

— Asta e? întreb eu.

— Da.

Profit de un semafor roșu ca s-o privesc mai bine. Nu arată rău deloc.

Întoarce capul, își dă seama că o cercetez și surîde.

— Ești curios? murmură ea.

— În legătură cu valiza?

— Nu, în legătură cu mine.

— Sînt întotdeauna curios cînd am de-a face cu blonde.

Semaforul trece pe verde și o pornesc din nou.

Cîteva minute mai tîrziu sîntem în apartamentul său. E drăguț și confortabil, cu toate că puțin cam impersonal. Apartamentul unei femei cu gust care însă n-are prea des ocazia să stea acasă.

— Mă numesc Ann Minor, mă vestește ea în timp ce eu îmi pun pălăria pe o măsuță.

Îmi aruncă o privire ambiguă și adaugă:

— Dar tu?

— Mike Hammer, Ann. Nu sînt inspector de asigurări ci detectiv particular.

— Știu. Mă întrebam doar dacă o să mi-o zici.

— Cine ți-a spus?

— Nimeni. Știu că te-am văzut undeva, într-o fotografie din ziar.

— De aceea m-ai făcut s-o șterg atît de repede în seara asta de la Dublu Zero?

— Da. Lui Murray nu-i plac sticleții, fie ei și particulari.

— De ce se poate teme de poliție un cinstit om de afaceri?

— Poți să repeți... suprimînd un cuvînt. E perfect inutil. Mă așez pe brațul unui fotoliu și o privesc, cum își atîrnă pardesiul într-un dulap, pune pălăria mea pe o etajeră de sus și închide ușa.

— Nu sînt o fetiță, zice ea. Cred că n-am fost niciodată. N-ai venit la Dublu Zero ca să te-amuzi și eu știam. Cînd ai vorbit de Nancy, am început să înțeleg... și să tremur. Spune-mi... Știi să te aperi?

De-abia a rostit ultimul cuvînt că țeava pistolului meu e îndreptată spre pieptul ei. După ce s-a uitat bine la el îl pun din

nou în învelitoarea sa de piele și încrucișez brațele. Ochii îi sînt larg deschiși.

— Îl urăsc pe Murray... Nu mi-a făcut niciodată nimic. Îmi plătește cu exactitate salariul dar am văzut cum s-a purtat cu alte fete și îl urăsc...

Mor de dorință să deschid valiza și ea își dă seama de asta. Surîzătoare, se apropie de mine, bate cu degetele pe locul unde crede că țin banii și zice:

— Ai adus banii?

— Da.

— Cîți?

— Asta depinde de conținutul valizei. Ce-o să faci după ce ți-i dau?

— O să plec într-o lungă călătorie. Mi-e pînă peste cap de orașul ăsta împuțit.

Iau de pe jos valiza. Nu-i prea grea. Pielea îi e murdară și jupuită. Încerc s-o deschid dar e închisă cu cheia.

— E-a ta? întreb eu.

— Nu, a aparținut lui Nancy.

— Și n-ai deschis-o niciodată?

— Nu m-am gîndit nici măcar s-aduc ceva ca s-o deschid.

Toarnă în pahare ceva de băut, se așază într-un colț al sofalei și se uită la mine în liniște. Cînd își termină paharul îl pune pe covor și își aduce picioarele sub ea cu o artă care îi descoperă pulpele.

— N-o deschizi?

Vocea îi sună provocatoare.

— Mi-ar trebui un pumnal, un cuțit...

Afectez o detașare pe care sînt departe s-o simt de fapt.

Trece prea aproape de mine îndreptîndu-se spre bucătărie și atunci o opresc și o prind în brațe și o sărut pe buze și în interiorul decolteului în timp ce ea geme încetișor și tremură în mîinile mele. Cînd o las, ochii îi ard iar gura îi e roșie și pasionantă.

Dispare în bucătărie înainte ca s-apuc s-o rețin și o aud căutînd într-un sertar, o aud cum închide sertarul dar nu se-ntoarce imediat iar cînd revine, în locul rochiei poartă un halat sub care îmi dau seama că e goală.

Îmi întinde o șurubelniță și șoptește:

— Nu poate să mai aștepte?

O sărut pe vîrful nasului.

— Nu, comoara mea, nu poate să aștepte.

Mă aplec deasupra valizei și încerc s-o deschid. În curînd, încuietoarea cedează dar cînd să ridic capacul lumina se stinge dintr-odată, cu excepția unei veioze.

— Mike, murmură Ann.

Mă întorc brusc, gata să înjur, dar nu mai zic nimic fiindcă și-a aruncat capotul pe spătarul unui fotoliu și stă în picioare în mijlocul camerei, o statuie însuflețită ridicată pe tocuri înalte, picioare ușor depărtate și cu pumnii atîrnînd pe lîngă coapse, provocîndu-mă cu tot corpul. Blondețea nu-i este autentică, dar curbele îi sînt ale ei.

Uit de valiză și de loviturile pe care le-am încasat nu demult și o înlănțui.

Mai tîrziu, aprind o țigară. Mîna îmi tremură. Ann surîde și glasul îi este dulce, aproape muzical.

— Mă întrebam dacă aș putea fi destul de importantă ca să te fac să uiți restul.

— Ești fericită că m-ai oprit din drum?

— Da.

Ochii ei nu mă părăsesc în timp ce mă ridic după ce mi-am stins țigara.

Deschid imediat valiza și nu pot să nu mă-mpiedic să fluier printre dinți. E plină de hăinuțe pentru un nou născut, și toate par noi.

Roșcovana era mamă! Cineva e deci tată. Un minunat motiv de șantaj și de crimă. Dar nu e pe genul lui Nancy. Și mai e ceva. Toate aceste hăinuțe n-au folosit niciodată. Unele mai poartă încă fragmente de etichete... Atunci?...

Într-unul din buzunarele valizei descopăr cîteva agrafe, un tub de ruj, o oglindă; într-un altul, un mic album de fotografii. Toate o reprezintă pe Nancy, o Nancy diferită de cea pe care am întîlnit-o, în vîrstă de maximum 16 ani, fără nici o grijă și proaspătă ca o floare. E vorba de instantanee luate la diferite picnicuri, în compania unor tineri, dar Nancy nu pare să prefere pe vreunul dintre ei.

Surîde din toate fotografiile și cel puțin două îmi dau voie să constat că poartă inelul de aur...

Peisajele nu sînt decît anonime întinderi de apă sau de iarbă. Pe spatele fotografiilor nu se zărește nici o dată nici o indicație, nici măcar adresa laboratorului care le-a developat. Nimic. Iarăși o fundătură...

— Îți e ceva util?

Mă scutur din toropeală și dau afirmativ din cap. O idee începe să mă frămînte. Scot carnetul de cecuri și-l pun pe masă. Am luat deja o hotărîre dar o întreb totuși:

— Cît vrei?

Nici un răspuns. Mă întorc și o contemplu o clipă cum stă încă întinsă pe sofa, goală și surîzătoare.

— Nimic, zice ea. Deja ai plătit.

Închid valiza, mă duc să-mi iau pălăria din dulap și deschid ușa. Ann are cu ce să plece în călătorie.

Îi fac cu ochiul, îmi face și ea cu ochiul fără să spună nimic și apoi închid ușa după mine.

Capitolul VIII

Nu dorm noaptea întreagă. După ce ajung la mine scot la iveală pe o masă conținutul valizei și fumez în timp ce încerc să înțeleg. Hăinuțe de copil. Instantanee. O veche valiză de piele. Totul a aparținut Roșcovanei. Și ce-i cu asta?

În frigider am bere. O lichidez pînă la ultima picătură și încă mă mai gîndesc iar cînd soarele îmi strălucește în ferestre îl sun pe domnul Berin.

— Aici e Mike, anunț eu.

— Bună ziua, Mike. Ești matinal.

— Încă nu m-am culcat.

— O să ai remușcări pentru chestiile astea cînd o să ajungi la vîrsta mea.

— Tot ce se poate, dar, pentru moment, dumneavoastră trebuie să aveți remușcări fiindcă i-am lăsat un cec de cincisute de dolari.

— Foarte bine, o să mă ocup de asta imediat. Ai aflat ceva interesant?

— Nu, dar încet, încet o să aflu.

— Atunci socotesc că banii au fost bine folosiți. Nu poți să-mi spui mai mult?

— Sînt în posesia unei vechi valize pline de hăinuțe pentru un copil și cîteva instantanee fotografice. Totul îi aparținea lui Nancy.

Rămîne o clipă tăcut și admite că e surprinzător. Mă declar în întregime de acord cu el.

— Ce-o să faci? mă întreabă el.

— Mai întîi, o să dorm. După aceea o să văd.

— Atunci, noapte bună, Mike. Dacă mai ai nevoie de mine, nu șovăi să mă cauți.

— Înțeleg.

Pun receptorul în furcă. Ochii parcă îmi sînt cărbuni încinși, și am impresia că am băut prea multă bere. Mă arunc pe pat și mă cufund într-un somn greu, bîntuit de coșmare, din care mă smulge, spre prînz, țîrîitul telefonului. La început, nu vreau să răspund, dar sună în continuare și mă trezesc fără să știu cum pun receptorul la ureche și ascult vocea Veldei repetînd îngrozită:

— Mike... Tu ești, Mike? Mike, răspunde!

— Eu sînt, păpușo, reușesc pînă la urmă să îngaim. Ce vrei?

E furioasă însă în mod vizibil respiră ușurată.

— De unde-ai apărut, Mike? E a patra oară cînd îți telefonez în dimineața asta.

— Nu m-am mișcat de aici. Dormeam.

— Oh! Din nou n-ai fost acasă? Cum era individa?

— Ochi verzi, păr albastru, piele roșie. Ce vrei?

— Pat a telefonat dis de dimineață. Mi-a spus să-l suni cît poți de repede. E în legătură cu Feeney Last.

— De ce nu mi-ai spus de la-nceput? Vorbim mai tîrziu, Velda, o să-l sun imediat.

Dar căpitanul Chambers nu mai e la biroul lui și sergentul de serviciu refuză să-mi spună unde l-aș putea găsi. Am chef să-l înjur, dar mă abțin, închid, strîng toate lucrurile de pe masă, le pun din nou în valiză și fac un duș.

Telefonul sună cîteva clipe mai tîrziu și țîșnesc spre aparat udînd totul în jurul meu însă nu-i fac nici un reproș lui Pat.

— Pat aici! izbucnește el în rîs. Cum îți petreci nopțile, amice?

— Dacă ai ști, ai vrea să schimbi locul cu mine. Velda mi-a zis că ai ceva să-mi spui în legătură cu Feeney Last. Te-ascult.

Intră imediat în subiect.

— Cercetările mele n-au ajuns la nici un rezultat pînă acum însă azi dimineață am primit o scrisoare de la un șerif de pe Coastă. Se pare că Feeney Last are semnalmentele unui tip căutat acolo pentru crimă. Din nefericire, singurul care-ar putea să-l identifice a murit și ei trebuie să se rezume la descrierea pe care-am făcut-o

— E totuși ceva. Feeney e greu de descris: un venetic. Ce vrei să faci?

— Am cerut amănunte. Dacă ele coincid cu restul, îmi pun oamenii pe urma lui. I-am reprodus fotografia de pe permisul de portarmă și am trimis-o șerifului. Și acum, la revedere. Am un mort pe cap și trebuie să întocmesc un raport.

— E o cunoștință de-a noastră? întreb eu.

— Nu, cu condiția ca tu să nu frecventezi cumva capcanele pentru provinciali. E vorba de o femeie. Era animatoare la Dublu Zero.

Mîna îmi apucă mai strîns receptorul.

— Cum arată, Pat?

— Blondă oxigenată. Are vreo treizeci de ani. Nu-i prea rea. S-a sinucis. Are o scrisoare de adio în poșetă, printre actele de identitate.

— S-a sinucis, așadar? rînjesc eu cu amărăciune.

Mai erau blonde oxigenate la Dublu Zero, dar aș paria pe orice că știu despre cine e vorba. Tonul meu pare să-i displacă lui Pat Chambers.

— S-a sinucis, Mike, nu-i nici o îndoială. Nu mai încerca încă o dată să încurci lucrurile...

— O chema Ann Minor?

— Da... Dar de unde știi?

— Corpul se află la morgă?

— Da.

— Ne întîlnim acolo peste douăzeci de minute.

Pun telefonul în furcă.

Îmi trebuie mai mult de trei sferturi de oră ca să ajung la morgă și îl găsesc pe Pat plimbîndu-se de colo colo atunci cînd opresc la marginea trotuarului. Tresare cînd îmi vede fața și zice cu un aer dezgustat:

— Sper să nu-ncerce să te oprească înăuntru. Am văzut cadavre care arătau mai bine ca tine.

Cînd ne aflăm în fața corpului, Pat dă de-o parte cearceaful care-l acoperă și așteaptă.

— O cunoști?

Fac un semn afirmativ.

— Are vreo legătură cu cazul Sandford?

Fac același semn.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mike, într-una din zile procurorul o să te strîngă de gît cu propriile lui mîini. E sigur că e vorba de o sinucidere.

Acopăr ușor fața blondei.

— A fost ucisă, Pat.

— Bine. Hai să mergem în altă parte unde putem să vorbim.

Pat se așază în fața unui dejun consistent, însă eu mă mulțumesc cu o sticlă de vin roșu.

— Spune-mi ce știi, Pat.

— O cheamă Ann Minor... dar nu se pare că-ți spun ceva nou. Lucra pentru Murray Candid de patru ani. Mai înainte a fost dansatoare în mai multe locuri. Are un apartament în oraș. Nimic deosebit în casă.... Scrisoarea ei de adio zice cu simplitate că e obosită de tot, că n-are nici un țel în viață și că nu mai vede nici un motiv să rămînă pe pămînt. Scrisul îi corespunde cu semnătura de pe alte documente.

— Aiureală!

— Experții sînt siguri.

— Atunci ar trebui să se mai asigure o dată.

Pat își dă seama de crisparea mea și coboară ochii.

— Am să veghez la asta, șoptește el.

Înghite o porție de spaghete și continuă:

— Iată cum s-au petrecut lucrurile... cel puțin în aparență. A mers în zori pînă la capătul cheiului ruinat, în apropiere de Riverside Drive, și-a scos pălăria, pantofii, vesta, le-a pus pe mal împreună cu poșeta și s-a aruncat în apă. Fără îndoială că nu știa să-noate. Orice s-ar fi întîmplat, tot s-ar fi-necat fiindcă rochia i s-a agățat de niște fiare scufundate care o țineau la fund. Către orele opt și jumătate, cîțiva copii i-au zărit hainele și au chemat un polițist care a dat telefon la o patrulă. Nu s-au mai străduit nici măcar să-ncerce s-o aducă la viață.

— De cînd crezi că a murit?

— Între orele patru și cinci dimineața.

Beau un pahar de vin în viteză și zic:

— Am părăsit-o către orele trei și un sfert în această noapte.

Ochii lui Pat lansează flăcări, și ia în grabă în furculiță un nou contingent de spaghete. Or fi poate bune, însă cu siguranță că nu le simte gustul.

— Mai departe, ordonă el.

— A găsit o valiză care a aparținut lui Nancy. Nancy a lucrat la Dublu Zero odinioară. Valiza era plină de scutece, toate părînd a fi noi. Am urcat la ea și am rămas acolo pînă la orele două și jumătate, trei fără un sfert.

Clatină din cap.

— Avea aerul că e speriată de ceva?

— Cînd am părăsit-o era fericită. Nu se gîndea deloc la sinucidere.

— Fir-ar să fie, Mike!

— Cînd o să aibă loc autopsia?

— Astăzi... acum! Nu m-ar surprinde să i se găsească arsenic în stomac.

Își împinge cu furie scaunul, merge la cabina telefonică și revine după un minut mormăind.

— O să am un raport oficial în două ore. Se ocupă de ea, în clipa asta.

— Pariez că verdictul va fi același.

— De ce?

— Pentru că nu avem de-a face cu niște imbecili.

— Atunci poate că ei au de-a face cu niște imbecili, nu-i așa Mike?

Aprind o țigară și îi zîmbesc. Tocmai

mi-am adus aminte de ceva ce am citit sau am auzit zicîndu-se în legătură cu înecații.

— Crezi că i s-a-ntîmplat ceva din pricina lui Nancy?

— Da, zic eu.

— Atunci, adu-mi o probă, Mike. Nu pot să fac nimic fără asta.

— O să-ți aduc.

— Cînd?

— Cînd o să punem mîna pe cineva destul de informat ca să poată vorbi.

Cu o ocheadă șmecherească din ochi Pat mă aprobă.

— Cred că o să-l facem să vorbească, spune el încet.

— N-o să faci nici un efort, îi răspund eu. Cînd o să-ți aduc pe cineva ăla o să fie atît de mulțumit să verse tot din el încît n-o să fie nevoie să-l rogi.

— O să-i faci mai întîi morală, presupun?

— Și încă cum!

— Știi ce te așteaptă?

— Desigur. Tipi cu paznici de nădejde. Tipi care sînt în stare ei înșiși să se apere dacă paznicii sînt înlăturați. Tipi plini de bani și ocrotiți de micile lor armate.

— Plutim în ape primejdioase, mormăie Pat.

— Știu. Și de aceea am o poziție avantajoasă. Dat fiind poziția ta oficială, pot să-ți pună bețe în roate. Dar eu pot să-i trimit la ocnă. Ei nu mă pot obliga să demisionez și nici nu pot să mă-nspăimînte, fiindcă pot singur să fac mai mult zgomot decît ei toți la un loc.

— Mie-mi spui!

Pat se ocupă din nou de spaghetele sale iar eu de sticla de vin. Dar, înainte de a avea timp să-mi aprind o țigară, barmanul îl cheamă la telefon. Se întoarce peste cinci minute rîzînd cu gura pînă la urechi.

— Teoria ta în legătură cu crima cade, Mike. Experții au făcut un nou examen și nu e nici o îndoială în legătură cu autenticitatea scrisorii de adio. Nici o urmă de contrafacere. De data asta ți-ai vîrît singur degetele în ochi.

Nici nu-ncerc măcar să discut. Cînd experții de la poliție spun ceva ei știu ce zic.

Pat se uită la mine.

— Mai rămîne autopsia, zic eu.

— Vrei să asiști?

Dau din cap.

— Nu. Vreau să dau o raită. Am nevoie de timp ca să gîndesc. Am să te chem mai tîrziu. De-acum încolo caută să vezi prin spitale...

— ...dacă nu cumva au avut o oarecare Nancy Sandford în maternitățile lor etc. De acord, Mike, o să mă ocup de asta.

— Și se mai zice că sticleții sînt proști.

Plătesc nota, îmi iau rămas bun de la Pat în fața ușii și mă îndepărtez. Sinucidere? Asta-i bună! Ann Minor trebuie să fi pus prea multe întrebări și a atras atenția asupra sa. Încerca să cîștige cinci sute de dolari. A cîștigat liniștea eternă. Săraca blondă...

Mă urc în mașină și o iau spre Riverside Drive. Odată ajuns la destinație, îmi parchez mașina și mă îndrept spre cheiul dărîmat despre care mi-a vorbit Pat. Au pus aici de pază un paznic, dar îl fac să înțeleagă repede că sînt de-ai casei fiindcă îmi face semn, să trec fără să-mi mai ceară actele.

Apa din fluviu e cenușie și ar putea să pară curată pînă cînd te-apleci și vezi murdăriile care plutesc de-a lungul fluviului. Nu întîrzii să descopăr în vîrful unei grămezi de gunoaie o cutie de tablă care mai are încă un capac. Îi curăț cu grijă interiorul cu o batistă pe care pe urmă o arunc. Cobor pînă la marginea apei, umplu cutia cu apă și ajung din nou la mașină și în loc să-i dau telefon lui Pat mă duc de-a dreptul la biroul lui.

Imediat îmi întinde o filă dactilografiată.

— Iată raportul, Mike. A murit sufocată. Înecată. Și nu ne-am înșelat nici în privința orei...

Nu mă obosesc să citesc raportul.

— Procurorul mai e aici, Pat?

— E jos. De ce?

— Spune-i să aștepte.

— Ești sigur că merită? Nu-i un tip prea comod.

— Merită.

Pun cutia pe biroul lui.

— Du asta la analiză.

Scutură ușor din cap, încruntă din sprîncene și mă privește. Cînd vede că n-am chef să-i dau explicații se ridică și iese din birou. Cinci secunde mai tîrziu aud zgomotul ascensorului.

Sînt la a noua țigară cînd Pat se întoarce. Eram sigur că va veni furios.

Pune cu violență cutia pe birou și mi se așază în față roșu de mînie.

— Ce-i cu asta? Procurorul a analizat conținutul cutiei și mi-a zis că nu e decît apă, cu toate porcăriile imaginabile în ea. Pe urmă m-a întrebat de ce l-am pus să facă asta și știu că am făcut o fața... Nu știam ce se așteaptă să se găsească

acolo, dar totuși credeam că e ceva serios...

— De ce nu l-ai întrebat dacă e același gen de apă murdară pe care a descoperit-o și în plămînii blondei? Nu în stomacul ei, mă înțelegi: în plămîni. Cînd cineva se îneacă se sufocă, pentru că mica supapă din gît blochează trecerea aerului pentru a împiedica apa să intre în plămîni. Nu e nevoie de mult pentru a sufoca pe cineva... e destulă atîta apă cît să blochezi mica supapă. E multă apă în stomac, dar foarte puțină în plămîni. Du-te din nou. Pune-i întrebarea asta.

Ochii lui Pat ies din orbite.

— Să nu-mi spui că ai descoperit asta singur!

Ridică receptorul. Discuția nu durează mai mult de un minut.

— Or să se ocupe de asta, anunță el după ce pune receptorul la loc. Dar cred că greșești.

— De cîte ori trebuie să-ți repet...

— Ușurel, Mike. Trebuie să așteptăm raportul. Iar acum, ai cuvîntul.

— E foarte simplu, Pat. Ann Minor a fost probabil înecată la ea acasă și apoi aruncată în fluviu.

— Ar fi trebuit să i se scoată corpul din casă fără să se facă remarcați.

— Și ce-i cu asta? Cine se plimba pe stradă la ora aia? Cu siguranță că n-au întîmpinat nici o greutate ca s-o scoată din casă și s-o azvîrle în apă.

— Dar e totuși o hibă: scrisoarea de adio.

— Am o idee și în legătură cu asta.

Pat își pune bărbia în pumni.

— Zi-i mai departe, mă faci curios.

— E ceva cam tras de păr, și tu însuți o s-o găsești cam...

— Nu-i sigur, zice el serios. Trec drept o forță în secția mea, îmi place meseria pe care o fac bine, dar, de o bucată de vreme numai tu ai idei. Crezi că m-am tîmpit?

Nu pot să mă-mpiedic să nu rîd.

— Nu te neliniști, amice, nu rămîi de căruță. Numai că uiți pur și simplu că o canalie inteligentă poate să știe la fel de mult ca un sticlete inteligent. Sînt momente cînd trebuie să intri în pielea unei canalii...

— Bine, cunosc cîntecul.

— Iată-ne cu două crime în brațe. Amîndouă seamănă a altceva. N-am dovedit încă faptul că prima a fost o crimă, dar a doua ne arată cu cine avem de-a face. Nu sînt deloc amatori.

Cîteva clipe mai tîrziu telefonul sună. Pat rămîne impasibil pînă la sfîrșitul conversației însă îmi dau seama că are draci.

— Apa din plămînii fetei era limpede, cu urme de săpun. Fără îndoială că a fost înecată în cadă.

— Atunci, sus inimile!

— Mda. Imbecilii ăia mă felicită dar vor să știe cum mi-am dat seama de asta.

Pat înjură ușurel dar surîde. Și eu surîd ieșind din biroul lui pentru că, poate că pentru prima oară în viața mea, vreau să am poliția în spatele meu. Povestea e prea tare pentru un singur om. Polițiștii au personal și sînt utilizați. Nu văd cum m-aș descurca singur.

Înghit cîteva sandviciuri și mă întorc acasă. Dar încetez să mai surîd cînd încerc să vîr cheia în încuietoarea de la apartament. Nu trebuie să mă uit de două ori ca să pricep că s-a umblat la ea. Îmi scot pistolul, împing ușa și mă reped ca un cretin, cu riscul de a mă lăsa doborît. Din fericire, vizitatorul meu a plecat.

Dar a lăsat o groază de urme ale trecerii lui. Și ce urme! Perne sfîșiate, sertare golite pe dușumea, haine aruncate cu buzunarele întoarse pe dos, frigiderul deschis, comoda răsturnată. Telefonez la portar, dar n-a văzut pe nimeni, n-a remarcat nimic.

Valiza lui Nancy a fost golită de conținutul ei iar dublura i-a fost în întregime descusută.

Și albumul de poze a dispărut.

Pierd vreo două ore ca să fac inventarul a ceea ce se găsește în casă. Dar puteam să mă scutesc de această corvoadă. Mi-au lăsat pe masă cincizeci și patru de dolari și un ceas cu brățară. În schimb, au luat o veche serie de negative.

Aprind o țigară, privesc în jur și fac diverse observații care îmi dezvăluie scopul percheziției. Au luat fotografii, de acord, dar pentru altceva au venit de fapt. Ceva destul de mic pentru a putea fi ascuns într-o călimară — răsturnată pe birou — într-o solniță sau într-o cutie de piper — amîndouă răsturnate pe masa din bucătărie, în spatele unei prize de curent — smulsă din perete — în interiorul ceasului mic deșteptător — zdrobit cu călcîiele pe dușumea...

Da, au căutat altceva. Ridic mîna și surîd spre inelul de la Nancy. „Or să revină, fetițo. Nu te-au avut de data asta, deci, or să revină. Atunci vom fi gata să-i primim cum se cuvine.

Povestea mea începe să capete o formă. Nancy e în centrul ei. Nancy și

inelul său. Și fotografiile ei. Sînt vechi și nu înseamnă nimic pentru mine. Dar ele sînt importante pentru altcineva și de aceea a murit Ann Minor. Hainele copilului n-au nici o importanță, fiindcă au fost lăsate; inelul și fotografiile au importanță, dar n-au găsit decît fotografiile...

Telefonul sună. Ridic receptorul. E Pat. Procurorul și cu judecătorul și-au schimbat avizul în legătură cu sinuciderea fetei. Dar scrisoarea de adio nu rămîne mai puțin autentică și ei așteaptă explicații.

— Întreabă-i pe prietenii ei, îi zic eu lui Pat. Ar fi o șansă ca ea să fi vrut într-adevăr să se sinucidă vreodată și cineva o fi convins-o să renunțe, dar a păstrat scrisoarea.

— Te gîndești la toate, așa-i?

— Mi-ar plăcea să mă gîndesc la toate.

— Ceea ce-i plictisitor în chestia asta e că deja am sugerat-o dar e socotită cam trasă de păr... nu joci sincer, Mike?

— Sută la sută, bătrîne. O să ai vești de la mine de fiecare dată cînd o să fie ceva nou. Ca de pildă acum. Cineva mi-a intrat în casă și a-ntors-o cu sus-n jos. Au căutat inelul de la Nancy,. Nu l-au găsit dar mi-au luat instantaneele date de blondă.

— Dumnezeule! explodează Pat. De ce le-ai păstrat la tine? Trebuia să-ți închipui și singur că...

E inutil să închizi colivia după ce pasărea a zburat. N-am știut că sînt atît de importante decît după ce le-au furat. Vroiau și inelul, dar naiba știe pentru ce, fiindcă e imposibil să-i descoperi originea.

Pat tace o clipă și apoi vorbește din nou:

— Și eu am noutăți pentru tine. Un răspuns de la un spital din Chicago. Am avut noroc să-l primim repede.

— Da?

— Nancy Sandford a născut în urmă cu patru ani un copil mort. A refuzat să spună numele tatălui. O organizație de binefaceri s-a ocupat de ea dar după aceea nimeni nu mai știe încotro a apucat-o.

Îi mulțumesc cu o voce tremurătoare.

— Ei! Mike, zice el în clipa cînd vreau să-nchid, ai face mai bine să-mi dai mie inelul.

Rîd batjocoritor:

— Cazul Sandford este în continuare o sinucidere în registrele tale. Cînd o să fie o crimă, am să-ți dau inelul.

Încearcă să vorbească dar îl întrerup.

— Ce faci în legătură cu blonda... și cu Murray Candid?

— L-au găsit la cabaretul lui. Oamenii mei îl aduc aici. Ascultă, în legătură cu inelul, ar fi mai bine...

Îi mulțumesc din nou și închid. Murray o să fie interogat. Am deci o oră sau două răgaz, chiar dacă ar avea un avocat bun și legături în societatea înaltă. E chiar mai mult timp decît îmi trebuie ca să fac ceea ce am de gînd să fac.

Capitolul IX

Murray Candid are două numere de telefon: unul la Dublu Zero și altul la locuința sa din Brooklyn. Încerc la cel din urmă dar un servitor cu accent britanic îmi spune că domnul Candid a ieșit și că nu se mai întoarce înainte de ora de închidere a cabaretului său, dar, dacă doresc să-i las un mesaj... îi spun politicos bună seara și închid.

Șovăi o clipă și formez numărul Lolei. Îmi recunoaște glasul și știu că zîmbește în timp ce-mi zice:

— Mike, dragă... Unde ești?

— La mine.

— Vii în seara asta?

Nu sînt decît vorbe simple dar simt o ciudată impresie de confort și intimitate.

— Poate mai tîrziu. Acum sînt ocupat. O cunoști pe Ann Minor? Lucra pentru Murray.

— Desigur, Mike. O știu de ani de zile. De ce?

— E moartă.

— Nu se poate!

— Ba da. A fost omorîtă și știu și de ce. Moartea ei și cea a lui Nancy fac parte din același caz, dar de data asta polițiștii sînt de acord că e vorba de o crimă.

— Oh! Mike... de ce... de ce toate astea? Ann nu era... una de-ale noastre. Mai mult chiar, încerca să le ajute pe sărmanele care o apucau pe o cale greșită. Oh! Mike... de ce, de ce?

— Cînd o să știu de ce, o să știu și cine a ucis-o, comoara mea. Dar problema e alta. Știi cumva unde are Murray vreo vilă? În afara casei din Brooklyn, bineînțeles, un colțișor unde se pot organiza partuze, se pot primi asociați...

— Da... Da. Avea așa ceva în Greenwich Village. Am fost odată acolo cu ocazia... cu ocazia unui party. Dar cu siguranță că nu mai are casa aia. Nu-i plăcea să stea vreme îndelungată în același loc, dar nu se îndepărta niciodată de Vil-

lage...

Îmi dă o adresă pe care o cunoaşte.

— Trebuie să te informezi la vecini unde locuieşte acum. Aş putea să găsesc eu cu siguranţă...

— Nu te mişca de-acasă, am să găsesc singur.

Surîd.

— Nu-ţi fie teamă, fetiţo, o să fiu prudent. O să te sun îndată ce termin. De acord?

— Dacă uiţi, n-am să te iert niciodată. Te aştept.

Plouă cînd cobor la garaj. Ies în marşarier, întorc pe loc, ajung pe Broadway şi mă-ndrept spre Village. Nu se vede la doi paşi dar circulaţia e atît de redusă încît în curînd mă opresc în faţa unei crîşme care se cheamă **La Monica** şi care se află în apropiere de adresa dată de Lola. Trec strada sub răpăiala de stropi şi intru în bodegă. E un loc ca oricare altul unde aş putea să-mi încep cercetările. Trei din capetele care se ridică la intrarea mea sînt ale unor tipi pe care vremea păcătoasă i-a împins aici ca să bea Martini şi să se uite fără încetare la ceasurile de la mînă.

Barmanul e un tip uriaş, cu o cicatrice pe bărbie şi cu urechile ca nişte foi de varză. Cu siguranţă că nu pe el îl cheamă Monica. Zîmbeşte cu toţi dinţii — care nu-i sînt prea numeroşi — cînd comand un whisky.

— Iată un om normal, hămăie el.

— Îmi pune sticla de whisky la îndemînă, pe tejghea.

Unul dintre consumatori se aşază alături.

— Barmanul ăsta e de-o impertinenţă... nu-i aşa? zice el cu o voce de zahăr.

Mormăi şi-mi golesc paharul. Individul îmi face greaţă.

— Eşti nou pe-aici, nu-i aşa?

— Da.

— Vii din oraş?

— Mda.

Oh!

Încruntă din sprîncene.

— Ai deja... o întîlnire?

Îmi vine să-i dau un pumn dar mă opresc în ultimul moment şi spun încet:

— Mă duc la Murray Candid. Mi-a dat adresa, dar am uitat-o.

— Murray? Ce coincidenţă! E unul dintre cei mai dragi prieteni de-ai mei. Dar s-a mutat între timp. Georgie mi-a zis că e la două cvartale de-aici, chiar deasupra marii băcănii. Îl cunoşti de mult? Săptămîna trecută îmi zicea că... Ei! doar nu pleci deja, nici n-am avut timp...

Nici nu mă-ntorc. Dacă încearcă să mă urmărească o să-l înfăşor în jurul unui lampadar.

Descopăr cu uşurinţă unde se află marea băcănie. E închisă şi dealtfel întunericul domneşte în întreaga casă. Parchez între două maşini şi profit de trecerea a trei pietoni pentru ca să intru în hol. Acolo, sub pretextul că-mi aprind o ţigară, arunc o privire în jur, dar nu văd nimic suspect. Uşa nu-i închisă, o împing după mine, şi la lumina unui chibrit, mă uit la cutiile poştale. Una poartă inscripţia **Byle, primul etaj.** E numele care e pictat pe firma băcăniei. Cealaltă cutie e nouă şi nu poartă nici un nume. Dar casa nu are decît două etaje.

Pînă la primul etaj treptele scîrţîie, dar după ce le-am urcat pe astea, următoarele nu mai protestează gălăgios. Partea asta de scară trebuie să fie mai nouă decît cealaltă. Ţinîndu-mi suflarea, caut mînerul uşii, îl găsesc şi întorc încet dar încremenesc fiindcă îmi dau seama că nu e încuiată. În acea clipă aud un uşor zgomot din interiorul apartamentului; cineva se află la Murray Candid.

Milimetru cu milimetru deschid uşa. Balamalele bine unse nu scot nici un zgomot. Micul hol de la intrare e în beznă iar sunetele înăbuşite se aud dintr-o altă încăpere. Continui să deschid uşa, îmi scot pistolul şi mă lipesc de zid, în aşteptarea evenimentelor. Ceva se sparge şi cineva şopteşte în camera alăturată:

— Nu poţi fi atent unde-ţi pui picioarele?

Sînt deci cel puţin doi.

— Dumnezeule, m-am tăiat la mînă, înjură o altă voce.

Picioarele unui scaun zgîrie duşumeaua şi sfărîmă nişte bucăţi de sticlă.

— Ţi-am mai zis să faci mai puţin zgomot, spune din nou prima voce.

— Iar eu îţi zic să-ţi taci fleanca. Mă duc la bucătărie să mă bandajez.

Se îndreaptă spre ieşire, lovindu-se de mobile. Silueta i se desenează neagră pe un fundal şi mai negru, în deschizătura unei uşi. Pe urmă mîna lui atinge haina mea şi deschide gura ca să strige.

Patul revolverului meu îl pocneşte drept în frunte, cu un zgomot uşor, genunchii i se îndoaie, îl prind în braţe şi aud cum sîngele i se scurge picătură cu picătură pe podea. Totul s-ar petrece cu bine dacă nu l-aş scăpa din braţe iar revolverul lui nu i-ar ieşi din învelitoare şi

i-ar cade făcînd un zgomot infernal.

Nu mai aud nimic. Îmi tîrîi picioarele și înjur printre dinți ca unul care tocmai s-a lovit de un zid.

— Ray! Ei! Tu ești Ray, strigă celălalt. Trebuie să răspund.

— Sigur că eu sînt, mormăi eu.

— Vino înapoi, Ray.

Îmi scot pălăria și impermeabilul și le pun pe podea. Tipul pe care l-am doborît are cam talia mea. Cu puțin noroc, poate să meargă.

Fulgerător ajung la o mai sănătoasă concepție a lucrurilor și pășesc în patru labe în camera cealaltă. Individul e în picioare iar pistolul e îndreptat cam în dreptul unde ar fi trebuit să mi se afle burta.

Pe amicul lui nu-l chema Ray și eu i-am răspuns!

Mă vede în aceeași clipă și o flacără țîșnește în direcția mea dar mă rostogolesc și glontele se înfige în zid.

Apăs pe trăgaci, la noroc, și detunătura calibrului meu 45 scutură clădirea din pivniță pînă în pod. Pe urmă mă aplec într-un colț și încerc să respir liniștit deși aș vrea să gîfîi ca un buldog. Celălalt tip are mai puțin control asupra lui însuși. Fiindu-i teamă să nu fie descoperit se deplasează rapid în alt loc. De-acum știu unde e dar nu trag. Se mișcă din nou. Probabil că începe să se-ntrebe dacă nu cumva m-a doborît de la primul glonte.

Încep să amorțesc. Văd cum îi apare capul. Puțina lumină care răzbate prin jaluzele nu-mi îngăduie să-i disting trăsăturile. Intră chiar în raza mea de ochire.

Este exact momentul pe care amicul lui și-l alege ca să se trezească la viață. Picioarele i se lovesc de zid, unghiile i se rîșcîie de podea... Pe urmă se pare că-i revine și memoria fiindcă trage un strigăt și se repede spre ușă.

Celălalt își pierde sîngele rece, țîșnește înainte și se lovește de un scaun care-mi cade în brațe exact în clipa în care apăs pe trăgaci.

Urlă, se ridică, dă de ușă. Picioarele îmi sînt amorțite. Cînd reușesc în sfîrșit să scap de scaun, al doilea fugar coboară deja scara. Cîteva clipe mai tîrziu, se aude un motor în stradă și o mașină care o pornește în trombă.

E inutil să-l urmăresc. Aprind lumina. O singură privire mi-e destul ca să-nțeleg de ce au venit. O bună jumătate din cărțile marii biblioteci care se ridică în colțul încăperii zac pe podea. Cîte unele s-au închis căzînd, dar cea mai mare parte sînt deschise.

Îmi pun pistolul la loc și reiau lucrul lor de unde l-au abandonat. Cu lumina aprinsă merge mai repede, și sînt la a doua treime din al doilea rînd cînd, dintr-o carte, cade o cărticica vîrîtă într-o ascunzătoare practicată în paginile ei.

Cineva urlă în stradă. O ușă e trîntită la etajul inferior. Vîr cărticica sub curea, la spate, îmi iau de pe coridor pălăria și impermeabilul și cobor în goană scara. Cînd ajung la primul etaj, ușa lui Byle, băcan, se închide brutal și aud cum e tras un zăvor.

Ajung în trombă pe coridor. Ușa de la intrare e larg deschisă. Plouă în continuare torențial. Mai am cîțiva metri pînă în stradă cînd ceva necunoscut mă lovește în ceafă și mă dă cu capul de zid. Nu simt nici o durere. Plutesc într-un abis de lumini difuze pe care îl traversează deodată o licărire roșie. O lovitură îmi zguduie pieptul și, înainte de a-mi pierde cunoștința înțeleg că am căzut într-o capcană și că un ticălos oarecare mi-a tras un glonte în apropierea inimii.

Leșinul meu durează puțin. Cel puțin așa cred. O sirenă a poliției urlă undeva. Agățîndu-mă de balustrada scării reușesc să mă pun pe picioare. Inconștient îmi iau din nou pălăria și impermeabilul și ies la aer. E o îngrămădeală la capătul celălalt al străzii, dar noaptea e atît de întunecoasă iar ploaia atît de deasă, încît trec neobservat și reușesc să urc în mașina mea.

Mă cufund în scaunul din față. Mașina poliției se oprește în curînd, nu departe de aici. Mulțimea se apropie, zgomotul ei crește din ce în ce mai mult. Dacă rămîn așa or să mă observe pînă la urmă. Du-că-se la naiba! Toată lumea să se ducă la naiba! Ochii mi se închid, brațele mi se înmoaie deodată și alunec pe planșeul mașinii cu capul pe pedale, într-o poziție ce pare contrafăcută.

E frig, mai frig ca oricînd.

Deschid un ochi. Ploaia bate prin fereastra deschisă și sînt murat pînă la piele. De undeva vine miros de cafea. Reușesc să mă ridic și să m-așez la volan.

Mulțimea a plecat, poliția a plecat, toată lumea a plecat. N-au mai rămas decît ploaia, dreptunghiurile negre ale ferestrelor și un bețiv care se împleticește pe trotuar. Știu exact ce simte. Ceața începe să se risipească, iar durerea să-mi crească peste măsură în cap și în piept. Vîr o mînă înăuntrul hainei și scot pistolul din ham. Un glonte s-a izbit de chiu-

lasa lui și s-a zdrobit. De fiecare dată cînd respir sufăr ca un apucat, dar lovitura nici nu m-a zgîriat.

Iar autorul acestei frumoase isprăvi e convins că am murit.

Cărticica se mai află încă sub curea, la spate. O arunc fără să mă uit prin ea sub tabloul de bord. Și numai cînd îmi văd mîna la lumina becurilor din mașină înțeleg dezastrul întreg. Inelul de la Nancy nu mai strălucește în degetul meu mic. Au revenit mai repede decît credeam ca să-l ia înapoi.

Evenimentele se precipită. Sînt depășit de ele, așa că ar trebui să mă retrag la pensie.

Capitolul X

Timpul n-are importanță pentru Lola. Mi-a spus că mă va aștepta și își ține cuvîntul. Lumina încă arde în spatele perdelelor din salonașul ei. Îmi parchez mașina și străbat încet distanța care mă desparte de clădire. Fiecare pas mă face să sufăr ca un cîine și atunci cînd aprind o țigară ca să uit această tortură fumul îmi pătrunde în piept ca un corp solid și-mi vine să urlu de durere.

— Oh! Mike! exclamă Lola cînd îmi deschide ușa.

Zîmbetul meu nu e prea convingător fiindcă scutură din cap și-mi șoptește:

— Mike, nu vrei să vii la mine într-o zi... și întreg?

Mă ia de mînă și mă conduce înăuntru. Nu pot să-mi iau ochii de la silueta sa pe care se mulează o adorabilă rochie de un verde irizat. Părul îi e moale și fin și-i cade pe umeri în valuri întunecate care te îndeamnă să închizi ochii și să te cufunzi în ele. Și-a recăpătat frumusețea, sau poate nu și-a pierdut-o niciodată, iar acum îi aparține pentru totdeauna.

O apuc de talie și o trag spre mine. Gura îi este o flacără. Cînd îi dau în sfîrșit drumul respiră profund înainte ca să deschidă ochii și zîmbește. Nu are nevoie să-mi spună că va fi a mea ori de cîte ori voi dori. Lucrul ăsta e clar.

— Mike, șoptește ea.

— Da?

— Te iubesc, Mike. Nu, nu-i nevoie să mă iubești și tu. Lasă-mă pe mine să te iubesc.

Îi sărut pleoapele închise.

— Sînt lucruri pe care e greu să nu le faci.

— Te rog, Mike. Mai am multe de făcut pentru ca să fiu demnă de tine.

— Demnă de mine! Dar trecutul meu a fost la fel de furtunos ca și al tău, păpușo. Numai că pentru un bărbat s-ar părea că n-are importanță.

Îmi ia mîna și zîmbește din nou.

— Mulțumesc, domnule Hammer, îmi ușurați sarcina și tocmai de asta vă iubesc atît de mult.

Vreau să o sărut pe vîrfului nasului dar îmi greșesc ținta și mă strîmb de durere. Lola se schimbă la față și mă conduce la scaunul cel mai apropiat.

— De data asta ce s-a mai întîmplat?

— Pistolul meu a parat un glonte care trebuia să mă lovească în piept și în același timp individul care a tras în mine se pare că m-a lovit cu un trunchi de arbore sau cam așa ceva.

— Cine anume?

— Nu știu. Era întuneric și nu și-a spus numele.

Îmi desface cravata, mă descheie la cămașă, se așază pe brațul fotoliului și îmi masează ușor ceafa.

— Mi-au luat inelul, Lola.

— Cum?

— Am găsit bîrlogul lui Murray și m-am dus acolo. Doi dintre oamenii săi căutau ceva în bibliotecă. Probabil că le-a spus să caute fără să le dea prea multe amănunte.

— Au găsit?

— Nu... Era vorba de o carte. O cărticică ascunsă în interiorul alteia.

Fără să deschid ochii o scot din buzunar și i-o întind. O răsfoiește o clipă și murmură:

— Mă așteptam.

Mi-o întinde și o cercetez la rîndul meu. E un carnețel legat în piele, ușor de ascuns în buzunarul unei veste, și de fapt ușor de ascuns oriunde. Trei sferturi din paginile lui sînt acoperite de litere și cifre. De simboluri de neînțeles. De majuscule și de minuscule. Cîteodată de litere inversate. Totul întocmit cu o scriere precisă și cu o grijă metodică, de contabil.

— Ce-i asta, Mike?

— Un cod oarecare.

— Poți să-l descifrezi?

— Nu, dar sînt oameni care pot. Tu, de pildă. Nici unul dintre semne nu-ți spune nimic?

Întorc paginile una cîte una în timp ce privește peste umărul meu. Dar, la fiecare nouă pagină, dă din cap și poate că aș fi renunțat pînă la urmă dacă n-aș fi simțit deodată cum mîna ei îmi încleștează brațul.

— Ce e?

— Nu, nu se poate.

— Spune totuși.

Degetul ei tremurător se așază pe un simbol complex care seamănă cu un semn de stenografie, dar care nu e cu siguranță așa ceva.

— E mult timp de-atunci... Eram în biroul lui Murray.. Cineva i-a telefonat și au vorbit o clipă. După care a notat ceva într-un carnețel. Cred... cred că era semnul ăsta. După aceea, și-a dat seama că mă uit la el și a închis carnețelul. Dar, puțin mai tîrziu, mi-a zis că am o întîlnire...

— Cu cine?

— E... neapărat nevoie?

Vocea îi e rugătoare.

— Da.

— Nu-mi aduc aminte de numele lui, spune ea repede, era un provincial. Era gras și îl uram. Mike, oh! Mike, te rog...

— Bine, fetițo, e destul.

Întind brațul și apuc telefonul. Pat e culcat dar nu doarme încă. Vocea e cea a unui om treaz, atent și la obiect.

— Știam că o să mă chemi mai devreme sau mai tîrziu. Ce s-a întîmplat?

— Asta aș vrea să știu și eu.

— Ei bine, cum era de așteptat, Murray nu știe nimic. După el, Ann Minor a fost întotdeauna o neurastenică și a aflat cu seninătate că s-a sinucis.

— Ce vorbești!

— Are un avocat bun, n-am putut să-l reținem. Iar apoi, după o jumătate de oră de la plecarea lui, telefonul a-nceput să sune fără oprire. Niciodată n-aș fi crezut că dedesubturile orașului nostru sînt atît de murdare. Ai dat foc la pulbere, bătrîne.

— Asta nu-i însă totul. Așteaptă explozia. Nimic interesant acasă la Ann Minor?

— Nimic. Nici o amprentă, în afară de cele ale ei, pe marginea căzii. Urme de săpun în apa strînsă lîngă gaura de scurgere. A fost cu siguranță înecată acolo...

— Și scrisoarea de adio? Te-ai informat...

— Nu-mi mai vorbi! Doi dintre oamenii mei abia au început să-i interogheze pe angajații de la Dublu Zero că au și fost chemați la telefon și o voce i-a sfătuit să lase totul baltă dacă nu vor să li se facă de petrecanie.

— Ce-au făcut?

În glasul lui Pat se citește mîndria în timp ce-mi răspunde:

— Nu s-au lăsat impresionați. Au încercat să afle de unde au fost sunați, dar și-au dat seama că e vorba de o cabină publică. Mi-au cerut instrucțiuni și le-am dat. I-am sfătuit să dea pe cîțiva cu capetele de pereți în caz că e nevoie.

Izbucnesc în rîs.

— Ai început să te înfierbînți.

— Am început să mă enervez. Drept cine îi iau tipii ăștia pe polițiști? Drept niște slugi?

— Exact, îl aprob eu. Ascultă Pat, am ceva important să-ți arăt. E tîrziu, dar într-adevăr e ceva important. Nu vrei să ne vedem?

Nu-mi pune întrebări. Îl aud cum coboară din pat și-i dau adresa Lolei.

În timp ce vorbesc la telefon Lola umple două mari pahare cu bere. După ce închid îmi întinde unul și zice:

— Iată ceva cu care să-ți ocupi o mînă.

— Și cealaltă?

— Cealaltă o să găsească o altă ocupație.

Mă așez lîngă ea pe canapea și pot să zic doar că Pat a sosit mult prea repede.

Îi prezint unul altuia.

— Iată-l pe Pat Chambers, cel mai bun dintre cei mai buni.

— Bună seara. Lola.

Își aruncă pălăria pe canapea și nu-și pierde timpul cu introduceri inutile.

— Dă-i drumul,Mike, te ascult.

Îi întind carnețelul îmbrăcat în piele.

— Ăsta-i aparținea lui Murray. E un cod. Crezi că poți să-l descifrezi?

Îl frunzărește îndelung.

— E un cod mnemotehnic, pun pariu. Are un semn sau un simbol pentru tot ce-l interesează și e singurul care-l cunoaște.

— Tipii de la Washington au descifrat pînă la urmă și cifrul imperial, nu-i așa?

— Nu-i același lucru. Acolo era vorba de texte lungi unde repetițiile sau chiar aceleași semne se aflau din belșug. Dar dacă tu îmi dai un cuvînt — sau chiar mai multe — și tu ești singurul care le știi sensul, cum naiba să-l ghicesc?

— Lola crede că a recunoscut unul dintre simboluri. Murray îl utiliza pentru a identifica pe unul dintre clienții săi. Dacă ai nevoie de părerea mea, ei bine, află că această cărticică este registrul de afaceri al numitului Murray Candid, iar aceste semne reprezintă pe clienții săi și pe membrii personalului pe care-l folosește.

Pat sare în picioare cu ochii strălucind.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mike, dacă nu te înșeli, o să-l zdrobim. O să-i distrugem toată organizația asta murdară...

— Cel puțin o vreme, îl potolesc eu.

— E mai bine decît deloc. Unde ai găsit bucoavna asta?

— Candid are un bîrlog în Greenwich Village. Cînd tipii tăi au vrut să-i pună întrebări indiscrete și-a trimis acolo doi oameni cu misiunea să pună carnețelul la adăpost. I-am surprins în timp ce cotrobăiau în bibliotecă. Am avut un schimb de cuvinte, mi-am stricat din nou portretul dar pînă la urmă i-am pus pe fugă și am găsit carnețelul într-o ascunzătoare dintr-o altă carte.

— Ai putea să-i recunoști?

— Nu. Nu le-am văzut mutrele. Dar unul dintre ei trebuie să aibă o tăietură la o mînă și un cucui în frunte. Celălalt îi e prieten. Informează-te la Dublu Zero. Am impresia că e vorba de paznicii personali ai lui Murray.

— Poate că ai dreptate. O să dau carnetul pe mîna experților. Am să te țin la curent cu rezultatele.

— De acord.

— Unde pot să dau de tine?

— Nicăieri. Eu o să-ți telefonez.

— Ce vrei să zici, Mike?

— Se crede că am murit.

— Doamne sfinte!

— La Murray erau trei tipi. Unul dintre ei nu era în combinație. Tot ceea ce vroia era inelul de la Nancy. Mi-a trîntit un glonte în piept dar pistolul pe care îl aveam în haină mi-a salvat viața. Tipul va încerca din nou să mă doboare dacă mă va vedea.

Pat n-are nevoie de lămuriri multe ca să mă-nțeleagă.

— Te-a urmărit. A omorît-o pe blondă, a ajuns pînă la tine, și-a cotrobăit în apartament și a început să te urmărească pînă cînd a găsit o ocazie ca să te doboare.

— Da. Într-un coridor întunecat.

— Și vroia inelul.

— Da. Aveam carnetul la mine dar nici măcar nu l-a căutat.

— Asta înseamnă doi adversari diferiți care îți ațin calea din pricini diferite.

— Poate că pentru același motiv, însă încă nu-și dau seama.

Pat zîmbește.

— Or să se-ntrebe ce s-a întîmplat cu cadavrul tău.

Dau din cap.

— N-au decît să se-ntrebe. Or să ajungă pînă la urmă la conluzia că polițiștii au interesul să țină vestea morții mele la secret. Își vor imagina că știi mai multe decît vrei să spui. Să așteptăm ca evenimentele să-și urmeze cursul lor.

Mă aprobă, se duce spre ușă, cu sprîncenele încruntate, se reîntoarce ca să ne spună la revedere, dă din mînă și dispare. Lola ia de pe jos sticla de bere goală și mă privește pieziș.

— Dacă ești cu adevărat mort, o să fie o plăcere pentru mine ca să te veghez.

Dar, cînd revine de la bucătărie, e din nou serioasă.

— Poți să-mi spui... în legătură cu apartamentul tău care a fost scotocit... știi...

O pun la curent cu toate și ea mă ascultă cu atenție.

— Pozele acelea care ți-au fost furate. Mike...

— Erau simple instantanee cu Nancy, luate de pe vremea cînd era mai tînără.

— De acord, dar poate că hoțul le-a luat cu un scop și n-a mai avut timp să le privească. Poate că ar fi luat orice altă fotografie.

— Ce vrei să spui, Lola?

— Nancy avea un aparat de fotografiat, ți-am mai spus doar. Poate că hoțul căuta fotografii făcute de ea. Le-a luat pe celelalte din greșeală.

O mîngîi pe obraz și zîmbesc.

— Ai marcat un punct, fetițo. Dar nu mi-ai spus chiar tu că Nancy n-ar fi fost capabilă să șantajeze pe cineva?

— Am zis că nu gîndeam asta. Nici acum nu cred, dar nu se știe niciodată.

— Iar toate astea ne duc la Feeney. Poate că și eu am greșit zicînd că el n-ar fi capabil să ucidă decît cu cuțitul sau cu pistolul. Mi-a zis că Nancy i-a furat niște fotografii ale cuiva aflat într-o cameră de hotel cu o fată. Cine-i acel cineva, cine e acea fată? Poate că însăși Nancy? Dacă avea un aparat bun, putea să fotografieze cu un declanșator automat. Poate că Feeney știa că avea fotografiile acelea și vroia să pună mîna pe ele? Sau ea i le-a luat lui Feeney? Poate că au dat lovitura împreună? Nu sîntem siguri decît de-un lucru: Feeney i-a cotrobăit prin cameră. Dar e o hibă: Feeney are un alibi. Era cu Berin-Grotin cînd Nancy a fost ucisă, și, numai dacă nu a reușit să se fofileze fără ca bătrînul să-și dea seama...

Expresia ei îmi reamintește deodată pe cea a lui Pat cînd se pregătește să mă contrazică.

— Dar tu mi-ai spus că domnul Berin era sigur că nu l-a părăsit nici o clipă... și că poliția e sigură că Nancy a fost lovită de băiatul acela cu mașina...

Pieptul începe să mă doară mai tare

așa că mă așez mai confortabil.

— Da, știu... Nimic nu stă în picioare, în acest caz. Dacă Nancy a murit în accident, cine i-a luat inelul? și din ce pricină? Presimt că inelul ăsta e cheia întregii povești. Dacă aș putea descoperi ce înseamnă, aș avea dezlegarea problemei.

Îmi vîr două țigări în gură și le aprind. Îi întind Lolei una care recapitulează între două fumuri trase în piept:

— Nancy avea fotografii importante. Din pricina asta i-a fost scotocită, camera, fiindcă în clipa aceea ei îi aveau inelul. Zici că nu le-au găsit. După aceea, ți-au căutat ție în apartament și au luat de-acolo fotografii în aparență fără importanță. Să zicem că sînt fără importanță. Astea fiind zise, unde sînt și care sînt fotografiile importante?

Doamne, cum am putut să fiu atît de prost? Sting țigara în palmă și nici măcar nu simt arsura. Fotografiile, mereu fotografiile. Nancy s-a folosit de aparatul său ca să ia tot felul de fotografii compromițătoare și Feeney trebuie să le fi văzut cînd a urcat la ea și și-a pus în cap să pună mîna pe ele. Dar mai înainte ca s-o ucidă pe Nancy a fost lovită de o mașină. Poate că Feeney a pus pe cineva s-o supravegheze și poate că respectivul a fost destul de șmecher ca s-o debaraseze de inel și de toate posibilitățile de identificare. De ce? Fiindcă dacă ar fi fost identificată, cineva ar fi putut ajunge înaintea lui la fotografii. Inelul nu e decît un factor lăturalnic al problemei.

Iar Nancy, o șantajistă fără egal.

Dar puțin îmi pasă ce-a fost. Timp de cîteva clipe a fost prietena mea. Feeney poate că n-a omorît-o chiar el, dar avea intenția s-o facă. Iar blonda a fost și ea prietena mea.

— Aparatul acela unde-ar putea fi, Lola?

Îmi răspunde cu o altă întrebare

— Nancy era pe drojdie cu banii cînd ai întîlnit-o?

— Drace. Așa el Fenney o împiedica să lucreze alungîndu-i clienții. A încercat să mă gonească și pe mine. Înseamnă că ea a fost nevoită să-și amaneteze aparatul... Bătrîna vrăjitoare care i-a închiriat camera mi-a zis că Nancy i-a dat ultimii doi dolari. De unde venea? N-avea bani. Încerca oare să scape de Feeney Last? În orice caz, a lăsat în urmă fotografiile acelea și cineva le caută acum în liniște deoarece mă crede mort. Nu peste puțin timp însă, acel cineva o să aibă o surpriză nu tocmai plăcută...

Lola își încolăcește brațele în jurul meu.

— Pentru că sînt mort și pentru că un cadavru nu poate să se plimbe cu decență pe străzi, îi explic eu, va trebui să-ți folosești sărmanele picioare și să mergi de la un magazin de amanetat la altul, pînă cînd dai de urma aparatului fotografic. Trebuie să fie o adresă pe talonul de la recipisă și noi tocmai asta căutăm.

Lola surîde și își întinde picioarele în fața mea.

— Crezi cu adevărat că le-aș putea uza? mă întreabă ea malițioasă.

— Du-te și te culcă, îi zic eu. O să veghem cadavrul meu altă dată.

Capitolul XI

Lola e la fel de drăguță și a doua zi dimineața. Dar nu mai e în patul ei cînd deschid ochii și îmi spune, în timp ce ne luăm micul dejun, că a telefonat la patronul ei și i s-a dat voie să lipsească două sau trei zile.

— Ești prețuită în noua ta muncă, zic eu.

— Îmi văd de treabă iar directorul e cumsecade.

După micul dejun îmbracă un taior, își pune pe cap o pălărie și se machiază doar puțin.

— Încerc să dau impresia că nu am bani să-mi fac cumpărăturile decît la negustorii care amanetează.

— N-or să te creadă, comoara mea!

— Fără lingușeli!

Se așază în fața mea și zice:

— Acum, între noi doi, Mike. Ce trebuie să zic și să fac?

Îmi aprind prima țigară pe ziua asta.

— Ia cartea de telefon a negustorilor. Stabilește o listă a tuturor celor care iau obiecte în amanet în oraș și pe urmă nu mai ai decît să te duci la ei. Aparatul se poate afla în vitrină sau în interior. Spune-i individului ce dorești și vezi ce-ți poate oferi. Dacă dai de el, cumpără-l. Dar adu-ți aminte că ne trebuie adresa scrisă pe talonul de unde a fost tăiată recipisa. O să-ți construiești pe drum o mică poveste dar să fie bună... Nu trebuie să trezim bănuielile nimănui.

Scot cîteva bancnote din portofel.

— Iată pentru taxi, pentru restaurant și pentru aparat, dacă-l găsești...

Vîră banii în poșetă.

— Crezi c-avem vreo șansă?

— Una, da. Singura pe care o avem. Cel puțin pentru moment.

— O să stai aici în timp ce-o să fiu plecată?

— Nu știu încă.

Scriu pe dosul unui plic numărul de-acasă, cel de la birou și în sfîrșit, pe cel al lui Pat Chambers.

— Dacă descoperi ceva, sună-mă aici sau la unul din aceste numere. Dacă ai greutăți și eu nu pot să-ți vin în ajutor, telefonează-i lui Pat... Ai înțeles?

Dă din cap în semn de aprobare.

— Am dreptul la un sărut de rămas bun?

Din clipa în care pleacă sun la biroul meu.

— Îmi pare rău, dar domnul Hammer lipsește, începe Velda.

— Unde l-aș putea găsi?

— N-am voie să vă spun. Hei... Mike! Pe unde umbli? Ai putea să te ocupi mai bine de afacerile tale.

— Las-o baltă, păpușo! fac și eu ce pot. M-a căutat cineva?

— Și încă cum! Nu-am răgaz să răspund nici măcar la scrisori.

— Cine anume?

— Mai întîi, un tip care a refuzat să-și spună numele și a promis că sună din nou. Pe urmă, doi clienți posibili ale căror cazuri sînt atît de urgente încît vor să lași totul ca să te ocupi de ei.

— Cum îi cheamă?

— Mark Johnson și Joseph Jonhnson, izbucnește în rîs Velda. Și culmea e că nu aparțin aceleiași familii.

Mormăi ceva la adresa lor. Jonhson, e, după Smith, numele cel mai întîlnit în cartea de telefon.

— Altcineva?

— Un oarecare Cobbie Bennett. M-am chinuit îngrozitor pînă cînd i-am înțeles numele, atît de tare îi clănțăneau dinții. Și el dorea să te vadă imediat.

— Cobbie! N-a zis pentru ce?

— N-a vrut să spună. A mai telefonat încă de patru ori după aceea și o să mai sune.

— Foarte bine, spune-i să mă sune la mine peste o oră. Altcineva?

— Domnul Berin-Grotin. Vroia să știe dacă cecul său a ajuns la timp la bancă. Nu știam nimic, așa că i-am zis că din clipa în care o să apari o să-i suni. Mi-a zis că nu-i nevoie dacă totul a mers bine.

— N-a fost totul bine, dar n-are rost totuși să-i telefonez acum. Nu te îndepărta de casă, fetițo și răspunde la toată lumea că nu știi unde sînt și că nu mai ai știri despre mine de ieri. Ai înțeles?

— Dar...

— Nici un dar. Singurele persoane cu care poți să vorbești deschis sînt Pat și o fată numită Lola. Dacă au ceva pentru mine, spune-le să mă sune aici sau la mine acasă.

Îi dau numărul de telefon al Lolei și aștept ca să-l noteze.

— Mike, ce se petrece? De ce?

Am început să vorbesc repetînd aceeași poveste.

— Sînt mort, Velda. Ucigașul crede că m-a omorît.

— Mike!

Pun receptorul în furcă și încep să gîndesc. Cobbie Bennett. Clănțănea din dinți și dorea să mă vadă. Dar a refuzat să zică pentru ce. Mă întreb care din cei doi Johnson era ucigașul dornic să se asigure că am părăsit această vale a plîngerii. Dar, cum nu am nici un mijloc ca să rezolv această problemă, dau din umeri și o pornesc la drum.

Trec mai întîi pe la un armurier unde licența mea de detectiv particular îmi permite să cumpăr un pistol tot calibrul 45 din surplusurile armatei. Tipul îmi recomandă să schimb numărul revolverului pe permisul meu de portarmă și sosesc la mine cu zece minute înainte ca să sune Cobbie. Nici un alt vizitator n-a venit în lipsa mea să facă puțină ordine prin casă.

Cobbie se străduiește mai întîi să se asigure că sînt într-adevăr eu la telefon și trebuie să repete de trei ori adresa pe care mi-o indică înainte de-a o putea înțelege. Velda n-a exagerat deloc. Micuțul Cobbie e băgat în toți sperieții.

Îmi las mașina în garaj și fluier după un taxi. Am noul meu pistol așezat în dreptul inimii și mă simt un alt om. După ce dau șoferului adresa apartamentului unde se ascunde Cobbie, mă îndes confortabil pe pernele scaunului din spate și fac cîteva exerciții care îmi dezmorțesc mușchii gîtului.

Pe drum mă gîndesc numai la Nancy. Ce-o fi gîndit cînd s-a văzut în oglinda magazinului îmbrăcată ca o doamnă? Era fericită, asta o știu. Scrisoarea pe care mi-a scris-o arăta plină de fericire. Dar care era lucrul acela, acel singur lucru care mai avea importanță pentru ea? Nancy Roșcovana, care ar fi putut fi o mare doamnă, și din care viața a făcut ce-a făcut: o sărmană fată constrînsă să se vîndă pentru ca să trăiască și terorizată de un nemernic de venetic. Nancy...

l-am facut un mic serviciu și ai fi zis că ochii îi sînt luminările unui altar. Am fost al naibii de buni prieteni timp de cîteva minute...

— Am ajuns, amice, zice șoferul.

Plătesc și mă găsesc în fața casei indicate de Cobbie. Mă vede pe o fereastră de la etajul al doilea și cînd intru în coridor mă strigă din capul scării:

— Aici, Mike, la al doilea...

Cobbie Bennett nu e puternic, dar pur și simplu mă ridică în brațe în clipa în care ajung pe palier. În doi timpi și trei mișcări mă duce în camera lui. Închide ușa și pune zăvorul. Mă trîntesc pe singurul scaun cu un aer degajat, în timp ce el se agită prin casă ca un apucat.

— Mă urmăresc, Mike. Abia am scăpat.

— Cine anume?

— Trebuie să m-ajuți, Mike. Tu m-ai băgat în încurcătură, tu trebuie să mă scoți din ea. Mă urmăresc și trebuie să plec din oraș.

Își vîră o țigară în gură și încearcă s-o aprindă. Strică vreo cinci chibrituri înainte de a reuși.

— Cine te urmărește?

Cobbie își linge buzele. Umerii îi tresar nervos și se întoarce mereu spre ușă.

— Mike... Cineva te-a văzut cu mine, în seara aceea. Au aflat și acum îmi vor pielea. Trebuie neapărat să fug. Zi ceva, Mike, nu sta așa fără să spui nimic...

— Cine te urmărește?

Înțelege în sfîrșit, și se face palid.

— Nu știu nimic, pe cuvînt de onoare. Se pregătește ceva în orașul ăsta dar nu știu ce anume. Tot ceea ce știu e că sînt pe urmele mele fiindcă m-au văzut cu tine. Ce să fac, Mike? Nu pot să rămîn aici. Se vede că nu-i cunoști. Cînd îți vor pielea, pînă la urmă reușesc s-o aibă.

Mă ridic, mă întind și casc cu ostentație.

— Ce să-ți spun, Cobbie? Dacă nu vrei să vorbești, n-am cum să te ajut. N-am timp de pierdut cu tine.

Se agață de mîneca mea și geme:

— Nu, Mike, așteaptă... Dacă aș ști ceva, ți-aș spune, dar nu știu nimic. Îmi vor pielea fiindcă știu că ți-am vorbit despre Roșcovană. Am văzut niște tipi pe stradă, ieri seară. Nu erau de pe-aici. Sînt specialiști în lovituri dure, indivizi care se pretează la cele mai murdare treburi. Știu de ce-au venit aici. Ca să mă urmărească pe mine și poate că și pe tine.

Începe să mă intereseze.

— Zi mai departe.

— Povestea e organizată, sper că înțelegi. Se plătește pentru a fi protejat și se plătește scump. Nu știu unde merg banii, dar atîta timp cît plătești și nu scoți o vorbă, totul e-n regulă. Dar tu ai venit la mine și am fost văzuți disctutînd împreună și pentru asta vor să mă doboare. Trebuie să m-ajuți, Mike... Poți să faci ceva?

— Poate că da.

O licărire de speranță i se aprinde în ochi. Își umezește buzele crăpate.

— Da?

— Gîndește-te, Cobbie. Cine sînt indivizii pe care i-ai văzut?

— Niște duri. Niște indivizi care scot iute pistolul. Cred că vin din Detroit.

— De cine sînt angajați?

Dă din cap; orice speranță i-a dispărut din privire.

— Cum vrei să știu ceva, Mike? În fiecare săptămînă dau un sfert din cîștigurile mele unui tip care, la rîndul lui, dă banii altuia, care și el îi dă altuia și așa mai departe, pînă cînd ajung sus. Nu știu nimic. N-am încercat niciodată să aflu. E prea primejdios. Mi-e frică, Mike. Tu ești singurul care poți să mă scoți basma curată. Toată lumea știe că sînt condamnat și nimeni n-o să ridice nici un deget ca să-mi dea ajutor...

— Știe cineva că ești aici?

— Nu. Numai tu.

— Dar proprietăreasa?

— Nu mă cunoaște, și puțin îi pasă. Ce facem, Mike?

— Mai întîi, promite-mi că n-o să ieși din încăperea asta nici măcar ca să cobori la parter. Nu te apropia de fereastră și închide ușa cu cheia.

Ochii i se fac mari și mă apuca de braț.

— Ai descoperit ceva, Mike. Crezi că aș putea pleca din oraș?

— Poate, dar trebuie să fim prudenți. Ai ce să mănînci?

— Două sau trei cutii de conserve și bere.

— Ai destul pînă mîine. Și acum, ascultă-mă bine. Mîine seară, la orele nouă și jumătate precis, ieși din casă, coboară în stradă, ia-o la dreapta, apoi la stînga la prima stradă și mergi drept înainte salutîndu-i pe oamenii pe care îi cunoști, ca și cum ai fi perfect liniștit. Dar nu te opri. Sub nici un pretext. Ai înțeles?

Sudoarea îi curge pe frunte în valuri.

— Dumnezeule, Mike, vrei să mă omori. Nu pot să plec așa...

— E singura ta șansă... dacă nu cumva vrei să fii doborît aici sau să mori de foame?

— Nu Mike, nu asta vroiam să zic, dar... să plec așa...

— Faci ce spun sau nu faci! Nu am timp să pierd cu tine, Cobbie!

Începe să plîngă și se bîlbîie:

— D... da! Am s-o fac. La ora nouă și jumătate.

Își înalță capul cu obrajii plini de sudoare și de lacrimi.

— Ce vrei să faci, Mike? Poți să-mi spui?

— Nu. Fă numai ce-ți zic. Dacă totul merge bine, ai să poți părăsi orașul dintr-odată. Dar să ții minte un lucru...

— Care?

— Să nu revii niciodată!

Îl las singur cu lacrimile lui. Afară, ploaia a-nceput să cadă din nou. Ajung la cea mai apropiată stație de metro. Dintr-o cabină telefonică sun la Lola. Nici un răspuns. Încă nu s-a-ntors. Sun la biroul meu. Velda n-are să-mi spună nimic nou. Închid fără să-i mai răspund la întrebări fiindcă metroul s-a oprit la peron.

Pe drum îmi vine o idee și mă duc la garaj, îmi scot mașina și o parchez nu departe de un birou de poștă. Lola mi-a spus că Nancy a lucrat odinioară pentru o companie numită Foto-Fulger sau ceva asemănător. Mă uit cu atenție într-o carte de telefon dar nu găsesc nimic. Am o altă inspirație și cer o carte de telefon mai veche și caut din nou. De data asta efortul meu e răsplătit. Foto-Fulger are un număr de telefon și o adresă situată la doi pași de a 7-a Avenue. Dar cînd sun acolo nu aud decît pocnete. De la centrală sînt întrebat ce număr caut și sînt informat că abonatul și-a reziliat contractul de cîtva timp.

Încă o fundătură. Numai nu cumva să... Da, ar fi o idee... S-ar putea să nu mai aibă număr de telefon, dar biroul s-ar putea să mai existe. Ies din poștă și alerg pînă la mașina mea sub stropii de ploaie. Pornesc ușurel și pun în funcțiune ștergătoarele de parbriz.

Casa pe care o caut e o veche clădire mîncată de vreme care are la parter o fierărie. În fundul unui coridor dau de un bătrîn cu bărbia împodobită de o barbă de opt zile care mă-ntreabă ce vreau.

— Unde-i paznicul dughenei?

— Ce vreți cu el?

Scuipă un jet de sus în cușca ascensorului.

Îi arăt insigna și o bancnotă de cinci dolari.

— Eu sînt paznicul, admite el.

Pune în buzunar cei cinci dolari și așteaptă să-i pun întrebări.

— Caut studioul Foto-Fulger. Avea biroul aici.

— Asta-i demult, amice. De vreun an s-au mutat.

— Mai e cineva sus?

— Nu. Cine să locuiască într-o asemenea văgăună?

— S-ar putea vizita?

— Desigur. Trebuie doar să urcăm.

Un lift ne suie cu efort pînă la etajul al patrulea. Ușa pe care stă scris **Camera 209** nu-i încuiată cu cheia. Paznicul întoarce un comutator și lumina inundă încăperea.

E un adevărat prăpăd. Tipiii de la Foto-Fulger au șters-o de parcă ar fi fost diavolul pe urmele lor. Probe și negative zac pe podea, acoperite de praf și de pînze de păianjen. Cele două ferestre și-au pierdut storurile dar n-ar mai avea nevoie de ele, atît de înnegrite sînt geamurile. Cîteva urme de pași se mai zăresc încă în hiposulfitul vărsat în stînga ușii.

Adun de pe jos cîteva instantanee și mă uit la ele. Toate au fost luate în stradă și reprezintă perechi care merg mînă în mînă, ieșind de la vreun teatru sau trăncănind pe o bancă. Toate poartă pe spate un număr și mai multe cifre și cîte o adnotare.

O cutie mare conține fișe în alb. O alta e plină de fișe care au fost retrimise la studio cu o piesă de 25 de cenți și cu numele și adresa expeditorului puse într-un colț. Toate sînt legate în pachete de o sută și totul înseamnă două sau trei mii de dolari. La urma urmei, Foto-Fulger n-a fost o afacere prea rea.

Pe o etajeră sînt aliniate cutii de încălțări care poartă pe ele înscrise diverse nume de bărbați și de femei. Una este etichetată N. Sandford, și inima începe să-mi bată mai iute. Dar ea nu conține decît cărți de vizită ale studiului, numerotate dinainte ca să corespundă diferitelor clișee.

La un moment dat paznicul scoate un sunet nearticulat, scuipă pe sol și mormăie.

— După părerea mea n-a fost așa cînd au plecat.

Mă întorc spre el.

— Poftim?

— Da. Am urcat pîn-aici să văd dacă n-au dărîmat zidurile și tot talmeș balmeșul ăsta era înghesuit într-un colț. S-ar zice că vreunul s-a distrat aruncînd totul

la pămînt.

— Nu glumești?

Scuipă.

— Nu.

— Cum îl cheamă pe patron.

— L-am uitat numele.

Ridică din umeri.

— Într-o zi a venit cu o mașină decapotabilă și mi-a zis că spală putina.

— Și angajații săi? Ce s-a întîmplat cu ei?

— Au făcut scandal cînd au venit seara. Dar ce să le fac? Doar nu puteam să le plătesc eu salariile.

Mai arunc o privire prin jur și coborîm.

— Ai găsit ceva? mă întreabă el cînd sîntem în ascensor.

— Nu. Îl caut pe patron. Îi datorează bani unui client de-al meu.

— Nu mă miră din partea lui. Asta-mi aduce aminte că mai e ceva la ei, însă în pivniță. Una dintre fetele care lucrau aici mi-a dat un dolar ca să ascundă ceva jos, înainte de a pleca.

— O fată care lucra aici?

— Da. O roșcovană.

— Nu citești niciodată ziarele? îl întreb eu.

— Cîteodată mă uit la poze. Mi-am spart ochelarii acum patru ani. Nu mi-am cumpărat alții. De ce? S-a întîmplat ceva?

— Nu. Hai să vedem ce e-n pivniță.

Îi mai dau cinci dolari. Aerul de la subsol e umed. Se aud cum peste tot foșgăie șobolanii. Însoțitorul meu aprinde o lanternă și plimbă lumina de-a lungul zidurilor. Îmi dă lanterna și o țin nemișcată în timp ce el scoate dintre niște resturi o cutie legată zdravăn. Pe ea scrie. **A nu se distruge**. Cu inima bătînd cu putere recunosc scrisul lui Nancy.

— Asta e, spuse paznicul luînd din nou lanterna.

Zărește un șobolan pe o țeavă și cu o precizie uimitoare, care dovedește o lungă experiență, îl împroșcă cu jus. Animalul țipă sfîșietor, cade de pe agățătoarea sa, se rostogolește pe un teanc de hîrtii vechi și, pînă la urmă, nu mai mișcă. Individul ăsta probabil că mestecă otravă.

Mulțumit, plimbă din nou raza lanternei pe cutia de carton. Din cutie scot o alta în mai bună stare ca prima. Mîna mea tremură în timp ce-i desfac capacul și-i fac semn paznicului să apropie lumina.

Această a doua cutie conține fotografii datate și clasate pe două rînduri cu o grijă minuțioasă, între două straturi groase de hîrtie care absoarbe umezeala.

În curînd încep să înjur ca un apucat fiindcă aceste fotografii, ca și celelalte, nu sînt altceva decît instantanee luate la întîmplare pe stradă și reprezentînd perechi zîmbitoare care merg braț la braț sau strîmbîndu-se. Sînt atît de furios încît îmi vine să las totul acolo dacă nu mi-aș aminti că aceste fotografii m-au costat zece dolari. Iau deci cutia sub braț și mă-ndrept spre ascensor.

La opt și un sfert îl caut pe Pat la el acasă. Nu s-a întors încă și-l caut atunci la birou. Din clipa în care îi aud vocea înțeleg că s-a întîmplat ceva neplăcut.

— Mike? Unde ești?

— Nu prea departe. E ceva nou?

— Da. Vreau să-ți vorbesc. Poți să vii peste zece minute în Roundtown Grill?

— Voi fi acolo. Ce s-a-ntîmplat?

— O să-ți spun peste zece minute.

Zece minute mai tîrziu stăm în sala din spate de la Roundtown și, fără să zică un cuvînt, Pat îmi pune în față ultima ediție a unui ziar de seară. „Poliția contra industriei viciului", stă scris pe manșeta ziarului. Citesc ziarul. Zice pur și simplu că poliția e în posesia unor informații precise care îi permit să ducă la bun sfîrșit cea mai mare operațiune de curățire a orașului. Cine nu și-a ținut gura.

— Ai avut cumva limba prea lungă, Mike?

— Știi prea bine că nu.

— Da. Dar trebuia să mă asigur.

Face ghemotoc ziarul și-l aruncă pe masă.

Bea două pahare unul după altul si mai comandă și pe al treilea. Nu l-am vazut niciodată în starea asta.

— Am încercat să fiu un polițist cinstit. Totdeauna mi-am închipuit că datorez asta celor care mă plătesc, dar încep să mă întreb dacă n-am fost cumva un imbecil cum altul n-a mai fost. Sînt asaltat din toate direcțiile telefoane, aluzii discrete, mi se amintește că sînt alții mai sus decît mine și că nu sînt decît un polițist și că sînt ușor de înlăturat dacă nu joc așa cum mi se cîntă...

— Treci la fapte. Pat.

— Moartea lui Ann Minor a fost oficial calificată drept crimă. Pot să-l descopăr pe asasin. Dar pentru mine e nenorocire dacă descopăr mai mult. S-a auzit de asemenea de carnetul lui Murray dar nu se știe că e redactat în cod.

— Te amenință marii ștabi în afacerea cu prostituția și care nu vor ca numele lor să fie menționate.

— Da.

— Ce-o să faci?

— Din două una: ori merg pînă-n pînzele albe, și voi fi obligat să demisionez, ori o las baltă, și-mi păstrez postul.

— Deci?

Pat e în încurcătură.

— Nu știu nimic, Mike.

— Va trebui totuși să te hotărăști.

— Știu, și pentru prima oară în viața mea aș vrea să port insigna ta în loc s-o port pe-a mea.

— Tu ai spus-o.

Își ridică ochii și îmi zîmbește.

— Fă-ți meseria, Pat, și eu o să mă ocup de tipii care încearcă să-ți pună bețe în roate. Dacă trebuie, o să le înfund dinții pînă în fundul gîtului și sper chiar să fie nevoie. În clipa asta le e frică. Acționează repede. Noi avem cărticica aia, dar nu cred că e esențială. Mai sînt altele, fii liniștit, pe care e greu să le găsim. Dar totuși o să punem mîna pe ele. O să-l silim pe unul să vorbească și, pentru ca să scape, ceilalți or să facă aidoma lui. După aceea, o să găsim probele necesare.

Îmi pun mîna pe masă.

— Pentru moment, n-avem nevoie de probe, Pat. Pentru moment, trebuie doar să le căutăm. Mai devreme sau mai tîrziu or să treacă în ofensivă și atunci vom fi gata să-i primim.

— De acord, dar cînd?

— Mîine seară... La nouă și jumătate un nenorocit de proxenet cu numele de Cobbie Bennett va ieși dintr-o clădire unde acum se ascunde și va merge pe stradă. Vor să-l lichideze fiindcă a fost văzut vorbind cu mine. A zărit niște ucigași cu simbrie dînd tîrcoale prin preajma lui. Vor încerca să-l doboare, dar vom fi acolo și o să-i doborîm noi pe ei. Asta o să le dea de gîndit celor care-i folosesc...

— Acest Bennett știe că va servi drept momeală?

— Bănuiește. Însă e singura lui șansă de a scăpa viu. Pune-ți oamenii în locurile cele mai bune și, dacă Bennett scapă, lasă-l în pace, nu ne mai poate fi de nici un folos.

Îi scriu adresa imobilului unde se ascunde Cobbie și îi schițez drumul pe care îl va face. Pat aruncă o privire pe bucata de hîrtie și o bagă în buzunar.

— Chestia asta mă poate costa slujba, amice.

— Da, dar dacă totul merge bine, poți să spui adio la telefoane de amenințare și la vorbe cu dublu înțeles și toți acești ticăloși despre care vorbeai adineauri nu vor ști cum s-o șteargă mai repede din oraș.

— Și toate astea din pricina unei roșcovane.

— Da. Toate astea din pricina lui Nancy, fiindcă a fost asasinată.

— Nu e dovedit încă nimic.

— Știu, dar simt că așa e.

— Compania de asigurări e gata să plătească, dacă se va ajunge la moștenitorii ei.

Am mai auzit chestia asta undeva. Îmi termin de băut paharul și mă ridic.

— O să-ți telefonez mîine, Pat. Poate atunci o să-mi spui ceva în legătură cu carnetul lui Murray.

Ochii lui Pat încep să arunce flăcări.

— I-am făcut o vizită lui Murray și am găsit, printre alte hîrtii, cîteva notițe cu simboluri care seamănă cu cele din carnețelul pe care l-ai găsit... O să aibă ceva explicații de dat cînd o să punem din nou mîna pe el...

Gura mea se deschide și cu greu reușesc s-o închid.

— Ce înseamnă a pune din nou mîna pe el?

— Murray Candid a dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut după ce l-am lăsat să plece, îmi răspunde Pat.

Capitolul XII

Ploaia s-a transformat într-o burniță pătrunzătoare care face șoseaua alunecoasă și alungă pe ultimii pietoni. Așadar, Murray Candid a dispărut. De ce? A vrut să scape de ceea ce știa că o să urmeze sau a avut soarta unora dintre amicii săi? Nu se poate, Murray e prea șmecher ca să se lase dus de nas. Dacă știa prea multe lucruri probabil că avea undeva, în mîinile unui om al legii, un raport voluminos, gata să fie transmis la poliție în caz de „accident". Nu, Murray n-a murit. Orașul e destul de mare ca să-l ascundă. Dar o să fie găsit pînă la urmă. Fiecare gară, fiecare capăt de linie de autobuz e deja supravegheată, și oamenii lui Pat or să pună mîna pe mulți șobolani care, ca și Murray, încearcă să părăsească nava gata să se scufunde.

Mă opresc nu departe de Lola, intru într-o băcănie, cumpăr tot soiul de mîncăruri reci și mă servesc de sacoșă ca să-mi acopăr fața. O găsesc pe Lola întinsă pe canapea cu picioarele mai sus

decît capul și cu un prosop umed pe frunte. Pun pachetul pe un scaun, ea își aruncă brațele în jurul gîtului meu și mă aplec s-o sărut.

— A fost o zi grea, fetițo?

— Îngrozitoare. Sînt obosită, înfometată și udă pînă la piele. Pe deasupra, nici n-am găsit aparatul.

— Am ceva care-ți poate potoli foamea. Nu e nevoie să încălzim. Trebuie doar să ne așezăm la masă.

— Ești uimitor, Mike, aș vrea...

— Ce?

— Nimic. Hai să mîncăm.

Umflă sacoșa în trecere și ne așezăm la masă.

— Povestește-mi ce-ai făcut azi, Lola, zic eu mai tîrziu, lingîndu-mi degetele.

— Nimic deosebit. Am fost pe la vreo cincisprezece negustori, nici unul n-avea aparatul și cîteva întrebări discrete m-au convins că nici nu l-au avut vreodată.

— Mai sînt mulți de vizitat?

— Da, Mike. Am impresia că asta o să dureze.

— Trebuie stăruit.

— Asta e și intenția mea. Întîmplător, la trei dintre negustorii aflați în același perimetru cineva a trecut înaintea mea, căutînd un aparat de fotografiat.

Tresar.

— Cum?

— E vorba de un bărbat. Am pretins atunci că l-am rugat pe unul dintre prietenii mei să caute și el un aparat de fotografiat și atunci unul dintre funcționari și-a adus aminte că respectivul dorea un aparat de fotografiat ca să facă poze pe stradă. E doar o coincidență.

— Poate, dar asta nu-mi place...

— Nu mi-e frică, Mike. Știu să mă apăr. O lovitură de genunchi bine plasată poate să facă pagube imense și dacă asta nu-i destul trag un chiot și adun o mulțime de eroi...

Izbucnesc în rîs.

— Bine, bine, nu mai insist. Iar acum, eliberează-mi această masă, avem de lucru...

— Ce fel de lucru?

— Uită-te la aceste fotografii luate de către Nancy cu ajutorul aparatului său. Poate că nu au nici o importanță, dar poate că totuși au. Nu le-am găsit acolo unde trebuiau să fie și de aceea nădăjduiesc să aflăm ceva de la ele.

Îi explic iute cum am pus mîna pe ele și împărțim în două conținutul cutiei. La început supun fiecare dintre fotografii unui examen aprofundat, dar ele seamănă în asemenea hal încît pornesc să le cercetez mai în viteză.

— Mike, zice Lola.

Îmi întinde un instantaneu care înfățișează o fată surîzătoare și un domn de o vîrstă oarecare.

— E... una dintre noi.

— Iar el?

— Nu știu.

Pun fotografia deoparte. Cinci minute mai tîrziu, Lola mai face o descoperire. Fata e, de data asta, o creatură sculpurală de vreo treizeci de ani. Cît îl privește pe tip, e gras și scund, în ciuda hainelor bine croite ca să-l facă înalt și zvelt.

— Și pe asta o cunoști?

— Da. N-a stat prea mult la New York. Și-a găsit pe unul cu bani și s-a măritat. Îmi aduc aminte și de individ. Conduce o casă de jocuri, undeva în oraș, și se ocupă și de politică. Venea s-o caute într-o mașină oficială.

Să fiu cîine dacă asta nu începe să însemne ceva. Fiecare dintre fotografii are poate o semnificație de care nu reușesc să-mi dau seama. Sau poate că nouă din zece dintre ele nu sînt decît un camuflaj îndemînatec ca să-i deruteze pe cei curioși?

Întorc instantaneul și descopăr scrisă cu creionul ușor mențiunea: V. S-5. Adică vezi S-5! Nu cumva e o indicație cu caracter obișnuit? Dar studioul Foto Fulger nu mi s-a părut a fi atît de metodic — sau poate că Nancy își avea propriul ei fișier de o valoare specială?

Următoarea descoperire o fac pentru că sînt în mînă bună și pentru că unele chipuri inspiră un asemenea dezgust încît sar imediat în ochi, chiar dacă ar fi în mijlocul unei mulțimi. Fotografia reprezintă o pereche de tineri de vreo douăzeci de ani, dar nu aceștia sînt importanți.

Fundalul e important. Sînt chipuri bine vizibile acolo. Unul aprține clientului meu, domnul Berin-Grotin, gata să intre pe o ușă. Celălalt este al lui Feeney Last care trîntește portiera unui automobil. Iar Feeney privește cu fața desfigurată de ură și de un triumf anticipat la un trecător. Iar chipul trecătorului este și el schimonosit, însă de groază, iar aparatul l-a surprins chiar cînd l-a zărit pe Feeney.

Are de ce să fie înspăimîntat. Trecătorul acesta se numea Russ Bowen și a fost descoperit ciuruit ca o sită puțin timp după ce a fost făcută fotografia asta.

Simt cum mi se face părul măciucă.

Lola vorbește însă nu o aud deloc. Îmi ia mîna și mă obligă să ridic capul.

— Ce s-a întîmplat, Mike, ce ai? De ce mă privești așa?

Îi întind fotografia și îi arăt mica scenă din fundal.

— Tipul de-acolo e mort, Lola. Celălalt e Feeney Last.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare și scutură din cap.

— Nu... Nu se poate, Mike.

— Ba da, fetițo. E chiar Feeney Last. Fotografia asta a fost făcută atunci cînd deja era în serviciul domnului Berin. L-aș recunoaște pe veneticul ăsta indiferent unde, chiar dacă nu l-aș vedea un milion de ani.

Chipul său nu-și schimbă expresia.

— Îl cheamă Miller, Paul Miller. E unul dintre cei care... furnizează fete... caselor.

— Ce!

— Da, Mike. Unul dintre... vechii mei amici mi l-a arătat într-o zi pe stradă, acum cîteva luni. Lucra pe coasta de Vest și trimitea fete în Est. Sînt sigură că e el.

Foarte dibaci acest Feeney, foarte dibaci. Cine s-ar gîndi să caute un proxenet sub livreaua unui șofer al unei mari familii? Doamne Dumnezeule, dacă Berin-Grotin ar afla într-o bună zi că numele de care este atît de mîndru a servit drept acoperămînt unei astfel de activități, l-ar mînca de viu pe Feeney! Mă uit din nou la fotografie și-l văd pe clientul meu total ignorant în ceea ce privește scena care se desfășoară în spatele lui.

— Îl cunoști pe celălalt tip?

— Da. Conducea mai multe case cu fete, nu-i așa? N-a fost cumva asasinat?

— Ba da. Ciuruit de gloanțe.

Feeney Last. Paul Miller. Un proxenet de anvergură care venea de pe Coastă și opera sub protecția respectabilității altuia.

— Aș vrea să beau un pahar, zic eu.

— Mi-ai terminat toată rezerva.

Îmi iau pălăria.

— Pune-ți pardesiul. Ieșim.

— Dar nu mai ești mort?

— Nu în asemenea hal încît să mor de sete.

Pe drum încerc să gîndesc. Ploaia a golit străzile. Parchez, intrăm într-un bar și ne cățărăm pe scaunele înalte de la capătul tejghelei. Bem ceva, îi dau un bacșiș gras barmanului și plecăm.

— Unde mergem? se informează Lola.

— La Albino-Club. Ai mai fost pe-acolo?

— Nu. Dar de ce? Credeam că nu vrei să fii văzut.

— Nici eu n-am călcat pe-acolo. Îi datorez clientului meu cincisute de dolari pe care Ann Minor nu i-a putut încasa și poate că-l găsesc acolo.

— Înțeleg.

Clubul nu-i departe. Dar era probabil hărăzit să nu-i vedem interiorul fiindcă abia facem cîțiva pași în micul hol de la intrare că Lola se oprește brusc și-mi pronunță numele cu o voce de nerecunoscut. Îi urmăresc privirea și înțeleg de-ndată totul. Printr-un geam de sticlă se vede o parte din bar. Patru barmani taie frunză la cîini în spatele unei tejghele de stejar în fața căreia se află doar doi clienți. Unul este Feeney Last iar celălalt e tipul căruia i-am tras o chelfăneală în parcaj. O povară mi se ia de pe inimă cînd văd ce i-a mai rămas din nas. Tîlharul căuta cu siguranță inelul și nu cheile de la mașină.

Feeney pare nepăsător. La urma urmei, ce are poliția cu el? Nimic, nici cea mai mică probă a vreunui delict. Și nici eu nu pot să dovedesc nimic contra lui. Și mai sînt socotit și mort!

Ieșim tot atît de repede pe cît am intrat, întristîndu-l pe portarul pe care, sosirea a doi clienți, pare să-l fi copleșit de bucurie. Intrăm într-un alt bar și de-acolo îl sun pe Pat.

— Aici Mike, îi zic. L-am văzut pe Feeney Last la Albino Club cu un tip căruia i-am deranjat portretul nu prea de mult timp. Poți să pui un om pe urmele lui? Eu am altceva de făcut...

— Tu vorbești — izbucnește Pat. De două ore îl caut.

— Credeam că n-ai nimic contra lui...

— Am primit vești de pe Coastă. E într-adevăr cel căutat pentru crima despre care ți-am vorbit.

Ceva mă împinge să întreb:

— Despre ce fel de crimă e vorba, Pat?

— I-a frînt gîtul unui tip în timpul unei bătăi. A încercat mai întîi cu cuțitul dar l-a pierdut în timpul încăierării așa că pînă la urmă i-a frînt gîtul.

— E la Albino-Club, Pat. Trimite-ți oamenii cît mai repede fiindcă dacă ajung înaintea lor, o să fie nevoie de furgonul de la morgă.

Închid, străbat barul fără să-i arunc o privire Lolei și încep să alerg din răsputeri spre clubul în care tocmai am intrat.

Sînt cu pistolul în mînă cînd dau colțul străzii. Coșul pieptului îmi arde și aud departe urlînd o sirenă a poliției și singu-

rul meu gînd e să ajung primul.

Dar ajungem prea tîrziu și unii și alții. În spatele tejghelei se află un radio. Feeney l-a convins pe barman să-l regleze pe lungimea de undă a poliției, așa, numai de amuzament. Mai rîde probabil și-acum în mașina care îi duce departe de-aici, pe el și pe prietenul lui cu nasul zdrobit.

Capitolul XIII

Pat sosește după șapte minute în urma echipajului de poliție. Lola a venit și ea și ne aflăm în centrul unui mic cerc de gură-cască pe care sticleții se străduiesc să-l risipească.

— Ce porcărie! exclamă Pat. Nu le-ai văzut cumva mașina?

— Nu. Portarul își amintește doar că era neagră. Am ajuns cu cîteva clipe mai tîrziu. Îți vine să turbezi, nu alta...

Ne retragem într-un colț întunecat și continui:

— Cum stăm, Pat?

— Rău! Sînt amenințat din toate părțile și nici nu știu la care sfînt să mă mai rog. Sînt oameni care au brațul al naibii de lung, în acest oraș. Iar ziariștii ne fac viața grea fiindcă nu le putem spune nimic. Ceea ce nu-i împiedică să fantazeze pe baza puținului pe care-l știu...

Surîde răutăcios.

— Am făcut două razii în noaptea asta și ți-ar ieși ochii din cap dacă ți-aș spune pe cine am prins în plasă. Acum putem cita nume și putem acuza precis. Mai mulți au încercat să-mi corupă oamenii și-or să plătească pentru asta, ți-o garantez.

— Te cred.

— Sînt în găleată, Mike. Ei nu știu ce cunoaștem noi și nu pot să riște. Sau eu mă-nșel, sau în douăzeci și patru de ore orașul ăsta va fi-ntors cu susu-n jos.

Își aprinde o țigară și azvîrle chibritul într-un pîrîiaș.

— Ai luat măsuri pentru mîine seară?

— Știi, Mike, sînt clipe cînd mă-ntreb dacă într-adevăr eu îmi conduc secția.

Dar surîsul îi e amical.

— Da, totul e gata, zice el după o clipă. Am ales oamenii însă nu le-am spus încă ce au de făcut. Nu pot să risc nici cea mai mică indiscreție.

— Bine.

O mașină a presei parchează lîngă trotuar. Prea mulți ziariști mă cunosc ca să mai pot zăbovi. O iau de braț pe Lola și o ștergem.

*

Sînt singur cînd mă trezesc. Pe pernă, lîngă capul meu, odihnește un bilețel de la Lola: *Noaptea asta a trecut prea repede, Mike. Acum plec să duc la îndeplinire misiunea pe care mi-ai încredințat-o. Micul dejun e gata. E destul să-l încălzești.*

Ce să spun, micul dejun! E mai mult de ora prînzului. Mănînc în grabă ascultînd radioul. Pentru prima oară în viața lui, spicherul citește gîfîind. Citește știrile precipitat, accentuează unele cuvinte și își trage suflarea doar la sfîrșitul paragrafului. Poliția a făcut două alte razii în cursul nopții și a arestat pe oricine e bănuit să aibă vreo legătură cu uriașul trust al viciului care controlează întregul oraș.

Ceea ce caracterizează astfel de operațiuni este că odată declanșate nu mai pot fi oprite. Ziarele pornesc adevărate cruciade iar publicul ia parte la război cu o indignare fără margini împotriva unor lucruri pe care pînă în ajun le tolera cu o indiferență absolută. Dar cele mai frumoase scene vor fi jucate în fața tribunalelor, după întîrzieri fără număr. În ziua aceea vor trebui probe. Și încă probe solide.

Cobor să cumpăr cîteva ziare și urc din nou imediat la Lola. Mai puțin rezervați decît radioul, ele insinuează că mai multe personaje importante au simțit nevoia să părăsească orașul în ajunul anchetei. Poliția refuză să facă orice comentariu, dar cîțiva politicieni de marcă au protestat vehement contra raziilor, ceea ce mă umple de bucurie. Aș paria zece contra unu că tipii ăștia încearcă să se acopere făcînd mai mult zgomot decît poliția.

Îi dau un telefon lui Pat. E dărîmat dar mulțumit că îmi poate da noutăți.

— Ai citit ziarele? întreabă el.

— Da. Am ascultat și radioul. Exodul a-nceput!

— Așa s-ar zice. Îi culegem de pretutindeni în timp ce încearcă s-o șteargă englezește. Unii au și vorbit deja destul ca să ne îndrume pe căi noi, dar n-am pus încă mîna decît pe cei care duc la îndeplinire treburile astea. Și pe unii clienți.

— Datorită lor poate să prospere afacerea asta.

— Or să plătească mai scump decît cred.

— Primești cereri de eliberare pe cau-

ţiune?

— Plouă cu ele. Cred că nimeni n-a fost înjurat ca mine aşa cum am fost eu astăzi.

— Ba da, eu.

— Da. Dar nimeni nu-ţi vrea postul aşa cum mi-l vor pe-al meu.

Cască la telefon şi continuă:

— Apropo, Mike, amicul tău Murray Candid a fost văzut prin oraş. Face vizite unor oameni.

— Nu-ncearcă să fugă?

— În aparenţă nu. Rămîne în culise pînă cînd se vor preciza lucrurile. Cred că aşteaptă să vadă pînă unde vom îndrăzni să lovim. O să aibă o mare surpriză.

— Ai un mandat de arestare contra lui?

— Nu, Mike. Are alibi. Iată însă un alt lucru care-o să te intereseze, însă păstrează-l pentru tine. Ieri şi azi au fost văzuţi prin oraş o groază de duri. Îşi petrec timpul plimbîndu-se prin tîrg ca să-i înspăimînte pe cei care vor să vorbească.

— Ce zici de asta?

— Încă nimic. Cei mai mulţi dintre ei au făcut deja închisoare, dar n-avem nimic contra lor deocamdată. Am încercat să-i reţinem. N-a ţinut. Toţi au buzunarele burduşite de bani şi un avocat la dispoziţie. Nici unul dintre ei nu e înarmat şi toţi s-au dovedit faţă de oamenii mei plini de curtoazie. Iar acum vreau să dorm puţin. Vii diseară?

— N-aş pierde aşa ceva nici pentru un imperiu.

— Atunci, pe diseară! Dar nu te fă prea văzut. Judecătorul e destul de intrigat şi dacă se prinde că tu eşti la baza întregii afaceri o să iasă scandal.

— Nu-ţi fă griji. Dacă Lola îţi dă telefon, nu-i pune întrebări. Fă ceea ce îţi cere fără să discuţi.

Închid. Sfîrşitul e aproape, sau cel puţin deja se zăreşte. Dar unde naiba să-l găsesc acum pe Feeney? Oraşul e prea mare ca să am norocul să pun mîna pe el. Trebuie obligat să comită o eroare, dar care anume?

Obosit, împing scaunul pe care stau şi îmi pun haina. Ceva clincheteşte în buzunar. Sînt dublurile de la cheile apartamentului pe care Lola le-a confecţionat pentru mine. Un mic medalion atîrnă de inel. Îl deschid. E în formă de inimă şi conţine fotografia Lolei. Îi surîd şi şoptesc mutei efigii toate lucrurile pe care m-a împiedicat să i le spun în ajun.

Încă mai stă să plouă. Un vînt rece suflă dinspre fluviu, împrăştiind peste tot picături de apă. Umbrelele sînt gata să se deschidă la cea mai mică aversă şi ochii se înalţă mereu spre cer.

Îmi petrec prin baruri o după amiază tristă. Tot oraşul nu vorbeşte decît despre lupta contra organizaţiei viciului şi la fiecare buletin de ştiri, jubilez cînd aud că alte mari nume au fost azvîrlite în noroi.

Mănînc către orele şapte şi jumătate, pe urmă urc în maşină şi cîteva minute după ora nouă mă opresc nu departe de casa unde e ascuns Cobbie. Arunc o privire şi văd că odaia lui e cufundată în întuneric. Îmi ridic gulerul hainei, îmi înfund pălăria pe cap şi aştept.

Nu e chiar nouă şi jumătate cînd Cobbie apare. Cu toate că plouă, nu merge nici repede, nici drept. Îşi îndreaptă paşii cît mai departe de felinare, acolo unde întunericul e mai mare şi îl văd de două ori că se opreşte ca să privească în vitrine dacă nu e urmărit.

Îi las timp să dispară la primul colţ şi o pornesc şi eu. Dacă sticleţii sînt pe-aici, au găsit probabil mijlocul să se facă nevăzuţi. Nimic nu se mişcă nicăieri. Ştiu pe ce drum o să meargă Cobbie şi, decît să-l urmăresc, mă hotărăsc să i-o iau înainte şi să-l aştept. Înconjor deci un cvartal la colţul unei străzi perpendiculare. O altă maşină se opreşte lîngă trotuar chiar lîngă Cobbie şi micul proxenet încremeneşte de groază. Şoferul însă intră pur şi simplu într-o crîşmă încă deschisă şi Cobbie îşi aprinde o ţigară înainte de a-şi continua drumul. Mîinile îi tremură vizibil.

Ies din maşină şi copiez tactica lui Cobbie, trecînd dintr-un colţ întunecos într-altul, şi fugind de lumină ca de ciumă. Ploaia are şi un avantaj. Îmi permite să mă opresc la fiecare clipă sub pretext că mă adăpostesc.

Ne aflăm acum în perimetrul obişnuit al lui Cobbie. Se aude un ceas bătînd ora zece. Un poliţist trece fluierînd. Străzile sînt în continuare pustii. Nici o urmă de Pat şi de oamenii lui. Şi, deodată, Cobbie îşi ridică braţele şi scoate un ţipăt de spaimă, hipnotizat de ceea ce vede.

Dacă tipul s-ar fi mulţumit să tragă din susul scărilor l-ar fi doborît pe Cobbie fără probleme. Vrea însă să ţintească mai de-aproape şi-ncepe să coboare treptele cu pistolul în mînă. Cobbie se porneşte să urle. Dar agresorul nu are timp să tragă fiindcă o altă siluetă ţîşneşte pe aceeaşi uşă pe unde a ieşit el şi sare pe

ucigaș cu o asemenea violență încît amîndoi se rostogolesc la picioarele lui Cobbie.

Îmi scot pistolul din fugă. Mai am cîțiva metri cînd unul dintre cei doi adversari se ridică dintr-un salt și trage în direcția lui Cobbie, întins pe trotuar. Celălalt nici nu se ridică de pe jos. Sprijinindu-se în cot ochește cu grijă și apasă pe trăgaci. Agresorul lui Cobbie se răsucește și cade la pămînt.

O împușcătură răsună undeva, pe stradă. Cineva strigă și trage din nou.

— Mike Hammer, detectiv particular, îi zic eu polițistului. Insigna mea e în buzunar, dacă vrei s-o vezi.

Se ridică și dă din cap.

— Nu-i nevoie, te cunosc.

O mașină de poliție ia un viraj pe două roți și ne depășește cu portiera deja deschisă și cu un polițist pe scară cu pistolul în mîini. Ferestre se deschid pretutindeni și sticleții strigă curioșilor ca să rămînă în case să nu se expună.

— E pe acoperiș! anunță o voce.

Imediat se aprind proiectoare dezvăluind pe un acoperiș siluetele a vreo șase oameni care îl fugăresc pe un altul.

Strada viermuiește de polițiști și nu peste mult timp dau de Pat.

— Cum naiba ai făcut? îl întreb eu. Acum un minut nu era nici o pisică în stradă.

Pat zîmbește.

— I-am urmărit toată ziua și nici unul dintre ei n-a intrat la bănuieli. Cînd și-au ocupat locurile, oamenii mei s-au plasat în aceleași colțuri... în spatele lor. Ăștia țineau legătura prin telefon. Știau că Cobbie e pe undeva pe-aici dar nu unde anume.

— Cîți ai cules?

— Pînă acum nouă. Șapte s-au predat fără luptă. Ce s-a întîmplat cu cel care a tras în Cobbie?

— E mort.

Noi împușcături răsună pe acoperișuri, deasupra capetelor noastre. Auzim un țipăt ascuțit. Pe urmă unul dintre polițiști coboară.

— E mort. Pregătiți o targă. Unul dintre-ai noștri e rănit.

Pat începe să dea din nou ordine. Îl părăsesc și reintru în întuneric. E înghesuială în jurul primului cadavru, dar Cobbie Bennett strălucește prin absența sa.

Capitolul XIV

Mă îndrept spre mașina mea într-o stare de euforie. Sînt fericit pentru că ticăloșii ăștia au cunoscut o înfrîngere severă chiar pe terenul lor. Puțin mai tîrziu dau drumul la radio, exact la timp ca să ascult un buletin de știri special care relatează faptele ce tocmai s-au petrecut. Nu sînt singurul care-l ascult. Răspîndiți prin tot orașul și alți ucigași cu simbrie îl ascultă. Banii vor înceta să mai fie totul pentru ei acum cînd polițiștii își folosesc metodele lor cele mai dure. A călca legea e ceva, dar ucigașul cel mai tîmpit și mai infatuat începe să dea înapoi cînd aude limbajul pistoalelor de calibru 45 și pe cel al mitralierelor. Vor rîde mai puțin tare în această seară. Bulgărele de zăpadă se rostogolesc în continuare și încep să capete proporții respectabile. Va veni și timpul cînd ultimele lor legături cu cercurile înalte vor cădea. Iar atunci va fi rîndul meu să rîd.

Trec pe lîngă Sunic-House și, cu toate că nu e ora potrivită mă hotărăsc să-i fac o vizită clientului meu despre care am aflat că locuiește pentru cîteva zile aici. La urma urmei, el îmi finanțează ancheta și va fi mulțumit să afle că nu și-a irosit banii. O grămadă de oameni își vor aminti de numele lui Berin-Grotin și exact asta și-a și dorit.

Sunic-House este o relicvă a timpurilor vechi, un vechi hotel pentru domnii singuri. Liniștea care domnește în marele hol de acaju și piele nu se datorează cu siguranță orei înaintate: probabil că așa e toată ziua. Tablourile atîrnate pe pereții lambrisați reprezintă aspecte ale orașului dispărute de multă vreme iar insul de la recepție mi-ar putea fi bunic.

Îl întreb dacă domnul Berin a sosit.

Dă aprobator din cap și încruntă din sprîncene.

— Sînt însă convins că nu i-ar face plăcere să fie deranjat, domnule. Vine aici de mulți ani și îi știu obiceiurile.

— E vorba de ceva urgent. Dați-i un telefon, vă rog!

— Mi-e tare teamă domnule că... Nu cred c-ar fi bine.

— Dar dacă îmi vîr două degete în gură și încep să fluier să-ți spargă timpanele și apoi alerg de la un capăt la altul al holului urlînd ca un apucat, ar fi bine?

— În acest caz sînt obligat să chem poliția, zice el cu o voce emoționată.

Îmi arborez cel mai dulce zîmbet posibil, îmi vîr degetul mare și arătătorul în gură și, cu cealaltă mînă îi arăt telefonul. Se face palid, apoi roșește, se face palid din nou, încercînd să găsească disperat o

ieșire, pe urmă ajunge la concluzia că un singur client deranjat e mai bine decît întreaga hardughie sculată ca la alarmă și ridică receptorul telefonului interior.

O voce îi răsună în urechi. Își pierde stăpînirea de sine și îngaimă:

— Vă rog să mă scuzați... domnule... e cineva jos care... vrea să vadă. Zice.. că e foarte urgent. Un oarecare... Mike Hammer. Da, domnule, Mike Hammer reușește el să intercaleze între protestele clientului său. Da, e aici, domnule. Foarte bine, domnule. Vi-l trimit imediat sus.

Pune la loc receptorul, mă fulgeră cu privirea și își șterge fruntea de transpirație.

— Camera 404.

Ii mulțumesc cu un semn din cap și nu pot rezista plăcerii de a urca scara în vîrful picioarelor, cu precauții exagerate, în timp ce el mă privește cu un aer îngrozit.

Domnul Berin a deschis ușa în așteptarea mea. O împing la loc și cred că voi pătrunde într-o veche cameră de hotel, confortabilă, fără îndoială, însă demodată. Mă înșel al naibii. În ciuda aparențelor, Sunic-House e mobilată după ultimul răcnet și apartamentul domnului Berin e o mică minune de lux și bun gust.

Cîteva clipe mai tîrziu clientul meu apare îmbrăcat într-un halat de mătase, cu părul său alb pieptănat energic spre spate cu peria și cu o față care nu trădează nici o urmă de somn. Îmi strînge mîna cu putere.

— Îmi pare bine că te văd, Mike, îmi pare tare bine.

Străbatem salonul unde un pian cu coadă ocupă mijlocul încăperii și trecem într-o mică bibliotecă împodobită cu animale împăiate și cu fotografii ale clientului meu de cînd era mai tînăr.

— Sînteți bine instalat aici, domnule Berin.

— Da. De mulți ani ocup acest apartament. E reședința mea citadină și aici mă bucur de toate avantajele unui hotel. Stai jos.

Mă las să cad într-un fotoliu.

— O țigară?

— Nu, mulțumesc.

Îmi scot pachetul meu de Luckies.

— Îmi pare rău că v-am trezit la o asemenea oră.

— Nu te scuza, Mike. Sînt de acord că am fost uimit, dar ai cu siguranță un motiv precis dacă ai acționat așa.

Mă înconjor într-un nor de fum.

— Nu chiar. Aveam mai curînd chef să trăncănesc cu cineva și cum vă datorez cinci sute de dolari, mi-am zis că e un excelent pretext ca să vă fiu musafir.

— Cinci sute de dolari? E vorba de banii pe care i-am trimis la bancă pentru a acoperi... cheltuiala aceea...

— Da. Fata despre care era vorba n-a trăit atît de mult ca să-ncaseze cecul...

Deschide ochii mari și continui:

— Am fost urmărit. Ca un imbecil ce sînt, nu m-am îngrijit să-mi iau măsuri de apărare și am fost urmărit. Cel care a omorît-o a camuflat crima în sinucidere. N-a ținut însă. Iar cît am fost plecat de-acasă, același tip mi-a cotrobăit prin apartament și a luat cîteva fotografii...

— Știi cine...

— Feeney Last. Fostul dumneavoastră șofer, domnule Berin.

— Dumnezeule!

Mîinile i se-ncleștează pe genunchi.

— Ce-am făcut, Doamne, ce-am făcut? Pentru prima oară de cînd îl cunosc pare îmbătrînit.

— N-ați făcut nimic. Dacă nu i-ați fi servit drept protecție ar fi intrat în serviciul altuia și rezultatul ar fi fost la fel.

Mă ridic și îi pun mîna pe umăr.

— Puteți fi fericit. Ați auzit de ceea ce se petrece în oraș în momentul ăsta?

— Da, Mike.

— La asta au folosit banii dumneavoastră. M-ați angajat ca s-o identific pe Roșcovană. Nici dumneavoastră nici eu nu doream să sfîrșească la groapa comună. Și iată ce-am găsit și e departe de a se fi sfîrșit... În curînd, peste cîteva zile poate, soarele o să răsară peste un oraș mai curat.

Își ridică încet fruntea.

— Mulțumesc, Mike.

— Pot să dau un telefon?

— Te rog. E în salon. Eu o să pregătesc niște băuturi. Cred că am nevoie de un întăritor. N-am obișnuința unor astfel de știri.

Nu-mi place să-l văd atît de trist. Bătrînul ăsta cumsecade nu e pregătit să aibă de-a face cu indivizi ca mine. O sun pe Velda acasă la ea. Cînd în sfîrșit răspunde e furioasă.

— Eu sînt. Ceva nou pe la birou?

— Mike, suni la ore imposibile. Am așteptat toată seara la birou să telefonezi... Fata de care mi-ai vorbit... Lola, nu-i așa? A trimis o scrisoare expres. Înăuntru e o recipisă.

— O recipisă!

Fac pauze între cuvinte.

— Atunci înseamnă că l-a găsit, Velda. Dumnezeule, l-a găsit! Și ce-ai făcut?

— L-am lăsat acolo, pe biroul meu.

— Asta-i într-adevăr o veste bună! Ascultă, fetițo, mi-am uitat acasă cheile. Așteaptă-mă la birou peste o oră... peste o oră și jumătate. Îl voi suna și pe Pat. Ajungem la capătul poveștii, Velda, cît de curînd.

Închid, aștept să vină tonul și formez numărul de la Lola. Ridică aproape mai înainte ca telefonul să sune. Gîfîie de emoție.

— Aici Mike, fetițo...

— Oh! Tu ești, Mike? Mi-ai găsit scrisoarea?

— Tocmai i-am telefonat Veldei. A lăsat-o la birou. Unde ai găsit aparatul?

— Într-o mică dugheană, nu departe de Bowery. Era în vitrină.

— Minunat. Unde e acum?

— La mine.

— Atunci de ce mi-ai trimis recipisa? Vocea îi tremură ușor.

— Îl mai căuta cineva, Mike. În cinci locuri diferite au trecut înaintea mea astăzi, cu cîteva ore mai înainte.

Un sloi de gheață îmi trece prin șira spinării.

— Și ce s-a întîmplat?

— Nimic. Mi-am zis că foloseau fără îndoială aceeași metodă cu a mea... după cartea de telefon... și atunci mi-am continuat cercetările pornind de la sfîrșitul listei.

Domnul Berin îmi oferă un pahar fără să zică nimic și iese din încăpere.

— După aceea?

— Ei bine, l-am găsit, dar mi-a fost frică să păstrez recipisa la mine. De aceea ți-am trimis-o la birou.

— Ești nemaipomenită. Nici nu știi cît te iubesc.

— Te rog, Mike.

Izbucnesc în rîs, debordînd de o bucurie delirantă pe care n-am mai cunoscut-o de mult timp.

— De data asta n-o să mă poți împiedica să ți-o zic, Lola. Cînd totul va fi sfîrșit o să avem lumea la picioarele noastre și întreaga viață înaintea noastră.

— Mike, te iubesc, te iubesc.

Izbucnește în plîns și repetă mereu.

— Și eu te iubesc, fetițo. Încă puțin și o să fiu lingă tine. Mă auzi?

— Desigur, dragul meu. Grăbește-te, te rog. Mi-e dor să te revăd.

După ce închid telefonul și îmi golesc paharul mă duc după domnul Berin în bibliotecă. Aș vrea să-i pot împrumuta puțin din fericirea mea. Pare să aibă nevoie.

— S-a sfîrșit, îi spun eu.

Mă privește fără să aibă aerul că mă vede.

— Or să mai fie și alte... încăierări cu pistolul

— Tot ce se poate. Sau poate că legea își va urma cursul fără să mai intervină nimic în calea ei.

— Presupun c-ar trebui să fiu mulțumit. Dar nu pot să accept așa de ușor toate aceste morți de care sînt într-un fel răspunzător.

Are un frison și își arată paharul gol.

— Mai vrei un cocktail, Mike? Eu unul mai beau.

— Cu plăcere.

În trecere ridică și capacul unui aparat de radio prevăzut și cu pick-up. Îl pune în funcțiune și aparatul începe să cînte. E ceva clasic Wagner sau Beethoven sau așa ceva. Mă răstorn în fotoliu și privesc fumul de la țigară urcînd spre plafon.

De data asta domnul Berin aduce sticla, shakerul și un vas plin cu cubulețe de gheață.

— Povestește-mi totul, Mike, zice el puțin mai tîrziu întinzîndu-mi un pahar. Nu amănuntele, desigur, numai esențialul și motivele pentru care toate aceste lucruri s-au petrecut. Poate că aflînd toate astea o să-mi găsesc liniștea.

— Amănuntele sînt cele care contează, domnule Berin, așa că nu le pot lăsa deloc deoparte. Dar, mai întîi, vreau să vă fac să-nțelegeți că e bine că aceste lucruri s-au întîmplat și că ele trebuiau să se-ntîmple. Am căutat un criminal și am găsit nume, mari nume. În clipa asta poliția nu lasă pe nimeni să scape. Polițiștii vor să profite de șansa ce li s-a acordat și să curețe orașul. Ar trebui să fiți mîndru, și nu trist, domnule Berin.

— Dacă măcar am fi reușit să facem ceva pentru sărmana aceea...

— Pentru Nancy?

— Da. A murit într-o singurătate desăvîrșită... Dar, dacă e adevărat că a avut un copil nelegitim și că a decăzut din ce în ce mai jos, cine e de blamat, dacă nu însăși fata respectivă?

Scutură din cap și încruntă din sprîncene.

— Dacă măcar ar fi avut puțină mîndrie, puțin orgoliu, aceste lucruri nu s-ar fi petrecut niciodată. Mă întreb uneori, Mike, dacă propria mea mîndrie nu e prea exagerată, dacă sentimentul onoarei numelui nu e prea copilăros și zadarnic, dar...

Face un gest vag.

— Vă înțeleg punctul de vedere, dom-

nule Berin. Dar nu poţi să le porţi pică acestor copile pentru greşelile care le comit.

Sticla e pe jumătate goală cînd mă uit la ceas şi mă ridic dintr-un salt. Îmi iau pălăria, îmi aduc aminte de cei cinci sute de dolari şi semnez repede un cec.

— Sînt în întîrziere.

— Îmi pare bine că am putut să discut cu tine, Mike. Vino să mă vezi mîine. Vreau să ştiu ce se petrece. Să fii prudent!

— Contaţi pe mine.

Ne despărţim şi cînd ajung la parter aud uşa închizîndu-se uşor. Bătrînul e tot la recepţie. Văzîndu-mă, îşi pune arătătorul la buze. Şovăi o clipă dar ce-aţi fi făcut în locul meu? Trîntesc un şuierat de zăngăne geamurile.

Velda mă aşteaptă în faţa clădirii ţinîndu-şi umbrela ca pe o bîtă. Parchez lîngă trotuar şi o claxonez.

— Credeam că ai spus peste o oră şi jumătate.

— Îmi pare rău, comoara mea, am fost reţinut.

— Mereu eşti reţinut ori de unul ori de alta.

Mînia începe să-i treacă.

Străbatem holul de la intrare şi ajungem la ascensor. Velda mă observă cu coada ochiului, luptînd să-şi învingă curiozitatea. În sfîrşit, nu mai rezistă.

— Deobicei ştiu ce se-ntîmplă, Mike.

— Totul s-a petrecut din pricina Roşcovanei, îi explic eu pe scurt. Se folosea de un aparat de fotografiat ca să facă poze.

— Ia te uită! Ce original!

— Dar astea nu erau poze obişnuite. Cu ajutorul lor puteau fi şantajaţi anumiţi indivizi. Cred că avea teancuri... teancuri... şi asta a provocat panică. Pat i-a dat drumul la anchetă ca şi cum le-am şi avea. Dar trebuie să ne dovedim spusele.

— Înţeleg.

Nu înţelege nimic dar preferă să mă lase să cred că pricepe. Îmi trebuie timp ca s-o pun la curent. Puţin mai tîrziu.

Ajungem la etajul nostru. Velda deschide uşa biroului şi deschide lumina. N-am mai fost pe-aici de-atîta timp încît am impresia că am intrat la un altul. Mă apropii de biroul Veldei în timp ce ea îşi aranjează părul într-o oglindă.

— Unde, fetiţo?

— Sub sugativă.

— Nu-l văd.

— Oh! Bărbaţii ăştia... Pentru numele lui Dumnezeu... aici!

Ochii i se lărgesc deodată de uimire.

— Drace... nu cumva vrei să-ţi rîzi de mine, Mike?

— Să-mi rîd de tine?

— Ce vrei să spui?

— Mike... Nu mai e aici.

— Haida de!

— Ţi-o jur. Aici am pus-o înainte de a pleca...

Se întrerupe brusc.

— Ce e?

Aproape că mi-e frică să vorbesc.

Mîna i se aşază pe blocnotes. A devenit palidă la faţă.

— Ce e, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pagina de deasupra a fost smulsă... Cea pe care am scris adresa şi numărul de telefon al Lolei...

— Doamne Dumnezeule!

Dintr-un salt deschid uşa de la intrare şi zăresc, în jurul broaştei, o sumedenie de zgîrieturi făcute de cel care a forţat-o. Scot un urlet care se aude în întreaga clădire în timp ce alerg spre ascensor. Velda mă strigă dar nu-i răspund. Liftierul m-a auzit şi pentru prima oară mă aşteaptă cu uşa deschisă, gata de coborîre.

— Repede! gîfîii eu.

Uşa se trînteşte în urma mea şi liftierul trage de manetă.

— Cine a urcat la mine în seara asta? îl întreb eu.

— După cîte ştiu, nimeni, domnule.

— Cineva ar fi putut urca pe scări fără să fie văzut?

— Tot ce se poate, domnule. Cu ploaia asta, eu şi ajutorul meu a trebuit să ştergem pe jos fără încetare, de cînd am intrat în tură.

Ascensorul de-abia a ajuns la parter că am şi ţîşnit în maşină.

— Dumnezeule, repet eu apăsînd pînă la fund pe accelerator, Dumnezeule...

Pneurile urlă şi derapează la fiecare viraj, pe urmă iar se înfig zdravăn în asfalt pînă la următorul viraj. Din fericire plouă şi e tîrziu. Dacă o altă maşină mi-ar tăia calea, dacă un pieton mi-ar apărea în faţă nu l-aş putea nicicum evita.

Mă opresc brusc în faţa casei şi mă reped pe scări. Ajung la uşă, o găsesc deschisă şi încerc să ţip dar nici un sunet nu-mi iese din gîtlej.

Lola zace pe podea cu braţele în cruce. Partea de sus a rochiei e plină de sînge.

Alerg, cad lîngă ea în genunchi şi îi pun mîna pe frunte. Sîngele îi şiroieşte din rana groaznică din piept, dar încă mai trăieşte.

— Lola...

Pleoapele îi tremură și se ridică. Mă recunoaște și buzele îi schițează un zîmbet.

— Doamne, Lola...

Încerc s-o ajut dar ochii ei îmi zic că e prea tîrziu. Prea tîrziu. Mîna i se mișcă, mă atinge, pe urmă arată pe rînd telefonul și ușa, cu prețul unor eforturi supraomenești. Buzele i se mișcă și nu scot nici un sunet, dar știu că pentru ultima oară zice: Te iubesc, Mike.

Doamne, de ce ea, de ce ea?

A închis ochii. Mai surîde încă, dar e moartă. Și eu am impresia că am murit fiindcă nu mai simt nimic. Nici un sentiment. Nici o emoție. Numai un gol imens. Totul s-a întîmplat atîta de repede. Această dragoste, și apoi această moarte neașteptată, în ajunul victoriei. Cînd deschid ochii arătătorul ei îmi indică în continuare ușa, încercînd să-mi spună parcă ceva.

Încercînd să-mi spună că ucigașul e încă aici și că am urcat prea repede ca să aibă timpul să fugă. Picioarele mă duc la intrare înainte de a apuca să gîndesc. Aștept o clipă, cu urechile ciulite... și în sfîrșit îl aud. Îl aud cum coboară încet, în vîrful picioarelor, sperînd poate că o să chem mai întîi un medic sau poate poliția și că o să-i las răgazul să scape.

Nu mai încerc să merg încet. Cobor scările două cîte două ținîndu-mă de bară și cînd mă aude ucigașul mă imită și renunță la liniște. Îl aud cum își pornește motorul mașinii atunci cînd ajung în hol și cînd țîșnesc pe trotuar îi văd mașina cum pornește și literalmente plonjez în a mea.

Capitolul XV

Probabil că ucigașul a devenit nebun de spaimă dacă a-nceput ca să conducă în felul ăsta. Poate că aude rîsul meu drăcesc în timp ce reduc distanța dintre noi? Cu fiecare clipă micșorez distanța, în fiecare clipă cîmpul meu vizual se diminuează pînă cînd nu mai rămîne decît un tunel în fața mea al cărui capăt e mașina cealaltă.

Mergem drept spre fluviu și barele noastre de protecție nu mai sînt decît la cîțiva metri una de alta. Îi înțeleg acum intențiile. Îmi dau seama că vrea să ajungă pe marele bulevard exterior ca să încerce să mă ia la viteză. Dar nu va putea să mă lase în urmă. Nici acum, nici niciodată. În noaptea asta eu am pîinea și cuțitul și rîd ca un nebun în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

Dacă n-ar fi fost stîlpul în centrul bulevardului ar fi reușit fără nici o îndoială virajul. Însă frînez eu însumi cînd, cu frîna de mînă și de picior, cînd aud zgomotul ciocnirii și văd cioburi de sticlă zburînd în toate părțile. Mașina se rostogolește o dată înainte de a încremeni pe cele patru roți. O evit în ultima clipă și mă opresc la cîțiva metri.

Deschid portiera exact la timp ca să-l văd pe ucigaș cum sare la pămînt clătinîndu-se și îndreptîndu-și pistolul spre mine. M-arunc la pămînt. Glontele se pierde în peisaj și îmi scot 45-ul meu în timp ce Feeney se hotărăște să fugă.

Fugi, Feeney, fugi. Fugi pînă cînd inima o să-ți fie gata să explodeze și tu o să cazi grămadă în stradă, fără să mai poți să te miști, dar încă în stare să vezi cum o să mori. Fugi, Feeney, fugi și fugi. Ascultă-mă cum fug în urma ta mai repede decît tine. Oprește-te o clipă și n-o să mai fugi.

Se întoarce fără să-nceteze să fugă și trage la întîmplare. Nici nu mă obosesc să ripostez. Se năpustește spre chei și se vîră în deschizătura neagră a unui vechi hangar. Întunericul îl înghite și mă-nghite imediat și pe mine, fiindcă sînt chiar în spatele lui și el o știe.

E atît de întuneric încît mă lovesc de o cutie și mă opresc imediat. Îl aud,în aceeași clipă, căzînd, înjurînd și ridicîndu-se apoi undeva înaintea mea. Încet, lucrurile încep să se deslușească: sînt grămezi de cutii puse unele peste altele pînă-n tavan și separate de coridoare strîmte. Mă aplec, îmi scot pantofii și îmi continui urmărirea. Ghemuit în vreun colț, Feeney așteaptă să trec între el și ușa căscată și o să tragă cînd silueta mea se va decupa pe fundalul nopții albastre a orașului.

Repede, gîndesc eu. Într-un minut va înțelege că mînia nu durează mult timp și că ea cedează, lasă loc liber rațiunii. Atunci o să știe de unde o să vină atacul. Înconjur vrafurile de cutii, rugîndu-mă la cel de sus să ajung în fundul hangarului ca să-l plasez pe Feeney între mine și ușă. Descopăr o cărare care duce drept la ieșire, dar Feeney nu-i acolo. Pe urmă piciorul meu mișcă o scîndură și mă arunc imediat pe spate.

Din fericire pentru mine, fiindcă Feeney e întins la pămînt și glontele pe care îl trage îmi șuieră pe la ureche.

L-am reperat. Trag fără să mă descopăr și-l aud cum urcă pe cutii. Încet, în liniște, încep să escaladez mormanul încercînd trainicia ansamblului înainte de a

trece la cutia următoare și debarasîndu-mă fără cel mai mic zgomot de cuiele și așchiile care îmi pătrund în carne și în haine. O pisică nu s-ar fi descurcat mai bine.

Ajung în vîrf unde se găsește o mare platformă. Acolo zăresc brațul lui Feeney care iese înarmat dintr-o cutie enormă Mă aplec și-i administrez un glonte drept în degete și sar pe el cînd iese din ascunzătoare.

Mi-am aruncat pistolul. Nu vreau să fiu decît cu mîinile goale. Își ridică genunchiul cu violență și mă întorc la timp ca să primesc lovitura în coapsă. Încercînd să mă lovească în mărul lui Adam, cu tăișul mîinii teafăre, în timp ce pumnii mei îi zdrobesc fața. Pe urmă încearcă să mă țină deoparte cu lovituri de picior și caută să-mi vîre în ochi masa însîngerată care i-a fost mîna dreaptă.

În sfîrșit, mîinile mele îl apucă de gît și strîng și-l dau cu capul de ciment pînă nu mai mișcă și-l izbesc, îl izbesc cu pumnii pînă cînd îmi dau seama în sfîrșit că fața lui Feeney e de nerecunoscut și atunci brusc vomit.

Aud fluierele polițiștilor, sirenele și strigătele. Îl caut pe Feeney prin buzunare și descopăr dreptunghiul de hîrtie smuls care a costat-o pe Lola viața.

Sînt condus afară, ascultă ce le zic și intră în contact prin radio cu centrala care dă legătura cu Pat Chambers. După care, încetez să mai fiu un ucigaș însetat de sînge pentru a redeveni un detectiv particular aflat pe urmele unui asasin. Proba — un cuțit plin de sînge se află în buzunarul lui Feeney Last.

Oh! sînt foarte drăguți cu mine. Nici măcar nu mă duc la post ca să mă interogheze. Au declarația mea iar Pat a făcut restul. Mă întorc acasă într-o mașină a poliției în timp ce mașina mea e condusă de un polițist. Mîine, zic ei, mîine se va face lumină. Acum trebuie să mă odihnesc. În cîteva ore zorii se vor ridica și vor alunga demența nopții. Telefonul sună cînd intru în casă. E Pat. Îmi zice să nu mă mișc fiindcă o să treacă imediat pe la mine. Închid fără să zic nimic, căutînd din ochi o sticlă care însă lipsește.

Uit de Pat, uit de toate. Cobor și bat la Joe Mast care vine să-mi deschidă în pijama și cînd îmi zărește fața nu-mi mai pune nici o întrebare. Așteaptă să m-așez la tejghea și, fără să zic nimic, îmi pune în față un mare pahar cu whisky pe care îl dau peste cap dintr-o dată cățărîndu-mă pe un taburet.

Nu-i simt gustul. Nu simt nici măcar cum coboară alcoolul. Întind din nou paharul dar Joe scutură din cap.

— Ușurel, Mike. Bea ce vrei, dar ia-o ușor.

O voce vorbește, și știu că e a mea, dar n-am conștiința că vorbesc.

— O iubeam, Joe. Era atît de minunată și mă iubea și ea. A murit în noaptea asta și ultimul lucru pe care l-a spus e că mă iubește. Ar fi fost atît de minunat. Mă iubea atît de mult și începusem și eu s-o iubesc. Știam că n-o să dureze mult pînă cînd am s-o iubesc și eu la fel de mult... Dar ticălosul ăla a omorît-o și eu l-am desfigurat încît nici dracul n-o să-l mai poată recunoaște... dar asta n-o împiedică pe Lola să fie moartă...

Vreau să iau o țigară din buzunar și dau în același timp de recipisă. O netezesc pe zincul tejghelei, între pahar și pachetul de țigări. E întocmită pe numele Nancy Sandford, hotel Belvedere, Coney Island.

— Merita să moară. Le-a ucis pe Nancy și pe Ann Minor și a ucis-o pe Lola. A vrut să mă omoare și pe mine dar alții l-au convins să renunțe. Era prea devreme ca să mă omoare. E primejdios să omori fără să-ți pregătești cu grijă lovitura...

Îmi aduc aminte de vizita la Murray Candid. O ușă s-a închis cînd am intrat și l-am auzit pe unul tușind. Era Feeney. M-a zărit probabil în bar și i-a spus lui Murray cine sînt. Feeney avea dreptate cînd a vrut să mă omoare în parcaj în noaptea aceea. Păcat pentru el că ceilalți l-au sfătuit să se lase păgubaș. Oare el o fi pierdut inelul atunci? Doamne sfinte, de ce inelul ăsta pune atîtea probleme? Ce naiba înseamnă el? Totul a-nceput din cauza acestui inel. Totul se va sfîrși fără a i se lămuri misterul?

Revăd nenorocitul acela de inel cu floarea sa de crin strivită. Inelul care a aparținut lui Nancy. Unde-o fi acum? Și de ce? Inima începe să-mi bată ca un ciocan în coaste. Tocmai am privit fără să văd pînă acum sticlele înșirate pe rafturile lui Joe.

Da! Da! Știu unde e inelul!

Și știu și de ce e acolo!

Cum de-am putut fi atît de prost!

Iar Lola, care m-a lansat pe urmele lui Feeney, vroia să-mi spună altceva. Iar eu n-am înțeles-o!

Joe încearcă să mă oprească dar ies în goană și urc în mașină. Știu ce-o să găsesc acolo, la hotel Belvedere.

E inutil să-ncerc să intru pe ușă sau pe ferestrele la care sînt puternice bare de oțel. Escaladez o ridicătură de teren și înconjor hotelul deschis doar în sezon. Minunată ploaie! În cinci minute apa va șterge orice urmă a trecerii mele.

Mă cațăr pe acoperiș și am chiar răgazul să-mi smulg haina din cuiul în care s-a agățat. E absolut necesar să nu las în urma mea nici un semn care să-mi trădeze prezența.

Ridic ochii. Deasupra capului meu e un rînd de cărămizi ieșit în afară, dar, după aceea, zidul e aproape neted pînă la acoperiș, în afară de cîteva fisuri neînsemnate.

Totuși, asta e singura mea șansă.

Nu șovăi deloc. Dar cînd, după două tentative infructuoase ajung în sfîrșit la streașină, scot un suspin de ușurare. M-au trecut toate căldurile.

După ce-mi trag sufletul, mă uit la lucarnele hotelului, o aleg pe cea mai prăpădită și o forțez. Cîteva clipe mai tîrziu sar în pod unde căderea mea provoacă prăbușirea unui vălmășag de lucruri. Scot din buzunar un stilou-lanternă, găsesc ușa și pornesc la o vizită metodică, deși rapidă, a locurilor.

Cu toată ambiția numelui său, hotelul Belvedere e o dugheană infamă. Covoarele de pe coridor sînt uzate, ușile pe jumătate smulse. Dar nici mansardele și nici camerele de la etajul al doilea nu adăpostesc ceea ce caut. La fiecare nouă ușă îmi țin suflarea, dar lanterna mea nu descoperă nimic în plus decît obișnuitul pat fără lenjerie și comoda.

În fine, la etajul inferior ajung în fața unei uși pe care scrie debara. Un lacăt enorm pretinde să nu îngăduie intrarea. Iau lanterna între dinți și scot din buzunar o legătură de șperacle pe care o trambalez mereu în mașină. La al treilea atac lacătul se deschide. Îl pun pe podea și împing ușa.

Sînt de toate în încăpere. Scaune fărîmate, ustensile de bucătărie și cuverturi stricate. Iar lîngă zidul din fund se înalță o piramidă de cufere și de valize de carton și de pachete legate. Fiecare din aceste obiecte e însoțit de o etichetă pe care stă scris ce sumă îi datorează proprietarul.

Un covor vechi acoperă partea din mijloc a dușumelei. Îl mișc și am grijă să nu calc în afara locului pe care l-a ocupat și descopăr în curînd un cufăr pe care stă scris Nancy Sandford.

Speraclele mele îl deschid de la prima încercare și cu un respect amestecat cu venerație desfac cîteva din dosarele pe care le conține și îi cer iertare lui Nancy că am putut să cred măcar o clipă că avea intenția să practice șantajul pe scară mare. În acest cufăr e rațiunea sa de a trăi, o dare de seamă amănunțită despre industria viciului, prezentat cu fotografii, documente, adnotări de tot felul care nu înseamnă nimic pentru moment, dar care se vor dovedi mai tîrziu importante. Se văd chipuri și nume familiare. Orașul se va zgudui din temelii. Dar mai e ceva: organizarea afacerii cu toate ramificațiile, cu fotografii mărite ale cărților și hîrtiilor care îi vor furniza lui Pat mai multe probe decît are nevoie.

Urechile mele deslușesc un zgomot metalic. Pun la loc capacul cufărului, îl închid cu cheia, ajung din nou la ușă, pun covorul pe urmele pașilor mei, mă asigur că n-am lăsat nici un semn, împing ușa și încui lacătul la loc. Un pumn de praf cules de pe o plintă și risipit pe jos e destul ca să-i redea locului aspectul lui de la-nceput. Intru în camera vecină și aștept.

N-am nevoie să-l văd. Aud un șuierat caracteristic și știu că poartă o lampă cu benzină sub presiune și mi-l închipui oprindu-se în fața fiecărei uși și aruncînd în fiecare încăpere o privire așa cum am făcut și eu. Îl aud chiar și suspinul cînd dă de debara. Îl aud cum pune lampa pe podea și forțînd lacătul și îl aud cum reușește și împinger ușa și atunci ies din ascunzătoarea mea cu pistolul în mînă.

Zgomotul pe care-l face deplasînd cufărașul îl acoperă pe cel pe care l-am făcut eu însumi apropiindu-mă de ușă. E prea ațîțat ca să mai aibă răbdarea să deschidă încuietoarea cufărului. Îl forțează iute și începe să scotocească printre dosare rîzînd batjocoritor pînă în clipa în care îi zic: Bună seara, domnule Berin Grotin.

Făceam mai bine să-l fi tras un glonte în spate, fiindcă se întoarce cu o promptitudine de necrezut răsturnînd lampa și trăgînd în același timp cu pistolul. Un glonte mă izbește drept în piept și mă aruncă în spate, în timp ce un altul îmi atinge piciorul.

— Dracul să te ia! urlă el.

Mă rostogolesc și apăs de mai multe ori pe trăgaci. Trage și el și glontele se înfige în perete deasupra capului meu. Dar a tras prea aproape de podea și combustibilul împrăștiat din lampa spartă se aprinde dintr-odată, întinzînd un ecran

de foc între mine și Berin. E în patru labe pe podea, pe moment orbit de flăcări.

Apuc strîns pistolul și trag. Pistolul îmi scapă dar glontele îl lovește în coapsă și-l aruncă pe jos cu picioarele în sus. Totul arde acum. Incendiul a ajuns la pachetele cu lenjerie veche. O cutie de vopsea și o sticlă conținînd nu știu ce explodează cu un zgomot surd.

Berin mormăie în colțul său și reușește să se ridice în picioare. Pe urmă mă observă, culcat în fața lui pe podea, redus la neputință de rănile mele și de pierderea armei, și își întinde mîna spre propriul lui pistol.

M-ar fi omorît dacă o ploaie de scîntei n-ar fi anunțat îndoirea unei grinzi din tavan și dacă grinda însăși n-ar fi căzut deodată, apucîndu-l sub ea pe nenorocit.

Izbucnesc în rîs — cu toate că n-am nici o șansă să scap eu însumi — și rîd și rîd aproape să-mi pierd suflul.

— Gata, Berin, gata. Ai fi putut să scapi dar de-acum e prea tîrziu.

Încearcă să împingă grinda fumegînd și simt un miros acru de carne arsă.

— Ajutor, Mike. Îți voi da tot ce-mi ceri, numai ajută-mă... Mike...

— Nu pot. Nu pot nici măcar să mă mișc... datorită ție!

— Mike!

— O să crăpăm împreună, ticălosule! O să crăp, de acord, dar puțin îmi pasă fiindcă și tu o să crăpi. N-ai fi crezut niciodată că așa se vor desfășura lucrurile? Aveai inelul și credeai că ai tot răgazul ca să acționezi. Nu știai că l-am omorît pe Feeney și că i-am luat recipisa. Lola mă aștepta. M-ai auzit cînd i-am spus să m-aștepte, cînd i-am dat telefon. L-ai chemat pe Feeney cînd te-ai dus chipurile după băuturi, dar mai întîi ai dat drumul la pick-up ca să nu aud nimic. Pe mine mă aștepta Lola și a deschis ușa unui ucigaș. Da, m-ai vrăjit cu muzica ta și cu frumoasele tale cuvinte, în timp ce Feeney se ducea la biroul meu. A făcut treabă bună acolo. O treabă de profesionist. Dar mai trebuia s-o omoare și pe Lola, fiindcă ea știa adresa de pe recipisă și pentru că avea aparatul de fotografiat.

Feeney ți-a dat telefon după ce-a înjunghiat-o dar de fapt ea încă nu murise și l-a văzut ce-a făcut. I-ai zis lui Feeney s-o șteargă și să te aștepte undeva. N-aveai chef să pună el mîna pe dosare. Lola mi-a arătat telefonul înainte de-a muri însă n-am înțeles imediat. Am sosit prea repede ca Feeney s-o poată șterge nestingherit. A trebuit să urce la un etaj superior ca să mă lase să trec, dar am reușit să-l dobor.

— Mike, ard...

Părul începe să-i fumege și dispare, într-o scurtă flacără. Strigă. Focul ne înconjoară din toate părțile.

— Numai în seara asta am înțeles. Da, inelul era important. Am privit o sticlă de whisky și pe etichetă avea trei pene ca acelea pe care le-ai gravat pe mausoleu. M-am gîndit deodată că penele acelea seamănă cu o floare de crin, și-atunci am înțeles. Erau cele trei pene de pe inel, însă uzate de timp, aproape de nerecunoscut...

Pentru a doua oară încearcă să iasă de sub grindă, cu fața crispată de efort și de suferință. Îl observ și încep să rîd din nou.

— Cele trei pene fac parte din blazonul tău familial? O noblețe de calitate proastă. Tu și cu mîndria ta putredă. Nancy Sandford era chiar nepoata ta. Aștepta un copil și tu ai aruncat-o în stradă. Și ce ai gîndit despre mîndria ei? A muncit sub un nume de-mprumut, dar a fost greu. Și pînă la urmă a apucat-o pe căi greșite. A făcut cunoștință cu tipi de genul lui Russ Bowen și Feeney Last și într-o zi te-a văzut cu ăsta din urmă și atunci a înțeles. Îmi închipui foarte bine ce-a putut să simtă cînd și-a dat seama că ești unul dintre acei ticăloși care trăiesc în lux și confort datorită banilor storși din munca unor sărmane fete, la adăpostul unei fațade de om cumsecade. Din ziua aceea n-a mai avut decît o idee: să-ți facă praf afacerile. Și apoi a trebuit să-și lase bagajele pînă cînd ar fi avut destui bani să le recupereze. Atunci a regăsit-o Feeney și a bănuit ceva. ce-a văzut? Niște fotografii, poate? În orice caz, destul ca să te avertizeze.

Deasupra noastră plafonul se crapă și cade în bucăți. Focul se întinde în toată clădirea cu repeziciune. Doar podeaua mai e întreagă. Nu pentru mult timp. Încerc să mă mișc, dar efortul e prea mare. Singura mîngîiere care-mi rămîne e să-l privesc pe nenorocitul de sub grindă și să-mi zic că n-o să mor singur.

Am un nou acces de rîs și Berin își întoarce capul. O scînteie îi cade pe obraz dar n-o simte deloc.

— Nancy a fost asasinată, continui eu. Feeney și cu tine ați urmărit-o, ați obligat-o să urce în mașină, Feeney i-a sucit gîtul și ați aruncat-o pe trotuar. Feeney se simțea în largul său fiindcă îi serveai de alibi. Își rata rareori loviturile, dar a

ratat cu Nancy, așa cum a ratat și cu mine pe coridoarele lui Murray Candid. Și ați mai avut și norocul absurd ca nenorocita să mai găsească forță să se ridice și să intre în roțile unei mașini conduse de un bețiv. Oamenii au văzut-o clătinîndu-se și au afirmat că era beată cînd de fapt era aproape moartă! Cred că v-ați strîmbat de rîs amîndoi cînd ați citit asta în ziare! Și asta numai din cauza nemăsuratului tău orgoliu. La început nu erai decît un leneș care arunca banii pe fereastră. Dar cînd ți-ai dat seama că banii încep să se ducă, trufia ta s-a ridicat între tine și perspectiva de a duce o viață mediocră. Niște șmecherași te-au vîrît într-o afacere rentabilă și le-ai servit drept protecție pînă cînd ai putut să te lipsești de ei și să-ți dirijezi singur afacerile pe ascuns. Trăiai somptuos de pe urma celui mai murdar trafic de pe pămînt, dar orgoliul nu ți-a dat voie măcar s-o ierți pe nepoata ta după ce-a făcut un pas greșit. Iar apoi... apoi nu te-ai dat în lături s-o omori cînd a devenit periculoasă.

Vuietul flăcărilor aproape că-mi acoperă vocea. Motoare de mașini se aud din stradă, printre zgomotele făcute de pereții care se prăbușesc. Focul s-o extins la etajele de jos, ceea ce explică de ce mai sîntem încă în viață.

— Totul e aici, în acest cufăr. o să mori și numele tău murdar cu trăsură de unire va fi înecat în noroi...

— Niciodată! urlă el. Niciodată. Cufărul va arde și el și dacă îl vor găsi, își vor închipui că am venit cu tine aici, Mike. Da, tu vei fi alibiul meu și numele meu va rămîne. Nimeni nu va descoperi cine era fata aceea și nimeni nu va ști niciodată...

Pe urmă se întrerupe văzîndu-mă ce fac și începe să strige cu voce ascuțită. Mînia mi-a înzecit forțele și mă pot în sfîrșit ridica și împinge cufărul, și îl împing pînă îl aduc lîngă fereastră. Îmi strîng toată puterea și, cu toată suferința provocată de răni, reușesc, în sfîrșit, să basculez cufărul în stradă. Cad pe podea. dar cufărul a spart geamurile și de jos se aud strigăte.

— E cineva sus!

Brusca deschidere a ferestrei creează un curent de aer care aspiră flăcările și mi le aruncă în față. Pantalonii lui Berin încep să ardă. N-ar fi trebuit niciodată să-mi vorbească așa cum mi-a vorbit. Și iau de pe jos pistolul care zace nu departe de mîna mea și pun arătătorul pe trăgaci.

— Privește-ți angajatul, Berin. Știi ce-o să facă? Ascultă-mă bine și înțelege-mă bine, fiindcă nu mai ai mult de trăit. Mausoleul tău nu va rămîne gol. Roșcovana va sta acolo. Sărmana fată pe care orgoliul tău a repudiat-o. Va fi în mormîntul acela singură. Și știi unde o să fii tu? La groapa comună, cu Feeney Last. Dacă reușesc să scap, o să spun la poliție că trupul pe care l-au găsit e al unuia din oamenii pe care i-ai trimis aici ca să mă doboare. Despre tine nu se va ști niciodată ce-ai ajuns: și cînd se va vorbi despre tine se va vorbi cu dezgust, ca de un lucru necurat. Nancy îți va locui monumentul. Iar tu vei fi pierdut, pentru totdeauna pierdut. Animale se vor plimba pe mormîntul tău. N-o să fie acolo nimic. Nici măcar un nume.

Durerea care îi bîntuie în ochi nu e numai fizică. Gura îi tremură de oroare. O oroare aproape mistică. Întotdeauna i-a fost teamă că nu va rămîne nici o urmă a trecerii sale prin lume. Nu e încă mort, dar deja își trăiește infernul.

— Totuși, nu pot să mă lipsesc de plăcerea de a te omorî. Îmi datorezi asta, pentru Lola și pentru blondă... Am să te ucid pentru ca să pot trăi din nou în pace cu conștiința mea. Am să le spun că ne-am încăierat și că pînă la urmă te-am doborît. Vor fi aici în curînd. Cînd mă vor coborî le voi spune că e inutil să mai urce. Am să te las să te prăjești pînă cînd o să fie imposibil să mai fii recunoscut.

Un șuvoi de apă lovește zidul exterior, întîlnește fereastra și transformă încăperea într-o baie de aburi.

— Vor ridica o scară pe zidul ăsta într-un minut sau două. În clipa aceea, voi apăsa pe trăgaci. Și totul va fi sfîrșit pentru tine...

Tavanul de pe culoar se prăbușește dărîmînd în cădere zidul și ușa arsă. Îl privesc pe Berin și izbucnesc în rîs. Își întoarce capul și se uită țintă la țeava propriului său pistol. Tavanul se crapă văzînd cu ochii. Chipul bătrînului e o mască de ură și știu că dorește ca plafonul să se dărîme pe noi.

Capătul unei scări izbește zidul lîngă fereastră și încremenește pe bara de sprijin. Aproape imediat începe să tresalte. Cineva se cațără pe ea sub protecția șuvoaielor de apă.

Berin urlă din răsputeri, dar rîsul meu îi acoperă vocea.

Încă mai țipă cînd apăs pe trăgaci.

Versiune în limba română de G. ARION ■

Ilustrație de V. OLAC ■